Scanned with CamScanner

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „SCOȚIENI REGALI"

După ce soldații britanici îi ucid tatăl, Morrigan Drummond fuge din Edinburgh și ajunge în Highland, sub protecția unui clan de războinici. Aici, înflăcărata Morrigan se antrenează alături de bărbații de la castelul Dalmigavie, jurând să se răzbune pe Sir Rupert Burney, ucigașul părintelui ei. Însă o întâlnire întâmplătoare cu un avocat chipeș, aflat de aceeași parte a baricadei în lupta contra britanicilor, trezește în inima ei dorința de a simți mai mult decât satisfacția răzbunării. Iar când acesta vine să locuiască la castel, Morrigan își dă seama că destinul nu i l-a scos întâmplător în cale.

Aidan Grant este hotărât să elibereze doi bărbați nevinovați, băgați în închisoare de Sir Rupert Burney, dar pentru asta are nevoie de dovezi solide. Fascinat și atras de frumoasa tânără care luptă alături de războinicii de la castel, își dă seama și că Morrigan este singura care îl poate ajuta să câștige procesul împotriva lui Sir Rupert Burney. Dar se pare că trecutul o împiedică pe Morrigan să-și deschidă inima și chiar o determină să refuze cererea în căsătorie a lui Aidan, singurul bărbat care a reușit să-i arate ce este dragostea. Oare timpul și depărtarea pot vindeca rănile trecutului pentru a-i lăsa să-și trăiască iubirea?

May McGoldrick este pseudonimul folosit de soții Nikoo și James McGoldrick pentru cele peste 40 de romane scrise împreună. Traduse în mai mult de 15 limbi, cărțile lor au fost recompensate cu numeroase premii.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-7019-9

9 786063 370199

Alma

Scanned with CamScanner

Crescuți să lupte, meniți să iubească...

Pentru cititorii noștri loiali, adevărați partizani!

Scanned with CamScanner

Capitolul 1

Cinaed
Castelul Dalmigavie, Highland, septembrie 1820

Soarele după-amiezii arunca o lumină aurie peste grădina cu ziduri înalte aflată lângă castel. Parfumurile toamnei, bogate și pământii, pluteau în aer, umplând simțurile lui Cinaed. Mama lui se oprise în dreptul unei tufe de trandafiri. Frunzele erau pătate și galbene, dar câteva flori roșii rezistaseră eroic în spațiul protejat.

Caroline de Brunswick, regina Angliei și a Irlandei, își îndreptă privirea spre el. Cinaed observă că aceasta încerca să afișeze un aer vesel, dar zâmbetul i se întunecase, iar ochii îi erau mai încețoșați. Urma să plece de dimineață, iar amândoi știau că erau șanse foarte mici să se revadă.

– Dacă aș putea să fac asta din nou, să-mi retrăiesc viața, nu aș mai face greșeala să-ți dau drumul. Aș fi mai înțeleaptă. Aș lupta mai mult.

Regretele veneau aproape întotdeauna prea târziu, se gândi Cinaed. Dar nu-și putea controla sentimentele. Ea făcuse alegeri care nu-l implicaseră pe băiatul de patru ani pe care îl trimisese să fie crescut de străini. Toți acei ani lăsaseră cicatrici.

Când crescuse, fusese pur și simplu Cinaed Mackintosh, fiul orfan al unui marinar și al lui Anne, sora lordului din ținut. La nouă ani, fusese îndepărtat de singura familie pe care o cunoscuse vreodată ca să devină ajutor de marinar. Fără casă. Nedorit. Ani întregi îl învinovățise pe Lachlan Mackintosh. Gata cu asta! Lordului din Dalmigavie i se dăduse în grijă un copil. Un băiat care îi adusese pericolul la ușă.

Acum Cinaed știa de ce fusese protejat de clanul Mackintosh. Era nepotul lui Teàrlach, Bonnie Prince. Era Fiul Scoției.

Caroline îl luă de braț și se plimbară în tăcere printre tufele de flori. Nuanțele de mov, galben și roșu dispăreau. În curând, înghețul avea să le distrugă.

– Familia poate să provoace cele mai adânci răni și cea mai mare durere. Lipsa de loialitate. Gelozia. Răzbunarea. Urmele pe care le lasă sunt rareori vizibile pentru cei din afară. Dacă supraviețuiești, asta înseamnă că lumea te-a înrăit, dar te-a făcut și mai puternic.

Chiar devenise mai puternic, dar ea habar nu avea cât îl costase.

– Eu am supraviețuit, continuă ea. La fel ca tine. Sunt regina unui tărâm întins. Tu te-ai transformat în bărbatul care ești azi. Stăpânul și comandantul mărilor. Un erou al oamenilor tăi.

Cinaed se gândi la vasul lui pierdut, *Highland Crown*. La oamenii dispăruți în acel naufragiu. În urmă cu puțin timp, credea că avea să se întoarcă pe mare. Că avea să o ducă pe Isabella la Halifax și să își clădească o viață alături de ea. Însă toate acele planuri fuseseră schimbate de un flux mereu schimbător.

– Pentru mulți din Highland și din întreaga Scoție tu ești viitorul, spuse ea pe un ton mai puternic. Ești promisiunea unei noi ascensiuni. Tu reprezinți speranța unei lumi mai bune.

Războiul radical al schimbării care îi aștepta nu era un secret. Tensiunea creștea. De pe străzile din Glasgow și Edinburgh până la docurile și fabricile din Inverness. De la fermele aflate la graniță până la coastele stâncoase ale insulelor din nord. În fiecare săptămână, protestatarii se strângeau în fața soldaților și erau puși la pământ.

– Acum e momentul, zise ea. Ești prințul din Highland, care a răsărit din ceața trecutului, cu sângele regal al clanului Stuart în vene. Ești regele războinic care o să aducă în fața legii...

Cinaed îi făcu semn să se oprească.

– Nu vreau să fiu rege!

– Totul e în favoarea ta. Avem prieteni importanți atât aici, cât și în străinătate. Prin venirea mea aici, am confirmat cine ești, cine au fost tatăl și bunicul tău. Acum e momentul tău. Oamenii tăi și regatul tău te așteaptă. E destinul tău.

– O să-mi hotărăsc singur destinul. Nu o s-o facă altcineva.

Scanned with CamScanner

– Acum nici două săptămâni, am văzut cum șefii unor clanuri puternice s-au strâns aici, la Dalmigavie, ca să-ți jure loialitate. Sunt pregătiți să lupte pentru tine cu stăpânii lor englezi.

– Nu o să sacrific sângele scoțian într-o campanie inutilă, precum cea care s-a sfârșit la Culloden Moor. Nu o să-i conduc pe acești oameni într-o călătorie fantastică, sortită eșecului, care o să ne distrugă pentru încă o sută de ani. Doar războiul nu o să elibereze Scoția de jugul opresiv al Angliei.

– Națiunile au nevoie de lideri. Scoția are nevoie de un rege pe care să-l urmeze. Are nevoie de *tine!* De un simbol în care să creadă. Cu tine ca rege, o să răzbune sângele vărsat al strămoșilor lor, al taților și al mamelor, al fraților și surorilor.

Răzbunare. Asta aștepta Caroline. Asta își dorea în adâncul sufletului. Să se răzbune pentru ce îi făcuse familia ei. Să caute răzbunare pentru veninul public al soțului ei. Să caute răzbunare pentru toți acei ani lipsiți de iubire, petrecuți în exil.

– Au un rege, oricât de josnic ar fi. Dar, oricât de mult îți dorești să-l vezi îndepărtat, regele George și slugile lui nu o să fie dați la o parte niciodată de o revoltă din munți.

– Revoluțiile mută pământul și cerul. Distrug dinastii. Însă oamenii nu se pot conduce singuri. Au nevoie de un conducător.

– Nu de un conducător, ci de un lider, o corectă Cinaed. Ce vreau eu este dreptate pentru Scoția. Vreau o voce liberă și independentă pentru oamenii ei. Dar pentru asta avem nevoie de un drum care să-i unească pe oamenii de la nord, din munți, cu cei din sud. Trebuie să devenim o singură Scoție!

Cinaed privi silueta tăcută din fața lui. Prima amintire cu ea era cu o tânără care dansa cu el într-o grădină ca aceea în care se aflau. Soarele cald îi învăluia în timp ce ea cânta un cântec francez vesel și îl ținea aproape. Ea trăia într-un basm.

Voia compensații pentru ce pierduse. Caroline voia ca fiul ei să devină rege, credea că acesta era dreptul lui. Asta era lumea în care ea trăise mereu. Doar asta cunoscuse. Regi și curți. Putere și conflict. Sânge și pasiune. Lovitură și ripostă. Și răzbunare.

– Știu cine sunt și știu și pe ce drum trebuie să merg. Sunt Fiul Scoției și o să fac ce trebuie, dar o s-o fac în modul cel mai bun pentru oameni.

Scanned with CamScanner

Capitolul 2

Morrigan
Inverness, Highland, octombrie 1820

Morrigan Drummond se uita la cele șase afișe lipite pe peretele casei abandonate. Caricaturi ale lui Cinaed Mackintosh. Acolo, în Inverness, înspre Maggot Green, unde se luptase eroic cu soldații englezi care încercaseră să dea foc orașului. Studie fiecare reprezentare deloc flatantă înainte să o dea jos.

Descrierea potrivită nu era *deloc flatantă*, ci mai degrabă nemiloasă și falsă.

Un afiș îl înfățișa pe Cinaed cu o gheată apăsată pe gâtul unui copil. În fața lui, oameni jerpeliți și înfometați stăteau la rând ca să-i dea ultimii bani din sacii mâncați de molii. Altul înfățișa capul celui care era Fiul Scoției pe corpul unui păianjen și câțiva oameni speriați prinși în pânza lui, care urmau să fie devorați. Altul îl înfățișa gras și beat, cu două fete în poală, în timp ce se uita languros la a treia. Fiecare caricatură era mai rea decât cea dinainte. Toate erau ofensatoare. În fiecare desen, bărbatul purta o coroană murdară și îndoită.

Morrigan văzute caricaturi similare cu acestea în ultimele două dăți când venise în Inverness. În timp ce Searc Mackintosh și războinicii care îi însoțiseră de la castelul Dalmigavie își vedeau de treaba lor, ea strânsese copiile afișelor. Când le găsise lipite pe zidurile orașului, o măcinase același gând. Aceste desene conțineau mai mult decât insultele evidente. Siluete în umbră se ascundeau în spatele fiecăruia.

În Edinburgh, era adepta caricaturilor politice. Pentru ea, erau un fel de puzzle. Aproape toate transmiteau o insultă evidentă, dar cele mai bune conțineau și mesaje subtile, care abia așteptau să fie

Scanned with CamScanner

descoperite. Cei mai buni artiști își foloseau talentul pentru a face mai mult decât ceea ce li se ordonase să deseneze.

Artistul acesta era talentat, la fel de bun precum cei care lucrau pentru ziarele și editurile din Edinburgh și Glasgow. Însă Morrigan voia să-i studieze desenele cu mai multă atenție.

O umbră înaltă bloca soarele dimineții târzii, iar Morrigan se dădu la o parte ca să-i facă loc lui Blair Mackintosh. Șeful războinicilor din Dalmigavie se uită la afișe.

– Abia aștept să le bag pe gâtul nemernicilor care le-au făcut!

Bărbatul aruncă o privire disprețuitoare spre strada aglomerată și rupse ce mai rămăsese din caricaturile de pe pereți.

– Nu nemernici. Unul singur, îl corectă Morrigan, care le împături pe cele pe care le dezlipise de pe zid și le băgă în pelerină. Asta e opera unei singure persoane.

Doar atât descifrase. Folosirea liniilor curbe ca să indice mișcarea, o asemănare a anumitor trăsături, exagerarea oarecum grotescă a personajelor mai bătrâne, toate astea îi susțineau părerea.

– Da, dar e nevoie de mai mulți ca să le tipărească.

Cu fața aspră a unui bătăuș, Blair părea periculos chiar și când nu era furios. Expresia feroce care îi întuneca acum trăsăturile trăda violență. Și răzbunare. Scoțianului nu-i păsa de detalii. Nu era interesat de mesajele subtile. În ultima lor călătorie în Inverness, se dusese la fiecare tipografie din oraș. Proprietarii erau plătiți bine sau pur și simplu le era atât de frică încât nimeni nu spunea nimic. Nimeni nu recunoștea că avea legătură cu caricaturile, însă toți arătau cu degetul spre alții.

Morrigan nu fu surprinsă când proprietarul unui magazin sugeră că afișele nici măcar nu erau tipărite în Inverness. Searc Mackintosh, mâna dreaptă a unui bărbat care știa câte ceva despre fiecare afacere necurată de pe coasta de est a Scoției, își îndemnase oamenii să pună întrebări și la tipografiile din alte orașe. Cu cât numele și popularitatea lui Cinaed se împrăștiau pe teritoriile din nord, cu atât campania împotriva lui devenea mai virulentă.

Morrigan nu era implicată în politică. Cu toate astea, știa că, deși o singură persoană desena caricaturile, mai multe aveau să profite din plantarea semințelor neîncrederii în ceea ce-l privea pe Fiul Scoției. Nu numai comandanții englezi de la Fort George și Fort William. Aveau mult de câștigat și afurisiții aristocrați care

Scanned with CamScanner

evacuau mii de familii în fiecare săptămână, în fiecare lună și ardeau sate întregi.

Poate că nu în acea zi, dar la un moment dat cineva avea să plătească. Era sigură de asta. Nu numai clanul Mackintosh era pregătit să-și apere îndrăgitul fiu. Mulți din clanurile din Highland credeau în Cinaed. În ce reprezenta.

– Searc vrea să plecăm cel târziu după-amiază. Trebuie să-mi ajut oamenii mei să încarce cotigile. Stai pe aproape, domnișoară!

Morrigan înțelese ce-i spunea scoțianul. Voia ca ea să stea aproape de casa lui Searc. Mersul la Inverness cu războinicii Mackintosh era un privilegiu pe care îl câștigase și nu avea de gând să-l pună în pericol. Era deșteaptă, capabilă și puternică. Și prea neliniștită ca să rămână prinsă între zidurile castelului Dalmigavie.

Arătă spre strada aglomerată din centrul orașului.

– Nu o să mă duc mai departe de librărie.

În timp ce îl privi pe bărbat îndreptându-se spre casa lui Searc, printre cotigi, vânzători și refugiați zdrențuiți și obosiți, Morrigan se gândi cât de mult i se schimbase viața în ultimele luni. Era norocoasă să se afle acolo. Viața liniștită pe care o dusese în Edinburgh fusese distrusă într-un singur atac dintr-o după-amiază. Glonțul unui husar îl ucisese pe tatăl ei când acesta încercase să-și protejeze pacienții, apoi fugiseră spre nord.

Isabella, mama ei vitregă, acum era căsătorită cu Cinaed și era oferită o recompensă pentru prinderea amândurora. Ca urmare, oricine avea o legătură cu ei risca să fie luat de autoritățile britanice.

Morrigan se aplecă și ridică unul dintre afișele rupte. Acesta îl înfățișa tot pe Cinaed, ca un rege gras cu coroana strâmbă, așezat pe un tron purtat printr-o mulțime de oameni de șefii clanului, cu fețe de lup. În fața lor, un drum spre un palat îndepărtat era eliberat de brute cu bâte. În toate părțile erau oameni care priveau cu teamă și cu durere. Simți cum i se intensifică frustrarea când ridică privirea spre scoțienii săraci și chinuiți care se plimbau pe acea stradă lăturalnică din Maggot. Încercau să-i întoarcă împotriva lui Cinaed tocmai pe cei care aveau nevoie de el cel mai mult.

– Sparrow? se auzi vocea profundă a unui bărbat aflat în apropiere. Robert Sparrow!

Scanned with CamScanner

Morrigan nu se întoarse, dar, când băgă afișul în buzunarul pelerinei, se auzi răspunsul cuiva aflat mai aproape de ea.

– Da, să vezi și să nu crezi!

Ea se încordă.

– E o bucurie să vă văd pe amândoi.

O groapă adâncă i se deschise în stomac, iar inima îi căzu în ea.

Numele îi era străin, dar ar fi recunoscut acea vocea și dacă bărbatul ar fi șoptit de la porțile iadului. Se uită repede peste umăr. Era mai bătrân, afectat de trecerea anilor, dar ea îl recunoscu. Locul lui era în iad, împreună cu restul legiunilor Satanei.

O străbătu o senzație veche, dureroasă, ca un cuțit care îi alunecă printre coaste și în piept. O letargie rece o împunse ca un lichid uleios, strecurându-se printre oase și carne. Amorțeala îi acapară fiecare articulație și îi umplu stomacul cu întuneric și răceală. Apoi urmă frica. Inima îi bătu cu putere din cauza amintirilor. Se forță să respire.

– Eram pe punctul de a-mi pierde orice speranță că o să vii.

Furia se declanșă, intensificându-se ca un incendiu pe chipul ei, consumându-i frica. Respiră din ce în ce mai repede, iar asta îi arse pieptul.

Morrigan întoarse capul încet în direcția lui. Bărbatul stătea de vorbă cu alți doi bărbați lângă zidul din cărămizi. După îmbrăcăminte, erau gentlemeni. Unul era înalt și cu umerii lați. Celălalt era mai scund cu o jumătate de cap decât însoțitorul său. Acum vorbeau mai încet.

Miturile vorbeau despre săbii, arcuri și suliițe care cântau când venea momentul răzbunării. Ascuns în ghetuța ei, pumnalul făcut de armurierul de la castelul Dalmigavie i se lipise de gleznă.

Morrigan îi auzi cântecul. Auzi chemarea la luptă. Venise momentul.

Scanned with CamScanner

Capitolul 3

Aidan

Maggot, cartierul dur și cu un miros neplăcut din Inverness, era mai mic decât o crescătorie de iepuri plină de case dărăpănate, depozite părăsite și case distruse. Într-o parte noroioasă, folosită pentru spălat, scheletul înnegrit al unei distilerii recent arse privea cu ochi goi râul Ness.

Peste tot săracii se plimbau și se înghesuiau în cocioabe, case dărăpănate și alei murdare. Câini râioși și copii zdrențăroși căutau orice de valoare pe malul râului. Toți acești oameni din Highland erau victimele efectelor rebeliunii iacobite care se sfârșise pe un câmp însângerat de lângă Inverness, în urmă cu decenii.

– Ești singura mea șansă, domnule Grant. Singurul în care am încredere să mă protejeze. Trebuie să mă protejez!

– *Nu* trebuie să fac nimic, răspunse Aidan tăios. Ca să fiu sincer, aș prefera să te dau unei haite de câini înfometați, dar mă tem că li s-ar face rău și ar muri din cauza ta.

Robert Sparrow, așa cum își spunea în momentul de față, avea motive întemeiate să se teamă pentru viața lui. Atâția oameni îl voiau mort, încât descrierea lui circula prin societățile reformatorilor din orașele din sud. Dar asta nu-l oprise să se mute în nord și să-și continue munca în serviciul autorităților britanice, ajutându-le în operațiunile de spionaj și înscenare.

Mulți scoțieni, inclusiv săracii care treceau pe lângă ei în acel moment, își doreau să-l omoare pe acest colaborator. Aidan nu-i învinovățea.

– Îți cer scuze, domnule, m-am exprimat greșit. Te implor! Sunt disperat. Încerc să-mi răscumpăr greșelile.

Scanned with CamScanner

Aidan se gândi la cei care fuseseră deja transportați și spânzurați în orașele din sud. Era prea târziu pentru ei. Dar încă doi își așteptau rândul. Doar de dragul lor îl ascultă.

– Ești singurul pe care îl știu cu o urmă de onoare. Ești singurul care poate să mă scoată din necazul în care mă aflu.

O tuse puternică, din adâncul pieptului îl zgudui, lăsându-l fără aer.

– Ce problemă?

Sparrow, puțin dezechilibrat, se sprijini într-un baston cu cap de fildeș. De înălțime și constituție medii, era palid, aproape gri și transpira puternic sub peruca de modă veche și pălăria înaltă. Sub haina groasă, Aidan văzu un costum verde și o vestă aurie. Un ac ținea lavaliera. Se îmbrăca bine datorită banilor pătați cu sânge pe care îi primise de la stăpânii lui britanici, însă nu atât de bine încât să atragă atenție nedorită. Într-o mână ținea o batistă murdară, pe care o folosea în mod constant, ștergându-se la colțurile gurii.

– Abia am ajuns în Inverness și văd că toată lumea e cu ochii pe mine. Știu cine sunt.

Un grup de muncitori tineri de la docuri trecu pe lângă ei, iar informatorul se dădu la o parte, folosind silueta înaltă a lui Sebastian, fratele lui Aidan, drept scut.

– Vor să mă vadă mort. Toată lumea vrea să mă vadă mort. Pe fața lui Sparrow se citi frica. Te rog, ajută-mă!

– Ți-e frică? Du-te la stăpânii tăi!

– Nu pot. Și englezii sunt pe urmele mele, nu pot să mă duc la ei.

– De ce? De ce ți-e frică de ei?

Sparrow se uită la doi soldați în uniformă roșie care treceau pe lângă ei.

– Le-am spus că am făcut deja destule și nu mai pot să-i ajut.

Aidan era sigur că oamenii care lucrau pentru Sir Rupert Burney, directorul operațiunilor Ministerului de Interne din Scoția, nu primiseră vestea foarte bine. Un informator nu putea lua decizia de a se retrage.

– Și ce au spus?

– Mi-au zis să iau trăsura până în Aberdeen. Era un vas care pleca spre Africa, spre noua colonie din Cape. Acolo îmi dădeau pământ și bani.

Scanned with CamScanner

– De ce nu te-ai dus?

– Un prieten mi-a transmis că planul lor era să mă împuște și să mă lase undeva sub docuri. Strânse bastonul cu putere. Așa că am fugit și ți-am scris.

Era adevărat că, dacă englezii credeau că există vreo șansă ca Sparrow să le dezvăluie acțiunile ascunse, un asasin avea să taie limba informatorului și apoi să-l înjunghie în inimă. Ministerul de Interne nu îi privea cu ochi buni pe cei care schimbau taberele.

– De ce mi-ai scris *mie*?

– Ești cel mai bun.

Aidan se aplecă în față, devorând spațiul dintre ei.

– Să nu îndrăznești să mă flatezi!

Sparrow se lipi de zid și ridică mâna în semn de apărare.

– Domnule, toată lumea știe cine ești și ce reprezinți. De un deceniu promovezi abolirea, salariile mai bune, reforma. Ești cel mai bun avocat din Scoția. Ești singurul suficient de curajos să-l înfrunte pe Sir Rupert Burney.

Aidan încercase să facă în Scoția ce făcuse Henry Brougham, apărătorul legal al reginei în Parlament. Ambii bărbați voiau același lucru – o voce pentru oamenii lor.

– Știu că și comitetul reprezentativ al țesătorilor și oamenii lor au cerut să-i reprezinți pe frații Chattan în proces.

Edmund și George Chattan putreziseră într-o închisoare, acuzați de planificarea unui atac asupra birourilor lordului primar din Elgin în momentul vizitei guvernatorului militar. Procesul nu avea să aibă loc în Elgin, ci în Inverness, la începutul lunii următoare. Aidan se întâlnise deja cu cei doi în acea săptămână. Frații juraseră că fuseseră păcăliți de un coleg din comitetul reformei – de cineva ca Sparrow.

– Încă nu mi-ai spus de ce ar trebui să te ajut.

– Ți-am spus în scrisoare. Am informații. Pot să te ajut cu nume, cu locuri. Știu cine le-a întins capcana fraților Chattan. A plecat deja, dar eu sunt aici și pot să depun mărturie pentru tine.

Robert Sparrow era un hoț. Un falsificator. Un răufăcător care ani întregi comisese infracțiuni fără să fie pedepsit deoarece era informator și agent provocator. Acțiunile lui pentru înscenarea liderilor mișcării de reformă din Edinburgh duseseră la execuții. Dintr-un motiv anume, fusese mutat în nord. Aidan era convins că bărbatul

Scanned with CamScanner

avea informații despre operațiunile de spionaj ale guvernului din Highland. Mărturia lui putea să-l ajute.

Silueta impunătoare a lui Sebastian, aflat lângă el, era imposibil de ignorat. Fratele lui Aidan nu dorise să vină și să asculte ce spunea acea viperă.

– Dacă aș fi sigur că o să ne ajuți, ți-aș arunca o frânghie în jurul gâtului și te-aș târî într-o ascunzătoare până la proces. Dar, așa cum fratele meu sigur mi-ar aminti, nu poți să pui lesă unui șarpe.

– Îți jur... Tusea zgudui din nou corpul lui Sparrow, întrerupându-l. Îți jur că o să te ajut! Nimeni nu știe ce știu eu. Nimeni nu a văzut ce am văzut eu. Nimeni nu a făcut ce am făcut eu atât timp. O să-ți spun exact cine ne-a dat ordine și care au fost acestea. Fraierii frați Chattan au fost doar un caz. Există alți oameni atrași în capcană chiar acum.

Aidan îl fixă cu privirea pe bărbat cu aceeași intensitate cu care privea sute de martori la tribunal.

– Încă nu ai spus nimic despre ce m-ar ajuta să conving un juriu că tu contezi, că spui adevărul sau că ai lucrat măcar pentru guvern ca agent provocator.

– 21 martie. Am convocat comitetul în Glasgow. Toată lumea a fost arestată la acea întâlnire. Partenerul meu a fost John King, un țesător care lucrează pentru Ministerul de Interne. 4 aprilie. Planul meu a incitat niște oameni din Germiston să ia arme de la Carron Ironworks din Falkirk. Ai avut clienți care au făcut parte din acel comitet. Soldații din cavalerie îi așteptau. Exact după asta am fost trimis în Elgin.

Aidan se uită din nou la Sebastian. Acesta era genul de informație care putea influența juriul.

– Acceptăm.

– Nu pot să rămân în Inverness. Nu sunt în siguranță.

– Am zis că acceptăm, repetă Aidan pe un ton mai aspru.

– Trebuie să-mi iau valiza. Stau la un han de lângă râu. M-aș simți mai în siguranță dacă ai veni cu mine.

Aidan auzi niște degete trosnind. Nu trebui să se uite ca să vadă că Sebastian strânsese pumnul.

– Ia-o înainte și fă-o înainte să ne răzgândim!

Scanned with CamScanner

Informatorul deschise gura ca să-l contrazică, dar o închise repede, dându-și seama că Aidan nu avea de gând să negocieze. Își ridică gulerul hainei și începu să meargă grăbit.

– Te păcălește, zise Sebastian când Sparrow trecu pe lângă un grup de copii.

– Am nevoie de el.

– Chiar crezi că o să stea în fața unui judecător și o să depună mărturie împotriva Ministerului de Interne? Nu o s-o facă. E o greșeală și știi asta.

– Deja mi-a dat mai multe informații pentru acest caz decât aveam.

– Ca de obicei, ești prea încrezător. Nemernicul te folosește ca să scape din ghearele șefilor lui englezi. Ori îți înscenează ceva.

Fratele lui merse la pas alături de el în timp ce înaintau pe drumul aglomerat. Cei doi erau singurii supraviețuitori dintre un tată și cei patru copii care luptaseră împotriva lui Napoleon, deși Sebastian își pierduse un braț la Waterloo. După război, Aidan descoperise că era periculos să se opună guvernului englez în politică și la tribunal, iar fratele lui mai tânăr devenise protectorul lui. Aidan avea încredere în judecata lui Sebastian, dar în acel moment viețile fraților Chattan depindeau de mărturia lui Sparrow.

– Am venit. Am vorbit cu el. Și te am alături de mine. Nu am de ce să mă tem.

– Trebuie să fii mai deștept, altfel o să fiu lângă tine când ne spânzură.

O femeie care căra un coș cu haine ude aproape că intră în Aidan, însă fratele lui îl trase din calea ei.

– Ei, haide! Ce a spus poetul? Bagă-ți curajul știi tu unde...

– Ce-ar fi dacă mi-aș băga gheata în urechea ta? Nu mi-e frică de nimic.

– Fii cu ochii pe el! spuse Aidan când Sparrow o luă pe o stradă lăturalnică.

Începură să meargă mai repede. Când ajunseră la colț, bărbatul era deja destul de departe de ei. Păși hotărât, fără să se uite în stânga sau în dreapta, ca un soldat rănit care se întorcea la oamenii lui. Era clar că încerca să respire, umerii ridicându-se și coborând când se mișca.

– Merge de parcă e moartea pe urmele lui.

Scanned with CamScanner

– Crede că suntem singura lui șansă, răspunse Aidan. Vrea să-și ia lucrurile înainte să ne răzgândim.

– Dacă se întoarce pe aleea aceea, continui să cred că este o capcană.

– Nu crezi că e puțin deplasat ca acest ticălos să ne atragă în capcană pe o alee în mijlocul zilei?

– Ai uitat de High Street din Edinburgh. În miezul zilei.

Avea dreptate. Se întâmplase în miezul zilei. Un bărbat căruia îi fusese sechestrat vasul deoarece transporta africani spre plantațiile cu trestie-de-zahăr din Indiile de Vest îl atacase pe Aidan cu un cuțit. Sebastian îl pusese la pământ cu o singură lovitură și îl dezarmase.

– Și cum rămâne cu Crown & Anchor? Londra.

Și asta se întâmplase tot în miezul zilei, în apropiere de Temple Bar. Aidan trebuia să se întâlnească cu fratele lui când doi tâlhari îl pândiseră ca să-l jefuiască. Sebastian îi văzuse de la ușa tavernei și îi sărise în ajutor. Se dovediseră a fi servitorii lui Lord Horsley, un alt dușman al partidului conservator pe care chipurile Aidan îl înșelase.

– Și aleea de lângă palatul Westminster. Ce perioadă a zilei era?

La naiba!

– Oricum, amândoi am reușit să-i punem pe fugă pe atacatori. Mai puțin la Westminster, unde mă descurcam și singur destul de bine până când ai apărut tu.

Răspunsul lui Sebastian fu alt mormăit. Adevărul era că Aidan putea fi omorât în bătaie în acea zi. Nu putea demonstra asta, dar era sigur că atacatorii fuseseră angajați de Ministerul de Interne.

Aidan sigur avea dușmani și știa că era ceva mai mult decât un simplu ghimpe sub șeile lor aurite. Făcea parte dintr-o mișcare de reformare care putea schimba cu totul puterea celor aflați la conducere. Mulți oameni din Londra, bărbați puternici precum Lord Sidmouth și acoliții săi, nu aveau nici o reținere să folosească o bâtă sau un pumnal ca să elimine dușmani precum Aidan.

– Suntem acasă, în Highland. Aici sunt mai mulți susținători ai cauzei decât pe străzile din... Făcu o pauză, arătând spre o femeie care mergea în urma lui Sparrow. Dacă ei nu-i e frică să meargă singură pe străzile astea lăturalnice, atunci noi doi nu avem nici un motiv de îngrijorare.

Scanned with CamScanner

Acum, când o observase, Aidan o privi mai atent. Pe sub pelerina ei lungă se vedea o rochie gri. O singură coadă împletită într-o nuanță întunecată atârna ca o frânghie de sub boneta mare tricotată. Nu avea nimic în mâinile care, observă el, erau încleștate în pumni.

Se mișca ușor, cu grația și ușurința unui tânăr spadasin, dar avea un mers hotărât. Aidan se uită în față, la Sparrow, și își dădu seama că femeia se apropia repede de el.

Își aminti cuvintele informatorului, precum și propriile gânduri – erau mulți oameni dispuși să-și facă dreptate cu propriile mâini.

În acea clipă, Sparrow coti pe o alee fără să se uite la ei. Femeia încetini preț de câteva secunde, se aplecă și scoase ceva din ghetuță. Aidan văzu strălucirea lamei unui cuțit pe care ea îl băgă în pelerină. Într-o secundă, femeia dispăru pe alee.

– Tu du-te după el! strigă Aidan, apoi o luă la fugă. Eu o s-o opresc.

Ea se întoarse când ajunseră pe alee. Concentrată asupra lui Sparrow, o luaseră prin surprindere. Aleea era scurtă și întunecată, iar zidurile din cărămizi din ambele părți luceau din cauza umezelii și a petelor verzi. Aidan se întinse spre cuțitul din mâna ei, dându-l la o parte. Pentru că elanul îl făcu să se lovească de ea, o apucă de brațe ca să nu cadă nici unul dintre ei.

Sebastian trecu în grabă pe lângă ei, iar ea se zbătu cu putere ca să se elibereze. Ochii ei întunecați străluciră. Chiar și pe acea alee slab luminată, frumusețea ei era uluitoare.

– Dă-mi drumul!

– Mă tem că... începu el, dar nu continuă.

Ea îl lovi cu genunchiul între picioare. În timp ce Aidan încerca să-și revină, femeia fu cât pe ce să-l lovească în genunchi, dar el reuși să se ferească, o prinse de ghetuță și o răsturnă.

La naiba! Se lupta cu o femeie. Ea fu la pământ doar o clipă. Când se ridică în picioare, aruncă o privire spre capătul aleii și apoi alergă spre cuțitul aflat pe o încurcătură de plase aruncate lângă zid.

Că era femeie sau diavoliță, se gândi el, nu avea de gând să o lase să-l folosească ca pe o pernă de ace.

Scanned with CamScanner

Ea se întinse să ia arma, dar Aidan o prinse de pelerină, trăgând-o înapoi. Ea se întoarse, se eliberă din strânsoarea lui și căzu în față. Se ridică imediat în genunchi și își atinse buza care se umfla.

Aidan se împletici spre ea, scâncind din cauza durerii dintre picioare. Se întinse s-o ia de mână și s-o ajute să se ridice. Altă greșeală.

Fără nici o avertizare, ea își luă avânt și își lovi fruntea de ochiul lui, împingându-l într-o parte.

Confuz, Aidan rămase nemișcat câteva clipe. Când începu să i se limpezească privirea, ea dispăruse. Aidan se uită în jur, dar nu mai vedea limpede cu un ochi. Îi atinse, dar era deja închis din pricina umflăturii.

Aidan mormăi și se chinui să se ridice în picioare. Studie aleea cu ochiul sănătos, în căutarea unor resturi din respectul de sine bărbătesc. Îi văzu cuțitul și îl ridică. Își luă pălăria și se rezemă de perete.

Peste o clipă, Sebastian veni pe alee împreună cu Sparrow. Se opri lângă Aidan.

– Poate că data viitoare ar fi mai bine să alergi tu după bărbatul bolnav, iar eu o să mă bat cu femeile.

Scanned with CamScanner

Capitolul 4

Morrigan

La casa lui Searc, între Maggot Green și docurile de la Citadel Quay, bărbații Mackintosh prindeau prelate de cotigile încărcate. Morrigan își legase calul la câțiva metri de drum, spre râu. Cu boneta trasă pe frunte și gulerul pelerinei ridicat, încerca să-și ascundă fața.

Pe alee, îi ținuse piept bărbatului și îl lovise mai tare decât se așteptase ticălosul. Cu toate astea, pietrișul își lăsase amprenta. Nu știa exact ce răni avea, doar că o durea maxilarul. Batista însângerată ascunsă în mânecă purta dovada tăieturii din interiorul buzei. Își trecu limba de-a lungul dinților. Era norocoasă că nu-i căzuse nici unul.

Fusese nesăbuită, dar acum simțea cum creștea furia în ea. O cuprinse o ură subită și, nerăbdătoare să se răzbune, nu fusese atentă la ce era în spatele ei. Nu știa că doi bărbați îl urmăreau pe așa-zisul Robert Sparrow. Erau aceiași care vorbiseră cu el.

Morrigan inspiră adânc pentru a se calma și se obligă să uite de chipul și vocea lui. Ticălosul era în Inverness, dar nu știa pentru cât timp. Poate că data viitoare când avea să vină în oraș avea să-l caute și să termine ce dorise să facă în acea zi.

Cumva, avea de gând să termine totul. Mai omorâse o dată. În ziua când fugeau din casa lor de pe Infirmary Street din Edinburgh, băgase un cuțit în inima unui bărbat ca să-i salveze viața lui Maisie, sora Isabellei. Putea să omoare din nou. Răzbunarea cerea asta. Justiția o cerea. Avea s-o facă. Și doar ca să pună punct coșmarurilor. Dar avea să fie liberă când avea să-l lase întins în propriul sânge?

Scanned with CamScanner

Pentru că îi înțepenise gâtul, Morrigan își mișcă ușor capul dintr-o parte în alta, întinzându-și mușchii și gândindu-se la confruntarea de pe alee.

Era o luptătoare abilă. De când ajunsese în Dalmigavie, făcuse antrenament câte o oră, înaintea bărbaților, de patru sau cinci ori pe săptămână. Uneori, chiar Blair lucra cu ea. Alteori, îl punea pe unul dintre războinicii Mackintosh să o antreneze. Se descurca cu cuțitul, cu pistolul, chiar și în lupta corp la corp. Primise binecuvântarea Isabellei și a lui Maisie. Cele două și soții lor căzuseră de acord că era important ca Morrigan să se poată apăra. Dușmanii lor erau mulți și prea aproape ca să fie ignorați. Iar faptul că se afla între zidurile din Dalmigavie nu le garanta siguranța. În urmă cu numai două luni, Maisie fusese înjunghiată pe scările castelului. Din fericire, se vindecase complet, dar acum toți erau mai precauți.

Speriată de un zgomot venit din spate, Morrigan se aplecă doar ca să găsească locul gol din ghetuță. La naiba, trebuia să-l pună pe armurier să-i facă alt pumnal! Doi copii alergară pe drum și începură să se bată în joacă, folosind bețe pe post de săbii.

Searc ieși din casă cu Blair în urma lui. Se plimbă în jurul cotigilor, trăgând de prelate și de frânghii. Cu un mormăit de aprobare, se urcă pe cal și se încruntă la Morrigan.

Ochii negri o fixară de sub pălăria înaltă și sprâncenele dese, iar Morrigan se forță să nu se uite în altă parte. Searc vedea, auzea și știa tot și pe toată lumea. Dacă afla ce făcuse, că urmărise un bărbat pe o alee și începuse o bătaie, nu avea să fie fericit. Asta nu însemna că era vreodată fericit, dar nu avea să consolideze încrederea pe care o aveau în ea liderii clanului Mackintosh.

Erau gata să plece spre Dalmigavie. O duzină de bărbați Mackintosh, cu armele ascunse în haine și saci, erau aliniați în spatele cotigilor.

– Ești gata? strigă Blair.

O durea maxilarul și nu avea încredere în buza umflată ca să formeze cuvinte inteligibile. Încuviință și își înghionti calul, alăturându-se rândurilor din spatele cotigilor.

Începu să plouă când ieșiră din Inverness și urcară în munți spre Dalmigavie. Călăreții din jurul ei își ridicară gulerele și înaintară, în mare parte în tăcere. Solitudinea călătoriei îi plăcu lui Morrigan.

Scanned with CamScanner

Dacă bărbații observaseră vânătaia de pe față, nu spuseseră nimic. Aprecie picăturile de ploaie care îi răcoriră pielea încinsă.

Morrigan știa însă că trebuia să găsească o poveste credibilă pentru vânătaia de pe față înainte să ajungă în Dalmigavie. Nu era o opțiune să spună adevărul.

Se făcuse deja noapte când descălecară la grajdurile din interiorul zidurilor castelului. Torțele luminau curtea, strălucind și șuierând în ploaie. Un rândaș se oferi să-i ia calul. Morrigan îi dădu reticentă frâiele iepei. Nu era nerăbdătoare să le vadă pe Isabella și pe Maisie.

În urmă cu șase ani, cele trei femei deveniseră o familie când Isabella se căsătorise cu tatăl lui Morrigan și o adusese pe Maisie, sora ei. Relația dintre ele fusese ciudată. Uneori tensionată, dar în cea mai mare parte definită de o distanță cordială. Totul se schimbase primăvara trecută, după ce fugiseră din Edinburgh. Acum legătura lor era mai degrabă o prietenie adevărată, ca între surori. Cele trei erau mai apropiate decât dacă ar fi avut aceeași mamă.

Searc se îndreptă spre ea, strigând:

– Să-i spui Isabellei că te-ai întors! Pun pariu că și-a făcut griji de când am plecat.

Searc era șeful când Cinaed și Lachlan, stăpânul Mackintosh, călătoreau prin munții Scoției împreună cu Niall Campbell, soțul lui Maisie. Dar Morrigan nu își dorea să fie văzută cu buza umflată. Înainte ca surorile ei să afle de sosirea caravanei, trebuia să ajungă în camera ei și să vadă exact cât de grav era.

– Te rog să-i spui că o s-o vizitez mai târziu. Mai întâi trebuie să mă schimb de hainele astea ude.

Morrigan fugi înainte ca Searc să poată comenta.

Când ieși din curte, alți oameni intrau ca să ajute la descărcarea cotigilor.

Era a treia călătorie în ultima lună făcută în Inverness. Searc era implicat în zeci de afaceri, dar se folosise de aceste ocazii și ca să aducă provizii. Morrigan știa că acestea constau în mare parte din arme, gloanțe și praf de pușcă. Nu era nici un secret că Dalmigavie era în pericol să fie atacat de trupele din Fort George și Fort William.

Însă, înainte ca acele regimente să pregătească un atac asupra fortăreței Mackintosh, trebuia să crească numărul trupelor din

forturi. Iar spionii lui Searc confirmaseră că nu fuseseră trimise întăriri suplimentare în nord.

Zgomotul din sala mare se îndepărtă când Morrigan era pe scări și se grăbea să ajungă în dormitor. Când ajunse în siguranța camerei ei, trase zăvorul și aprinse o lumânare. Își dădu jos pelerina, aruncă boneta pe scaun și se duse la oglindă.

– La naiba! șopti ea, înfiorându-se când își văzu imaginea din oglindă.

Buza de jos era de mărimea unui șoarece gras. Sânge uscat atârna de colțul gurii. Fruntea și bărbia erau roșii, iar o umbră îi pătă obrazul umflat și maxilarul. Se rugă să fi fost praf care avea să se spele, dar nu-și puse speranțele în asta.

– Morrigan? strigă Maisie, care bătu puternic la ușă. Deschide și lasă-mă înăuntru!

Era prea repede. Prea repede. Morrigan se uită în jur, panicată. Sângele uscat făcea ca totul să pară mai rău decât era. Dacă ar fi putut să se spele pe față!

Bătăile în ușă deveniră din ce în ce mai puternice și insistente. De-a lungul anilor, comportamentul dulce al lui Maisie și chipul ei frumos îi făcuseră pe mulți să creadă că era tăcută și docilă. Dar se înșelaseră amarnic. Femeia era în stare să deschidă ușa cu forța. Morrigan trebuia să acționeze rapid.

– Nu trebuia să vii după mine. Mă schimb într-o rochie uscată.

Mută lumânarea pe o masă de unde lumina bătea mai puțin.

– Deschide! Te rog, acum!

– O clipă!

Morrigan deschise dulapul, luă o cârpă curată și prima rochie pe care puse mâna. O aruncă peste umăr, sperând că fața îi era parțial acoperită, și deschise ușa. Se întoarse în clipa în care Maisie intră înăuntru.

– Ce s-a întâmplat azi?

– Nimic. Tocmai m-am întors.

– Morrigan?

– Am fost în Inverness. A plouat. Se grăbi spre un paravan aflat în colțul camerei. Trebuie să mă schimb de hainele astea ude.

– Știam eu. Searc avea dreptate. S-a întâmplat ceva!

Morrigan se ascunse în spatele paravanului.

Scanned with CamScanner

– Searc? Am vorbit cu el acum puțin timp. I-am spus că trebuie să mă schimb.

– El m-a trimis aici.

Morrigan își desfăcu rochia și scânci când își atinse fața. Maisie se plimba prin dormitor. Morrigan o auzi aprinzând focul în șemineu.

– Care e problema lui? Azi nu i-am dat nici un motiv ca să se plângă de mine.

– Exact. Nu i-ai dat nici un motiv, iar asta l-a alarmat. Pe drumul de întoarcere, nu ai luat-o nici măcar o dată înainte, de capul tău.

Maisie tăcu. Morrigan se uită pe deasupra paravanului și văzu că tânăra îi inspecta pelerina și boneta.

– E convins că în Inverness s-a întâmplat ceva despre care nu știe.

La naiba cu Searc! Ce băgăcios! Morrigan își dădu jos rochia udă și se sperie când Maisie apăru lângă ea cu lumânarea în mână.

Tânăra icni.

– Cine ți-a făcut asta?

Nu avea unde să se ascundă. Nu avea nici un sens să se întoarcă. Era captivă.

– Nimeni.

– Ai fost atacată?

– Nu atacată. A fost un accident. M-am împiedicat. Am căzut cu fața în jos. Nu e nimic, serios!

Maisie încercă să-i atingă fața, dar Morrigan îi dădu mâna la o parte.

– Unde ai căzut?

– În Inverness, unde altundeva?

– Nu te cred absolut deloc! Nu te-am văzut niciodată împiedicându-te și căzând. Nici măcar o dată.

– Ei bine, acum ai dovada. Se schimbă în rochia uscată. Lasă-mă să mă schimb! Mi se face frig.

– Minți!

Maisie nu renunță. Ridică lumânarea mai aproape de fața lui Morrigan, inspectând fiecare cucui și fiecare zgârietură.

– De ce aș minți?

– Ca să nu-ți pierzi libertatea. Ca să poți veni și pleca oricând vrei.

Scanned with CamScanner

– Ți se pare.

– Serios? Am mai trecut prin asta. Tu și eu am avut aceeași conversație în Edinburgh. Doar că atunci *tu* îmi puneai mie întrebări. Și am promis că nu o să mai existe minciuni între noi. Îți amintești?

Maisie avea dreptate. Morrigan o confruntase pe scara casei de pe Infirmary Street după unul dintre protestele pentru reforme din iarna trecută. Avuseseră o conversație asemănătoare, deoarece ea era îngrijorată de hainele pătate de sânge ale lui Maisie. Fusese pregătită să distrugă pe oricine ar fi rănit-o. Iar Maisie părea pregătită să facă același lucru pentru ea.

– Am jurat să fim surori și sincere una cu cealaltă. Ai uitat?

Acum nu doar fața ei era rănită. Morrigan *voia* să-i spună adevărul, dar nu putea. Trecutul ei era complicat. Trecerea anilor și tatăl ei o învățaseră că tăcerea era cea mai bună opțiune. Ca să se vindece, trebuia să uite. Dar Maisie nu avea să plece dacă Morrigan nu găsea o poveste mai bună.

– Foarte bine. Nu am căzut pur și simplu. Urmăream pe cineva când am căzut, dar Searc nu trebuie să afle asta. Trebuie să-mi promiți!

– Ai urmărit pe cineva? Strigătul șocat al Isabellei răsună din cealaltă parte a camerei. Unde era Blair? Trebuia să stai tot timpul cu bărbații Mackintosh!

Morrigan închise ochii și clătină din cap. Nu auzise când se deschisese din nou ușa dormitorului. Bineînțeles că ambele femei veniseră la ea. Era o lecție pe care trebuia s-o învețe. Din acel moment, indiferent cum avea să decurgă ziua, avea să-l pedepsească pe Searc.

Isabella apăru de după paravan cu o lumânare în mână.

– Pentru numele lui Dumnezeu! explodă Morrigan. De ce nu invităm și pe cineva din sala cea mare? O împinse pe Maisie spre sora ei. Voi două trebuie să așteptați până când mă schimb.

Isabella și Maisie o ascultară, dar acela nu avea să fie finalul interogatoriului.

– E rănită? o întrebă Isabella pe Maisie.

– Da!

– Ba nu sunt! negă Morrigan apăsat. Aruncă rochia udă peste paravan și începu să se îmbrace cu cea uscată.

Scanned with CamScanner

– O să vezi cum iese din ascunzătoare, răspunse Maisie. E rănită la gură și are buza foarte umflată.

– Exagerezi, încercă Morrigan să domolească situația.

– Ba nu! o contrazise Maisie. Cred că are nasul rupt, mi se pare destul de strâmb.

– Nasul meu nu a fost niciodată drept, mulțumesc frumos.

– Nu era nimic în neregulă cu nasul tău înainte, replică Isabella cu o urmă de îngrijorare în voce.

– Poate că și-a pierdut niște dinți, dar e greu de spus din cauza buzei umflate.

Rochia udă căzu peste paravan.

– E ridicol, nu mi-am pierdut nici un dinte.

– Pe cine urmăreai? întrebă Isabella.

Morrigan își băgă mâinile în mânecile rochiei curate. Știa că nu avea decât o șansă pentru a găsi o explicație. Trebuia să fie credibilă. Urmărise un copil care încercase să o jefuiască? Nu mergea. Erau prea mulți copii înfometați pe străzi care ar fi făcut orice pentru a supraviețui. Fusese acostată de un marinar sau de un negustor? Nu, asta le-ar fi făcut probleme lui Blair și lui Searc.

– Uită-te la tot sângele ăsta! exclamă Maisie.

Probabil găsise batista din buzunar. Morrigan trebuia să dea ochii cu cele două femei. Nu avea cum să evite asta. Ocoli paravanul în timp ce își închidea nasturii rochiei.

Isabella o privi câteva clipe fără să spună nimic. Furia ei era trădată de roșeața care se întindea de la gât spre obraji. Spre deosebire de Morrigan, tânăra doctoriță fusese capabilă să-și controleze temperamentul, dar era o femeie diferită de cea din trecut.

– Cine ți-a făcut asta? Dumnezeule, o să-i fac pedepsesc! Trebuia să aibă grijă de tine. Să te protejeze. Să fie cu ochii pe tine în fiecare clipă!

Morrigan și-o imagină pe Isabella ieșind în grabă din sala mare în căutarea lui Blair, a lui Searc și a celorlalți bărbați cu intenția de a-i face cu ou și cu oțet.

– Pare mult mai rău decât e, zise Morrigan calmă. Așteptați să mă spăl pe față și o să vedeți!

Dură câteva clipe ca doctorița să se calmeze, dar, după ce inspiră adânc de câteva ori, leoaica protectoare din Isabella îi făcu loc

Scanned with CamScanner

medicului. O așează pe Morrigan pe un scaun, lângă șemineu, și ține lumânarea aproape.

– Spune-mi ce te doare!

– Nu mă doare nimic.

Se forță să nu tresară când Isabella îi atinse bărbia.

– Draga mea, nu cunosc nici o femeie mai puternică din punct de vedere fizic decât tine. Dar în momentul ăsta trebuie să-mi dau seama cât de grave sunt rănile.

Morrigan se lăsă pe mâinile Isabellei. Aceasta îi mișcă capul dintr-o parte în alta. Îi deschise gura cu atenție și îi verifică obrajii. Îi atinse vânătaia de pe frunte. Maisie așează un prosop și un castron cu apă lângă sora ei. O șterse și îi curăță tăietura de pe buză. Mai avea o zgârietură pe față de care nu știa, dar și alte tăieturi și vânătăi la încheietură și pe mână pentru că încercase să controleze căderea.

– Trebuie să ții comprese reci pe față ca să reduci inflamația.

Când se uită la chipul concentrat și plin de grijă al Isabellei, Morrigan simți cum i se umplu pieptul de emoții. Erau atâtea lucruri pe care voia să le mărturisească celor două femei, dar nu putea. Înainte ca ele să intre în viața ei, avusese doar un tată. Acesta fusese un bărbat ocupat, un radical dedicat și un activist care luptase pentru drepturile oamenilor de rând, care sufereau din cauza greutăților. Promovase reforma și fusese vocea oamenilor în guvern, la adunări, marșuri și proteste.

Însă nu dorise să discute despre problemele de acasă. Voia ca problemele lor să fie îngropate, iar Morrigan îl copiase. Își ținuse toate secretele doar pentru ea și refuzase să se concentreze pe lucrurile din trecut pe care nu le putea schimba. Dar acum el nu mai era, iar ea rămăsese să-și înfrunte temerile. Niciodată nu fusese ușor, însă acum era mai rău, mai ales că în acea zi îl văzuse pe acel bărbat la câțiva pași depărtare. Robert Sparrow. Faptul că știa că acesta încă trăia și respira trezise aceeași furie și aceeași durere pe care le simțise la Maggot Garden.

– Suferi. Și nu mă refer la vânătăile tale. De ce nu-mi spui care e problema?

Vocea blândă a Isabellei străpunse inima lui Morrigan. Voia cu disperare să vorbească despre trecut, însă nodul din gât nu lăsă cuvintele să treacă mai departe.

Scanned with CamScanner

Vocea lui Maisie tăie tăcerea.

– Acestea sunt motivele pentru care urmăreai azi pe cineva?

Maisie scotea afișele pe care le băgase în buzunar. O problemă fu înlocuită de alta. Morrigan clătină din cap, dar era prea târziu. Isabella văzuse paginile.

Când acestea apăruseră prima oară în Inverness, Searc le ordonase ei, lui Blair și bărbaților să nu le spună nimic celor de la castelul Dalmigavie. Mai ales Isabellei. Cum Cinaed călătorea, nu voia ca ea să-și facă griji din cauza acestor prostii. Morrigan considerase decizia lui una înțeleaptă. Acum însă era prea târziu.

Isabella traversă camera spre sora ei, iar cele două priviră lung fiecare bucată de hârtie. Morrigan se încordă când își aminti imaginile. Se gândi cât de dificil era pentru Isabella să vadă aceste reprezentări oribile ale bărbatului pe care îl iubea.

– Unde au fost lipite?

– Pe lângă Maggot Green, nu departe de casa lui Searc.

– El știe?

Fata încuviință.

– Searc le-a văzut. A spus că el și Blair o să afle cine e responsabil pentru tot.

Isabella îi dădu afișele lui Maisie și se întoarse lângă foc. Morrigan observă tensiunea din umerii ei și mâinile strânse în pumni.

– O să găsească vinovatul, ai încredere în ei!

Isabella stoarse prosopul. Ochii îi erau limpezi și bărbia ridicată când se întoarse să-i îngrijească vânătăile.

– Știm toate cine e responsabil pentru asta. Sir Rupert Burney și acoliții lui malefici. Dar îmi place să cred că publicul-țintă al acestor afișe a văzut destulă opresiune din partea englezilor ca să știe adevărul.

Morrigan îi aruncă o privire. Isabella întotdeauna fusese preocupată de medicină și de pacienții ei. Nu știa cât de convingătoare puteau fi acele imagini satirice. Când oamenii se gândeau la Napoleon, vedeau mica *Maimuță corsicană* a lui Fores într-o uniformă sau silueta unui bufon a lui Gillray cu o pălărie militară supradimensionată.

Părerea publicului era formată de aceste caricaturi, la fel ca aprecierea lor. Chiar și înainte ca Morrigan, Isabella și Maisie să plece

Scanned with CamScanner

din Edinburgh tipografiile partidului liberal duceau o campanie împotriva reginei Caroline, înfățișând-o ca o desfrânată voluptuoasă, machiată, care alerga disperată după bărbați italieni. Din fericire, regele fusese înfățișat în caricaturile din *Queenist* drept un filfizon arogant și libidinos, pe care plesneau vesta și pantalonii, iar amantele îi cădeau la picioare.

Aceste imagini influențaseră în trecut părerea oamenilor și o puteau face și acum. Dar nu era momentul să o îngrijoreze pe Isabella cu astfel de lucruri.

– Nu am văzut mulțimi mărșăluind pe străzi, blestemându-l pe Fiul Scoției, zise ea. Cu toate astea, zeci de mii din toate orașele se revoltă împotriva Coroanei.

Isabella încuviință și o mângâie pe Morrigan pe față.

– Nu vreau să mai faci ceva atât de prostesc. Nu mai urmări escroci și răufăcători! Nu avem nevoie de alt martir în familia asta. M-ai înțeles?

Morrigan s-ar fi luptat fericită cu oricine se ridica împotriva lui Cinaed și a ce încerca el să facă pentru poporul scoțian. Nu era însă ziua potrivită pentru asta. Isabella și Maisie înțeleseseră greșit ce se întâmplase în Inverness, dar nu avea de gând să le spună adevărul.

– Nu o s-o fac, răspunse ea. Doar dacă vă am pe voi două alături ca să-i urmărim pe ticăloși.

Scanned with CamScanner

Capitolul 5

Morrigan

Timp de două zile, Morrigan stătu închisă în camera ei ca să se vindece vânătăile. Buza se mai dezumflase, dar încă avea pete groaznice de mov și verde pe frunte, obraz și maxilar.

Dacă ar fi fost după ea, ar fi stat în dormitor o săptămână, însă Isabella avea alte planuri.

Doctorița stătea în ușa ei, cu pelerina pe ea și cu trusa medicală în mână.

– Mă duc în sat să văd un pacient nou, am nevoie să vii cu mine.

– Nu poți s-o rogi pe Maisie?

– Are deja planuri pentru o ieșire în dimineața asta cu cumnata ei, Fiona, și cu fetele. Pune-ți pelerina! O să-ți prindă bine să faci puțină mișcare.

Ca medic instruit la universitate, Isabella era o persoană neobișnuită oriunde, nu numai în Highland. Era devotată artei vindecării. De când ajunsese în Dalmigavie, deși era soția lui Cinaed, continuase să-i trateze pe bolnavi și răniți. Devenea din ce în ce mai cunoscută deoarece era bună în ce făcea. Cu toate astea, era o nelegiuită în ochii Coroanei, așa că bolnavii veneau la ea când puteau. Pe unii îi vedea între zidurile castelului. Pe alții îi trata în sat.

Ca medic, respecta aceeași rutină pe care o avusese în Edinburgh. Cineva o însoțea când îi îngrijea pe cei bolnavi. La Dalmigavie, singurele ei opțiuni erau Morrigan și Maisie.

– Cine e bolnav?

– O să-ți spun pe drum.

– Un sătean?

– Cineva din afară.

Scanned with CamScanner

Isabella îi făcu semn să se grăbească. Cu pelerina ei mare din lână și gulerul înalt, Morrigan cel puțin putea să-și ascundă din vânătăi. După ce își puse ghetuțele, o urmă pe cealaltă femeie pe coridor și pe scări.

– A întrebat cineva de mine?

– Toată lumea. Bătrâna Jean. Searc. Blair. Isabella o privi. Fetele Fionei se trezesc devreme în fiecare dimineață doar ca să stea la fereastră să se uite la tine când îți faci antrenamentul. Doar în dimineața asta cam o duzină de oameni cred că m-au întrebat ce ai pățit.

O emoționă să afle că atâtor oameni le păsa de ea. Fusese acceptată acolo, bine-venită, plăcută. Acești oameni erau familia ei.

– Ce le-ai spus?

– Adevărul, bineînțeles. Trebuie să-ți spun însă că Blair și oamenii lui s-au amuzat când și-au imaginat că te-ai împiedicat și te-ai lovit.

– Nu-mi pasă dacă râd atât timp cât Searc nu mă oprește să merg în Inverness cu ei.

– Trebuie să discutăm despre asta înainte să mai mergi în Dalmigavie.

Avertizare maternă sau îngrijorarea unei surori? Isabella avea abilitatea de a trece ușor de la un rol la altul, în funcție de situația în care se afla. Însă, indiferent de rolul pe care îl juca, era mereu o leoaică, pregătită să le protejeze pe Maisie și pe Morrigan.

Blair le aștepta lângă poarta curții ca să le însoțească în sat. Scoțianul înalt își aplecă ușor capul, cercetând fața lui Morrigan când aceasta păși afară.

– Niciodată nu te-am considerat stângace. De ce nu ne-ai spus când ne întorceam din Inverness că ești rănită?

– De ce?

– M-aș fi întors și aș fi bătut pietrele de pe strada aia pentru că te-au lovit.

– Nu am putut să spun nimic. Eram îngrijorată că tu sau Searc ați leșina la vederea câtorva picături de sânge.

Blair râse.

– Ei bine, văd că gura încă îți funcționează.

Se grăbiră să o prindă din urmă pe Isabella, care mergea repede. Era bine să fie afară. Deși cele două zile de izolare impusă în camera

Scanned with CamScanner

ei fuseseră importante pentru vindecarea fizică, fuseseră brutale pentru mintea ei. Avusese prea mult timp ca să gândească, să-și amintească lucrurile pe care trebuia să le țină îngropate.

Morrigan inspiră adânc aerul toamnei și își îndreptă atenția spre Isabella.

– Deci, la cine mergem? Ce a pățit el... Sau e femeie?

– E bărbat.

Mulți ani, Morrigan fusese umbra tatălui ei la clinica medicală pe care el și Isabella o conduceau pe Infirmary Street din Edinburgh. Ca urmare, cunoștea bine bolile, precum și ce trebuia să facă pentru a fi utilă unei persoane bolnave.

– Ce problemă are?

– O boală la plămâni, are probleme cu respirația.

– Tuberculoză?

– Nu l-am văzut. O să aflăm în curând.

Atâția oameni mureau din cauza acestei boli în toată Europa! Își aminti de discuțiile purtate în Edinburgh despre epidemia care se răspândea.

– Unde îl țin?

– Într-o casă goală de la marginea câmpurilor, cea care se află lângă pădure. Înainte să vină aici, în Dalmigavie, a stat la cabana de vânătoare, spuse Isabella. Se pare că are nevoie disperată de un doctor, dar Searc nu a vrut să merg așa de departe ca să îl văd. De dimineață, l-au adus în sat.

Morrigan se uită la un grup de copii care alergau cu câțiva câini printre case.

– E sigur să aducă pe cineva atât de bolnav înapoi în sat?

– Îl țin înăuntru. Nu vreau să treci dincolo de prag.

– Și tu?

– Dacă e tuberculoză, e o boală pe care am mai tratat-o înainte. Dar ar putea să fie cu totul altceva. Isabella o strânse pe Morrigan de mână. O să fiu bine.

Nu avea rost să se certe cu Isabella când latura ei de medic prelua controlul. Nu vedea pericolul. Nu-i păsa de propria siguranță. Nu existau fețe, doar pacienți. Era cu totul concentrată pe ce trebuia să facă. Prietenii și dușmanii erau tratați la fel.

– Cine l-a adus aici? Rudele lui?

– Nu, nu știu ce a făcut, dar călătorește cu frații Grant.

Scanned with CamScanner

– Nu-i cunosc.

– Aidan și Sebastian Grant. Aidan este un avocat din Edinburgh. Din ce am auzit, e un tânăr cu un caracter aparte și promițător. Regina Caroline și domnul Brougham, avocatul ei, au vrut ca Cinaed să se întâlnească cu el. Sebastian, fratele mai tânăr, este petiționar. Și erou de război, din ce mi-au spus.

Nimeni nu aflase din timp de vizita mamei lui Cinaed în Dalmigavie luna trecută, cu excepția lui Niall Campbell, soțul lui Maisie. Și în mare parte din timpul petrecut de regina Caroline acolo aceasta vizitase clanul și pe liderii din munți.

– Aidan Grant poate fi un concurent puternic care să reprezinte comitatul Inverness în parlament. Asta dacă soțul meu poate să îi trezească interesul să participe la următoarele alegeri și apoi să strângă destule voturi pentru el.

În ciuda afișelor defăimătoare, Cinaed avea atenția și sprijinul celor din Highland. În ce privea expertiza militară, îl avea pe Niall Campbell, un fost locotenent din Regimentul scoțian regal 42. Morrigan observa că aliații politici care lucrau în interiorul sistemului, mai ales în parlament, aveau să fie o necesitate.

Își aminti de bărbații care călătoriseră în Dalmigavie cu regina Caroline luna trecută. Purtau haine la modă, de curte. Aveau maniere rafinate. Majoritatea nu se simțeau în largul lor în fortăreața necizelată și printre oamenii din Highland. Se uită în jur, admirând priveliștea și simțind parfumul locului rustic. Animalele din gospodării se plimbau libere pe drumurile noroioase și printre case, unde fumul sobelor de gătit se ridicau groase și înțepătoare peste acoperișurile din paie. Acest loc era foarte diferit de Londra și de orașele de pe continent cu care erau obișnuiți cei din afară.

În sat, oamenii întoarseră capul spre ele când trecură de biserică și de piață. Isabella răspunse pălăriilor înclinate și plecăciunilor și se opri de mai multe ori să vorbească cu sătenii.

– Presupun că frații nu stau în aceeași casă cu bolnavul.

Isabella clătină din cap.

– Un secretar care călătorește cu ei stă cu pacientul. Searc vrea ca ei să vină să stea la castel până când se întoarce Cinaed.

Morrigan se gândi la această veste. Toată lumea aștepta ca Fiul Scoției, lordul și Niall să se întoarcă până la finalul lunii.

Scanned with CamScanner

Viața de zi cu zi în Dalmigavie era o treabă comunitară. Așa cum se întâmpla de foarte mult timp, cele mai multe mese erau luate în sala cea mare. Invitații luau cina într-un cadru rustic, împreună cu servitorii clanului Mackintosh. Faptul că frații Grant aveau să stea la castel însemna că Morrigan urma să-i vadă destul de des.

– Spune-mi mai multe despre ei!

– Mi s-a spus că frații Grant fac parte dintr-o familie mare și importantă. Liderul construiește un oraș pe Spey River, cu intenția de a angaja oameni din munți, care au fost dați afară din casele lor. Cei doi băieți au crescut pe o proprietate a familiei, numită Carrie House, care e la două zile călare la vest de noi. Se pare că refuză să-și dea afară arendașii, așa cum fac mulți proprietari de pământ. Un văr se ocupă de proprietăți, în timp ce frații practică avocatura în Edinburgh. Lunea următoare, au treabă în Inverness.

– De ce în Inverness?

– Aidan îi reprezintă pe frații Chattan la tribunal.

În ultima perioadă, multe conversații din sala cea mare fuseseră despre Edmund și George Chattan. Cei doi urmau să fie judecați pentru plănuirea uciderii lordului primar din Elgin și a guvernatorului militar din Highland, însă procesul fusese mutat în Inverness de teama răscoalelor din Elgin.

– I-ai întâlnit?

– Încă nu. Au ajuns abia de dimineață.

– Știi multe despre ei.

– De la Searc, știi cum e. Făcură schimb de priviri. Cunoaște familia asta de mulți ani. A făcut afaceri cu tatăl lor, deși nu mi-a dat prea multe detalii. Pe durata procesului, frații o să stea în casa lui din Inverness.

Morrigan se gândi la casa mare din Maggot, cu numeroasele ei aripi și coridoarele ca niște labirinturi. În fiecare zi, prietenii, dușmanii și partenerii de afaceri îi făceau vizite lui Searc când era în oraș. Acea casă era un centru al activităților legale și ilegale din regiune.

În timp ce trecură peste rămășițele orzului recoltat, un stol de gâște sălbatice își luă zborul într-o parte a câmpului. Morrigan văzu casa în depărtare. Mai fusese acolo. Isabella consultase mai mulți pacienți în acea casă.

Scanned with CamScanner

Un bărbat înalt stătea lângă zidul care înconjura curtea, vorbind concentrat cu unul dintre războinicii lui Blair. Nu purta pălărie și fața lui, deși tânără, purta urmele unor răni cusute în grabă. Privirea lui Morrigan fu atrasă de mâneca goală care atârna de haină. Se holbă, deși știa că nu ar fi trebuit. Tristețea intensă pe care o simți fu aceeași care o umplea de fiecare dată când întâlnea pe cineva care pierduse un braț, un picior, o parte din trup în război. Bărbați inocenți, care fuseseră păcăliți să lupte pentru un imperiu căruia nu-i păsa de ei.

Când se apropiară, Blair făcu prezentările. Sebastian Grant, fratele mai mic. Simțea că știa deja atât de multe despre el doar din informațiile pe care i le dăduse Isabella, dar nu era numai asta. Fața lui, constituția... Bărbatul avea un aer familiar, care o făcu să creadă că îl mai văzuse înainte, însă unde?

– Ne-am mai întâlnit? întrebă ea, întrerupând discuția.

– Nu cred, domnișoară Drummond. Ochii negri, întunecați precum cărbunele luciră cu amuzament când se opriră pe obrazul ei vânăt. Nu aș putea să uit un chip ca al tău.

Morrigan îi susținu privirea când auzi complimentul – sau tachinarea. Convinsă că îl mai văzuse, se gândi la străzile aglomerate din Edinburgh. Isabella îi spusese că frații Grant practicaseră avocatura acolo. Casa de pe Infirmary Street nu era departe de tribunalul din vechea clădire a parlamentului. Exista posibilitatea să-l fi văzut de mai multe ori. Dar bărbatul ar fi ieșit în evidență într-o mulțime. Sau poate cu altă ocazie fusese pacientul tatălui ei. Mulți soldați în rezervă, inclusiv cu amputări, veneau la clinică.

Un zgomot venit din casă o făcu pe Morrigan să-și mute privirea spre o umbră care se mișcă în ușă și care se materializă sub forma unui bărbat masiv. Umerii lați blocau intrarea. Fără pălărie, fără haină. Mânecile erau suflecate, expunând brațe puternice. Din croiala la modă a vestei lui, ea bănui că era celălalt frate. Avocatul.

Morrigan îi privi fața și blestemă în gând.

Era un coșmar. Dezastrul o ajunse din urmă. Panica o copleși și își controlă impulsul de a fugi. Nu voia decât să fie la kilometri depărtare de acel loc.

– Aidan Grant...

Bărbatul ieși afară, iar Morrigan făcu involuntar un pas în spate. Nu auzi nimic altceva în afară de nume. Nu fu atentă la prezentări.

Scanned with CamScanner

Bărbatul avea să le fie oaspete pentru cine știe cât timp. Invitatul lui Cinaed. Un viitor aliat. Un politician afurisit. Era terminată. Aveau să o închidă și să încuie ușa.

Nu avea nici un dubiu că și el o recunoscuse. O singură privire spre ea, și fața lui se tensionă, iar aerul deveni greu. Morrigan își aminti de lupta lor. O duru fruntea când se uită la ochiul lui vânăt, care încă era umflat și pe jumătate închis.

Și mai multe prezentări și discuții. Țiuitul din urechile lui Morrigan estompa vorbele. La naiba cu el! Aidan Grant făcu o plecăciune în fața Isabellei, însă privirea lui nu se mută de la chipul lui Morrigan. Bărbatul avea să le spună adevărul Isabellei și lui Maisie.

Se apropie de ea, iar de data asta Morrigan refuză să se dea la o parte.

Aidan era înarmat cu adevărul, iar ea ar fi trebuit să cedeze, dar nu avea de gând să facă asta. Trebuia să reziste și să-i pareze atacul.

– Domnișoară Drummond.

O tachina.

– Domnule Grant.

– Îmi pari cunoscută.

– Nu pot să spun același lucru.

– Ne-am întâlnit.

– Greșit, domnule. Fratele tău spune că nu ne-am întâlnit.

– Eu și Sebastian avem cercuri diferite, nu suntem siamezi.

– Asta e destul de evident, el e mult mai înalt.

– Și mai tânăr.

– Și mai puțin certăreț, se pare.

– E petiționar. Eu sunt avocat. Riscurile meseriei.

Se lăsă tăcerea, iar Morrigan își dădu seama că ispitea soarta. Un singur cuvânt și el putea s-o expună. Inima lui Morrigan bătea cu putere în timp ce se uitau unul la celălalt. Aidan avea un ochi gri. Celălalt – peste care ar fi trebuit să poarte un plasture – arăta groaznic. Făcuse o treabă minunată.

Bărbatul alungă, în sfârșit, tăcerea.

– Dacă ești sigură că drumurile nu ni s-au intersectat...

– Sunt sigură.

Se întoarse spre Isabella care o privea curioasă.

Scanned with CamScanner

Gândurile lui Morrigan se îndreptară incontrolabil spre întâlnirea lor din Inverness. Frații vorbiseră cu Sparrow, însă Isabella îi spusese că îi reprezentau pe frații Chattan. Bănuia că interogaseră mulți oameni pentru caz.

Se încordă pentru că toți ochii erau pe ea. Nu se terminase. Toți cei care auziseră schimbul lor de replici mai mult ca sigur că simțiseră tensiunea dintre ei. Aveau să fie mai multe întrebări. Mai multe răspunsuri de inventat. Însă, pentru moment, nu se gândea decât că trebuia să se îndepărteze de Aidan Grant.

Morrigan îi făcu semn Isabellei spre casă.

– Știu că nu e singurul tău pacient pe ziua de azi, așa că ar trebui să intrăm.

Scanned with CamScanner

Capitolul 6

Aidan

Sub pălărie și părul șaten-închis, ochii demonului luceau datorită provocării. Bărbatul avea senzația că, dacă nu se dădea din drumul ei, urmau să se lupte din nou. Femeia misterioasă pe care Aidan o întâlnise pe aleea din Inverness era fiica lui Archibald Drummon.

Era o lume foarte mică.

Înainte să călătorească spre Dalmigavie, aflase multe despre soția lui Cinaed Mackintosh. Mesajul lui Henry Brougham îl informase că Isabella ajunsese în munți împreună cu sora ei, Maisie, care era acum căsătorită cu Niall Campbell, un bărbat sub comanda căruia el și Sebastian fuseseră în timpul războiului. Și Morrigan, fiica vitregă a tinerei doctorițe, călătorea cu ele.

În luna aprilie a anului trecut, în ziua protestelor violente din Edinburgh, Archibald Drummond fusese împușcat mortal de soldații britanici care dăduseră buzna în clinica lui, în presupusa căutare a liderilor răniți ai protestului. Clienții lui Aidan îi spuseseră că erau convinși că acea casă de pe Infirmary Street era pe lista de supraveghere a guvernului din cauza unor informatori. Henry Brougham credea că însuși doctorul Drummond devenise o țintă. Fie că era adevărat sau nu, faptul că Morrigan era pe urmele lui Sparrow avea sens. Era clar că îl considera vinovat pentru moartea tatălui ei.

Probabil că escrocul nu era informatorul căutat, dar asta nu schimba situația.

Morrigan se apropie de el, așteptându-se ca Aidan să se dea la o parte, dar acesta refuză să se miște.

Niciodată nu întâlnise o femeie atât de pregătită pentru răzbunare. În urmă cu două zile, pe o alee liniștită, mișcările precise și controlate ale lui Morrigan fuseseră deliberate, nu impulsive.

Scanned with CamScanner

Nu era o luptătoare novice, ci antrenată. Ochiul stâng al lui Aidan, încă era umflat după lovitura pe care i-o dăduse ea cu capul, zvâcni când își aminti cu câtă pricepere îl imobilizase înainte să plece. Fiica unui doctor crescută în oraș.

– Am nevoie să stai aici.

Doctorița își îndreptă cuvintele spre Morrigan când trecu pe lângă ei și dispăru în casă. Morrigan îl privi, iar acesta îi susținu privirea. Tânăra refuză să dea înapoi.

– Ești amabil să te dai la o parte, domnule, ar trebui să ajut înăuntru.

Făcu un pas într-o parte, iar Aidan o imită, blocând-o.

– Dacă nu te superi, zise ea cu o nuanță de amenințare în voce.

– Mă deranjează, domnișoară Drummond. Tocmai am auzit-o pe doctoriță spunând că trebuie să rămâi aici.

Blair Mackintosh îi ocoli și se uită înăuntru, după care se duse la omul lui și la Sebastian, lângă zidul care înconjura casa, lăsându-i pe cei doi singuri.

– Deci susții că nu ne-am întâlnit niciodată?

– Sunt absolut sigură de asta. Morrigan se întoarse și se îndepărtă câțiva pași, după care se întoarse spre el. Isabellei nu-i place să fie singură cu pacienții.

– Nu e singură. Secretarul meu, domnul Branson, e înăuntru.

– Nu o să-i fie de ajutor.

– Și tu i-ai fi?

– Bineînțeles, mereu o ajut. Când trăiam în Edinburgh, îl ajutam pe tata cu pacienții lui.

– Tu ai ajutat la salvarea vieților? pufni el.

– Nu mă crezi?

Ignorând vânătăile, se putea spune că Morrigan Drummond avea o frumusețe tulburătoare. Ochii mari, de un căprui profund, erau perfecți pe fața ovală. Dacă nu i-ar fi văzut reflexele rapide și talentul neașteptat pentru provocarea durerii, ar fi fost simplu să și-o imagineze pe această tânără minunată ca pe un înger al milei.

Vorbi mai încet.

– Cred că alaltăieri aveai intenția să ucizi.

Morrigan îl privi fără să spună nimic.

Scanned with CamScanner

– Spune-mi, voiai să te răzbuni?

Tânăra încercă să pară calmă, însă roșeața din obraji o dădu de gol.

– Nu știu la ce te referi.

– Mă refer la răzbunarea morții tatălui tău. De asta încerci să-l ucizi?

Morrigan se uită repede peste umăr. Cei trei bărbați erau prinși în conversație.

Îi aruncă o privire tăioasă.

– Îți spun că nu ne-am întâlnit niciodată.

– Poți să spui povestea asta altora. Noi doi știm adevărul. Îi susținu privirea. Dar, dacă refuzi să fii sinceră, poate că nu o să te deranjeze dacă le spun doctoriței sau lui Searc Mackintosh cum am căpătat aceste vânătăi.

– Ar trebui să fii un gentleman. Nu m-ai trăda.

– Aș face-o, pentru că nu ai oferit o explicație pentru acțiunile tale. Nu-ți datorez nimic. Nu am primit nici o ofertă ca să-ți păstrez secretul.

– O să neg totul.

– În fața dovezilor pe care le am? Luă un sac din spatele ușii. Mânerul pumnalului tău e destul de aparte. Să scot cuțitul ca să-l vadă toată lumea?

– Nu! scrâșni ea.

Aidan era convins că în orice alte circumstanțe tânăra i-ar fi sărit la gât.

– Deci ce alegi, domnișoară Drummond? Să le spunem împreună? Sau vrei să-mi dai niște explicații?

Morrigan nu avea nevoie de arme. Licărirea din ochii ei era destul de tăioasă cât să-l doboare.

– Încă ai șansa să nu spun nimic.

Morrigan se uită din nou peste umăr la Blair și la ceilalți. Când se întoarse din nou spre el, nuanța roșie din obrajii ei erau și mai închisă.

– Mi s-a spus că o să stai aici până când se întoarce Cinaed.

– Așa e.

– Atunci avem timp să discutăm despre asta și o să-ți explic. Pentru moment însă te rog să păstrezi secretul!

Scanned with CamScanner

Morrigan cu siguranță avea aceleași păreri politice ca tatăl ei. Altfel, nu ar fi fost la castelul Dalmigavie. Asta îi punea de aceeași parte a baricadei. Aidan știa că era în interesul lui să nu spună nimic despre bătaia lor din Inverness, dar își dădu seama că probabil Morrigan nu avea nici cea mai vagă idee cine era în casă.

– Înainte să fac promisiuni, trebuie să știu că ești de încredere, lucru asupra căruia am dubii în momentul de față.

– Ți-am spus că o să-ți explic.

Aidan făcu un semn cu mâna.

– Spune-mi, cine e idolul tău când vine vorba de îngrijirea medicală, domnișoară Drummond?

Încruntarea ei dădu de gol confuzia legată de întrebarea lui.

– Tatăl meu defunct... și, bineînțeles, Isabella.

– Deci nu ai intrat niciodată peste ei în operație ca să tai gâtul unui pacient aflat în îngrijirea lor?

Bărbatul făcu o pauză, privirea lui îndreptându-se spre sacul cu pumnalul ei și apoi înapoi la chipul ei.

Tânăra deschise gura, șocată, dar o închise repede și inspiră adânc.

– Bineînțeles că nu, nu aș putea să fac niciodată așa ceva.

– Ești sigură? Aș presupune că mai mulți ofițeri britanici au cerut asistența medicală a familiei tale în trecut. Oameni pe care probabil i-ai considerat dușmani. Nu ai fost niciodată tentată să îi rănești când erau vulnerabili? Să le provoci suferință?

Aidan simți că Morrigan era destul de furioasă cât să îl plesnească sau poate chiar să-l înjunghie. Nu era sigur care variantă era mai aproape de adevăr.

– Ce fel de monstru crezi că sunt? Orice impresie ai avea despre mine, domnule, e complet nefondată.

Aidan spera asta. Trebuia să-și țină informatorul în viață. În ultimele două zile, auzise povești de la Sparrow despre intrigi ale guvernului pentru a prinde în capcană activiștii reformei. Era și mai convins că mărturia bărbatului bolnav nu numai că putea salva viețile clienților săi, ci putea face de rușine Ministerul de Interne destul cât să dejoace viitoarele capcane.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să îl lase pe Sparrow pe mâinile lui Morrigan Drummond, care era însetată de răzbunare.

Scanned with CamScanner

– Atunci am cuvântul tău că o să... Aidan se opri când doamna Mackintosh ieși din casă.

Isabella își lăsase haina și trusa medicală înăuntru. Chiar înainte să vorbească, expresia fermă din ochii ei și încruntătura îi spuseră că veștile nu erau bune.

– Însoțitorul vostru nu suferă de tuberculoză.

– Nu?

Nu era doctor, dar, din puținul pe care îl observase din starea bărbatului, Aidan crezuse că tuberculoza era cel mai grav lucru pe care îl putea avea Sparrow.

– Atunci ce e?

– Din ce mi-a zis și ce am văzut, cred că boala lui e altceva. Se pare că tușește de luni întregi și e din ce în ce mai rău. Dar nu are febră sau frisoane. Nu transpiră noaptea. E mereu obosit. În plus, are sânge în flegmă, iar respirația lui sacadată și răgușeala îmi susțin diagnosticul.

Aidan așteptă să audă mai multe. Sparrow greșise în fața multor oameni. Fără doar și poate, moartea lui avea să fie sărbătorită de mulți, inclusiv de tânăra care stătea lângă el. Însă Aidan avea nevoie de timp și de mai multe informații. Preferabil, de o zi la tribunal. O mărturie.

– Cred că plămânii lui sunt afectați de cancer, continuă doctorița. Din păcate, nu pot să fac nimic. Nimeni nu-l poate ajuta, decât să-i ușureze durerea și să-l lase să moară în pace.

Asta explica schimbarea acestuia. Efortul subit de a se căi. Dorința lui Sparrow de a-l ajuta. „Există un destin aparte în căderea unei vrăbii." Bărbatul știa că murea.

– Cât mai are? Am nevoie de vreo două luni.

Întrebările lui bruște și comentariul atraseră privirea tăioasă a Isabellei. Mai mult ca sigur îl considera lipsit de inimă. Însă nu conta părerea ei. Alte vieți erau la mijloc. Vieți nevinovate, iar ea nu știa cine se afla în casa aceea.

Isabella clătină din cap și se uită înapoi spre ușă.

– Cum l-am văzut o singură dată, nu pot să zic cât mai are. După o să-l observ o perioadă mai lungă, o să pot să-ți ofer o imagine mai bună despre viteza declinului său. Dar până și asta ar fi o presupunere.

Scanned with CamScanner

Sparrow murea, iar asta nu era o veste bună pentru nimeni. Se gândi că ar fi fost ușor să o convingă pe Morrigan să-l lase să sufere o moarte lentă și dureroasă. Pentru moment însă, avea să păstreze secretul în fața clanului Mackintosh.

Doctorița făcu semn spre Morrigan.

– Vino înăuntru cu mine!

Privirea tinerei o găsi imediat pe a lui Aidan. O întrebare plutea în adâncurile întunecate, laolaltă cu o nuanță de vulnerabilitate trecătoare.

Aidan se dădu la o parte, apoi le urmă înăuntru. În casă era întuneric. Aerul era umed și rece. Secretarul lui, Kane Branson, făcu o plecăciune în fața lui Morrigan când Isabella îi prezentă în grabă.

Aidan stătu înăuntru, lângă ușă, și o privi. Nu credea că Morrigan avea să-l rănească pe Sparrow chiar atunci. Nu după tot ce spusese doctorița despre starea precară de sănătate a bărbatului. Nu după conversația lor. Dar voia ca ea să știe cât de important era informatorul pentru cauză.

În clipa în care Sparrow își întoarse fața spre ei, Morrigan se încordă și se dădu în spate, ca și cum fusese înjunghiată. Reacția bolnavului fu însă foarte diferită.

– Nu-mi vine să cred că raiul ar zâmbi unui păcătos amărât ca mine, zise el. Probabil am făcut ceva bun în viața mea pentru o asemenea binecuvântare. Să îi am pe ai mei alături la sfârșitul vieții mele mizerabile.

Un spasm provocat de tuse îl zgudui, iar bărbatul se chinui să respire.

„Ai mei?" Aidan se uită de la Sparrow la Morrigan. Tânăra împietrise. Nici o mișcare vizibilă. Tăcută ca moartea.

Șocată, Isabella o atinse pe mână.

– Îl cunoști? E adevărat? Omul ăsta ți-e rudă?

Aidan își aminti de Inverness. Tânăra scosese o armă. Nu avea nici un dubiu că dorise să-l omoare pe Sparrow.

– Știu că a trecut mult timp, fetițo!

Își ridică mâna tremurândă spre ea. Morrigan nu se apropie ca s-o ia.

– Anii au fost grei și cruzi cu mine, dar nu-mi spune că nu ți-l amintești pe propriul unchi.

Scanned with CamScanner

Casa deveni o criptă, aerul fiind greoi. Toate sunetele, dinăuntru și de afară, muriră. Aidan nu-și putu lua ochii de la Morrigan. Mâinile ei, care atârnau de o parte și de alta, se încleștară încet în pumni.

– Scumpa mea... reuși să spună Sparrow.

Fără să spună un cuvânt, Morrigan se întoarse cu spatele și ieși pe ușă. Ochii întunecați de pe chipul ei palid priveau drept înainte. Umărul se lovi de el în trecere, dar Aidan nu credea că ea își dăduse seama.

Oriunde se ducea, nu se opri deloc și nu dădu nici un semn că o auzise pe Isabella strigând după ea.

Scanned with CamScanner

Capitolul 7

Morrigan

Morrigan nu putea respira. Se simțea captivă, îngropată de vie. Simțea nevoia să se ducă undeva, să lovească puternic în ceva, să scape de acest sentiment groaznic. Din fericire, curtea de antrenamente era goală când ajunse acolo.

Își dădu jos boneta și pelerina și le aruncă într-o parte. Luă o sabie și mânui lama în timp ce păși pe teren.

Stâlpul îmbrăcat în paie o chemă. O duzină de pași, și tăia și lovea ținta cu lovituri puternice iar și iar. Inima îi bătea cu putere. Corpul îi era cuprins de febră, amenințând să o reducă la o grămadă de cenușă fierbinte. Dar continuă atacul asupra stâlpului pentru antrenament.

Avea numai 12 ani când tatăl ei o lăsase în grija familiei din Perth. Un copil fără mamă. Trebuiau să o să o supravegheze, să o protejeze. Protecție. Durerea trecu prin brațele lui Morrigan, uimind-o forța sabiei care atinse lemnul, trecând de paie.

„Ai mei! Cum îndrăznești să spui așa ceva? Ticălosule!"

Mânuită sabia în semicerc deasupra capului și lovi stâlpul. Apoi lovi din nou cu sabia.

Gâtul o ardea, dar refuză să plângă. Când devenise atât de naivă? Ar fi trebuit să bănuiască faptul că el era în casă. Doar frații Grant vorbiseră cu el în Inverness. Dar își spusese în minte că bărbații vorbiseră cu mulți martori. „Ce naivă!"

Morrigan lovi din nou și din nou, simțind fiecare impact în umeri și în spate.

Când îl văzuse acolo, la Dalmigavie, efectul fusese același. Monstrul trăia. Fiecare amintire dureroasă se întorsese. De când îi auzise vocea dezgustătoare și îi văzuse fața oribilă, nu avusese control asupra gândurilor. Interiorul o ardea cu tristețe, cu furie.

În toți acești ani, tatăl ei avusese dreptate. „Uită! Prefă-te! Uită!"

Brațele o ardeau, dar continuă să mânuiască sabia, să pedepsească sacul, paiele și lemnul.

Tatăl ei o luase cu el. Se duseră pe continent. În Wurzburg. Trecutul era îngropat și nu mai era nimic de vorbit despre el. Familia lor era moartă pentru ei. Era mai ușor să uite, să nu-și amintească, să pretindă că nu se întâmplase nimic. Morrigan își dorea să poată face același lucru în acel moment. Voia ca durerea să dispară.

Ridică sabia și o coborî cu toată puterea aproape de vârful stâlpului. Marginea lamei se îngropă adânc în lemn. Capul și umerii zvâcniră din cauza durerii provocate de forța loviturii. Încercă să o scoată, dar nu reuși. Dădu drumul mânerului și lovi stâlpul din nou și din nou, până când degetele îi amorțiră.

– Să-ți aduc altă sabie?

Trezită din durerea pe care și-o provocase singură, Morrigan se întoarse spre vocea aceea.

Aidan Grant stătea la intrarea magaziei de arme, rezemat. Morrigan nu știa de când stătea acolo, cât de mult văzuse din furia ei. Câțiva tineri, ajutoare în curte și la grajduri, se uitau și ei.

Făcu un pas în spate, respirând greu, picături de transpirație curgându-i pe față. Strigătul din capul ei începuse să se liniștească. În ciuda durerii intense din brațe și din umeri, se simțea mai bine, simțea că avea mai mult control asupra emoțiilor și știa clar ce trebuia să facă.

– Mulțumesc, dar am terminat.

– Excelent! Aidan se îndreptă. Atunci, având în vedere că nu ești înarmată în momentul de față, e un moment bun să vorbim?

Morrigan încuviință scurt. Bărbatul îi adusese dușmanul în Dalmigavie, dar nu putea să-l învinovățească. Nu știuse. Așa cum nici Isabella nu știa de ce plecase în grabă din casă. Erau minciuni pe care trebuia să le spună ca să se protejeze și avea să înceapă cu bărbatul din fața ei.

Adevărul despre ce i se întâmplase era dureros, însă tragedia nu se terminase în Perth. Să recunoască acest lucru ar fi adus rușine asupra ei, a Isabellei, a lui Maisie și a tuturor oamenilor pe care îi considera familie. Ea fusese în centrul furtunii, dar nu-și făcea griji numai pentru reputația sa. Văzuse cum fusese afectat tatăl ei.

Nu avea să pună acea povară pe umerii femeilor pe care le iubea ca pe niște surori.

Înainte să ajungă în locul unde își aruncase pelerina și boneta, el deja i le întindea. Morrigan nu vru să observe încercarea lui de a fi amuzant sau politicos.

– Mai devreme ai zis că vrei ca discuțiile noastre să rămână private. Unde vrei să mergem ca să vorbim?

Morrigan își trase pelerina pe ea și își puse boneta.

– În grădina cu ziduri de lângă curte.

Morrigan o luă înainte. Nu era cel mai bun loc. Mulți membri ai casei Mackintosh aveau să-i vadă acolo. Era posibil să le fie auzită conversația. Vânătăile pe care le aveau amândoi și modul în care interacționaseră din prima clipă când fuseseră prezentați aveau să arunce o lumină îndoielnică asupra explicației ei. Venise momentul să recunoască un adevăr parțial despre Inverness.

Aidan o prinse din urmă și vorbi primul după ce trecură de bolta din piatră care dădea spre grădină.

– Sentimentele tale pentru Sparrow îmi sunt foarte clare. Vreau să știi că bărbatul nu mi-e prieten. Eu îl consider un escroc și un ticălos și spun asta știind că ți-e rudă. Dar e responsabilitatea mea să-l țin în viață.

Poate că mai exista o urmă de speranță pentru Aidan Grant.

– De ce?

– Pentru că am clienți care urmează să înfrunte un juriu în Inverness. Mărturia acestui bărbat poate face diferența dintre viață și moarte.

Morrigan refuză să ia loc când bărbatul arătă spre o bancă. Nu-i venea să creadă că mai era o urmă de omenie în Sparrow.

– Ce ar putea spune la tribunal? De ce l-ar crede cineva?

– În primul rând, chiar e unchiul tău?

Se afla din nou într-un impas. Morrigan îi privi în ochi. De când se întâlniseră lângă casă, el își pusese haina, dar încă nu purta pălărie. Vântul îi aruncă șuvițe întunecate peste ochi. Se gândi că femeile îl considerau pe avocat destul de chipeș când fața lui nu era marcată de vânătăi și putea să vadă cu ambii ochi.

– Contează dacă e înrudit cu mine?

– Da.

– De ce?

Scanned with CamScanner

– Pentru început, pentru că vreau să-i aflu numele adevărat.

Morrigan clătină din cap neîncrezătoare.

– Ești pregătit să-l prezinți pe răufăcătorul ăsta la tribunal ca martor și nici măcar nu-i știi numele adevărat? De când îl cunoști?

– De două zile, fără să iau în considerare corespondența scrisă. Ne-am întâlnit față în față cu câteva clipe înainte ca noi doi...

– Să avem mica noastră înțelegere, îl întrerupse ea, terminându-i propoziția în timp ce doi angajați de la bucătărie trecură pe lângă ei cu coșuri pline cu ierburi proaspete.

– După reputație, îl știu mult timp. Am auzit multe povești despre lucrurile groaznice pe care le-a făcut.

– Ce fel de lucruri?

– E unchiul tău sau nu? insistă el.

Morrigan observă că se făcea schimb de informații sub forma unei negocieri. Unul oferea ceva, celălalt îi dădea altceva în schimb. La ce putea să se aștepte de la un avocat?

– E fratele mai mic al mamei mele defuncte. Suntem înstrăinați de acea parte a familiei de foarte mult timp.

– Numele lui?

– Robert Wemys.

Până și auzul numelui lui îi făcea greață.

– Mă întreb câte nume a mai folosit, zise Aidan, concentrându-se pe intrarea în grădină.

– Acum e rândul tău, zise Morrigan. Cum poate să-ți ajute clienții? Ce poate spune pentru a le schimba soarta?

Privirea lui Aidan se opri asupra chipului ei. O studie. De data asta, Morrigan observă o urmă de regret la el când se uita la gura ei învinețită. Intensitatea lui o tulbura. Ani la rând, fusese expertă în respingerea atenției bărbaților. Modul ei tranșant de a se purta cu posibilii pretendenți era în mod voit la limita nesimțirii, ca să-i dea la o parte din clipa în care erau făcute prezentările. Știa că arăta bine și multora li se părea fermecător simțul umorului pe care îl avea. Însă nici un compliment flatant nu o tulburase vreodată. Nu era interesată de o relație care putea duce la iubire sau la căsătorie. Nu era interesată deloc de asta. Scandalul din trecut garantase asta.

Însă își dădu seama că ei doi săriseră peste prezentarea inițială.

Scanned with CamScanner

El făcu din nou semn spre bancă și, pentru a doua oară, îl refuză.

– Poți să vorbești clar, domnule? Avem un fel de înțelegere.

– Da?

– Nu am nici un motiv să fiu deschisă cu tine dacă tu nu o să fii deschis cu mine.

– Iar dacă ezit, ai de gând să mă folosești în același mod în care ai folosit stâlpul pentru antrenament?

– Încerci să mă enervezi?

Aidan zâmbi – un gest care îi îmbunătăți considerabil înfățișarea.

– Unchiul tău...

– Să nu îi mai spui niciodată așa! îl întrerupse ea cu fermitate. Acum ai un nume pentru el, te rog să-l folosești!

– Foarte bine, continuă el, clar neafectat de tonul ei tăios. Wemys a fost unul dintre zecile de oameni pe care Ministerul de Interne și autoritățile locale i-au plătit ca să submineze mișcarea de reformă prin infiltrarea în comitate și prinderea în capcană a liderilor.

Un șobolan, se gândi Morrigan. Un spion. Cât de bine i se potrivea! Acum știa că cercul de prieteni ai tatălui ei găzduia și astfel de oameni.

– Cât despre clienții mei, am de gând să-l pun martor în procesul lor, continuă el.

– Ai zis asta. Am auzit că e vorba de frații Chattan.

– Ai auzit de ei?

– Sunt renumiți aici. Cum clanurile Mackintosh, Drummond și Murray sunt radicale, sunt interesate de rezultatul procesului.

Aidan păru mulțumit de răspunsul ei.

– Atunci probabil știi deja că cei doi bărbați au fost atrași într-o capcană.

– Așa spune toată lumea, se încruntă Morrigan. Wemys a făcut asta?

– Nu, altcineva, o persoană care lucra pentru aceeași oameni.

Morrigan aștepta. Știa deja cum funcționau înscenările. Guvernul englez folosise numeroase metode secrete ca să-i convingă pe oameni ori să-i păcălească pentru a face anumite lucruri. Niall Campbell, soțul lui Maisie, fusese ținta lor anul trecut.

Scanned with CamScanner

O ținuseră pe Fiona, sora lui, prizonieră fără să o condamne pentru vreo infracțiune.

Aidan continuă.

– Wemys are sau avea talentul de a se insinua în cercul de încredere al societății reformatorilor. El propunea planuri pentru acte de violență, planuri dezvoltate de Sir Rupert Burney și alți escroci care lucrează pentru Lord Sidmouth, ministrul de interne.

– Știu rezultatul, rosti Morrigan. Planul este descoperit în mod miraculos, liderii sunt arestați, iar dezastrul orchestrat e evitat. Evenimentul, precum și indignarea publică ce urmează sunt folosite apoi pentru justificarea legilor mai aspre și a restricțiilor legate de dreptul oamenilor de a se aduna și a protesta.

Bărbatul ridică o sprânceană.

– Le știi foarte bine tacticile.

– L-am pierdut pe tata din cauza lor. Se lăsă tăcerea preț de câteva clipe. Morrigan nu voia însă mila lui și îi făcu semn să continue. Și crezi că această... rudă a mea poate să ajute?

– În cazurile din trecut, când radicalii acuzați ajungeau la tribunal, Wemys și alții ca el erau demult dispăruți, ascunși într-un loc nou, cu nume noi și planuri noi ca să distrugă alt grup de idealiști încrezători.

– Și acum spui că este dispus să depună mărturie pentru clienții tăi?

– Eu cred că da, zise Aidan, în timp ce rupse ultima petală a unui trandafir din apropiere. Promite să spună adevărul.

– Dar ai spus că nu le-a întins el capcana fraților Chattan.

– Nu a făcut-o, dar știe cine e responsabil. Poate să dea nume, date și locul unde agentul provocator a fost trimis după arestări. Mărturia lui Wemys o să fie crucială.

Morrigan nu avea nici un dubiu că Aidan Grant era un avocat capabil.

– Când l-am întâlnit pe unch... pe Wemys, a spus că nu voia să fie trimis în colonia Cape din Africa. M-a rugat să-l protejez în schimbul mărturiei lui. Acum știu că face asta pentru că e pe moarte. Cred că știe de ceva timp.

Morrigan își aminti de fiorul pe care îl simțise când Isabella pomenise de cancer. Știa că nu era un mod plăcut de a muri. Dar

Scanned with CamScanner

asta se întâmplase înainte să afle că însuși diavolul era întins în acel pat.

Ochii gri ai lui Aidan se concentrară pe fața ei.

– Îți cer să-l lași în pace. Lasă-l să trăiască până când îl omoară boala!

– Nu sunt o asasină, domnule Grant.

– Am văzut cum ai atacat stâlpul ăla în curtea de antrenament.

Morrigan nu-și dădu seama dacă bărbatul vorbea serios sau glumea.

– Asasinii ucid fără pasiune și, așa cum știi, eu am un temperament vulcanic.

– Spune-mi de ce-l urmăreai în Inverness!

Morrigan se gândi, dar refuză posibilitatea unei eschive. Se îndoia că avocatul avea s-o lase în pace până când nu primea un răspuns satisfăcător. Ridică din umeri.

– Mi s-a părut că îl recunosc. Am vrut să fiu sigură.

– Îl consideri responsabil pentru moartea tatălui tău?

– Nu, răspunse ea cu sinceritate.

– Atunci de ce ai scos pumnalul? De ce voiai să-l ucizi?

– Asta credeai că vreau? Mă plimbam pe o alee pustie, într-un port periculos, fără însoțitor. Nu ți se pare rezonabil să mă pregătesc pentru orice amenințare posibilă?

– Ai fi putut să-mi explici asta când...

– Să-ți explic ție? Unui străin? M-ai atacat, domnule!

– Ți-am luat pumnalul din mână.

– Din punctul meu de vedere, erai o brută care a apărut subit în spatele meu și m-a atacat.

– Aproape că m-ai lăsat fără moștenitori!

– Tu ai provocat asta, zise Morrigan, arătând spre gură și bărbie.

Bărbatul arătă spre ochiul lui umflat.

– Nu am obținut asta lovindu-mă de perete.

Morrigan și Aidan se uitară unul la celălalt.

– Cât de convenabil! Fix oamenii pe care speram să-i găsesc.

Cei doi se întoarseră la unison, surprinși de sunetul altei voci. Isabella stătea, cu trusa medicală pe umăr, destul de aproape cât să le fi auzit discuția.

Scanned with CamScanner

– E adevărat, domnule Grant? Ești responsabil pentru vânătaia de pe fața lui Morrigan?

Tonul Isabellei era destul de tăios ca Morrigan să se teamă că putea să-i ordone lui Blair să-l arunce pe Aidan în temniță.

– Recunosc că eu sunt responsabil.

– Nu este. Morrigan se întoarse spre el. Nu ai nici o vină pentru asta.

– Dar am, în mod evident și regretabil.

Tânăra îl ignoră și se întoarse spre Isabella.

– Există o explicație. Domnul Grant mi-a înțeles greșit intențiile. Credea că voiam să rănesc pe cineva.

– Acum știu că domnișoara Drummond își vedea de treaba ei, a fost în totalitate vina mea.

– Domnule, e evident că nu ai vizitat temnițele din Dalmigavie, șopti ea, după care se întoarse din nou spre Isabella. Nu m-a rănit. M-am împiedicat și am căzut. Dar e adevărat că ne-am bătut.

– Nu era cazul să o facem. A fost greșit din partea mea să intervin.

Morrigan nu înțelegea de ce bărbatul era atât de agreabil.

– E perfect justificat să intervii când vezi că o persoană scoate un cuțit pe o stradă pustie. Aș spune că e motiv de panică.

– Nu și dacă acea persoană e o femeie. Erai pe bună dreptate îngrijorată când ai auzit pași în urma ta. Nu trebuie să îți asumi responsabilitatea pentru asta. Aveai dreptate. Eu am greșit.

– Doar mi-ai luat cuțitul din mână. Eu te-am lovit în...

Vru să facă semn spre zona lui intimă, dar se opri.

Isabella tuși, atrăgând din nou atenția asupra ei. Se uită la Morrigan, apoi la Aidan, apoi din nou la ea.

– Cred că ar fi bine să cădeți de acord asupra unei povești. A unei povești bune. Una plauzibilă. Apoi s-o spuneți celor care vă întreabă.

Isabella clătină din cap neîncrezătoare și îndepărtă.

Nici unul din ei nu spuse nimic până când Isabella nu intră în castel pe ușa care ducea spre bucătărie.

– Am găsit soluția, spuse Aidan. O companie de soldați britanici. Erau zeci. Toți beți. Ne-au încercuit. Tu ți-ai folosit cuțitul. Eu pumnii.

Scanned with CamScanner

Cu o poveste ca asta, Morrigan știa că nu putea să iasă din cameră, cu atât mai puțin de pe teritoriul castelului.

– Ar fi cel mai bine să mă lași pe mine să mă ocup de asta. Tu, domnule, nu ești de încredere.

Scanned with CamScanner

Capitolul 8

Aidan

Cât avea să stea la Dalmigavie, Aidan avea nevoie de un loc unde să muncească. Trebuia să fie la zi cu corespondența și avea de pregătit documente juridice. Searc sugerase biblioteca mică de la etaj, aflată deasupra sălii mari. Aceasta fusese cândva domeniul surorii lordului, care fusese însoțitoarea reginei Caroline. Deși se afla lângă un salon folosit deseori de alții, camera era liniștită, rareori folosită și avea un șemineu mic care încălzea aerul rece al toamnei.

După cină, își luă bagajul și se duse sus.

Destinația lui fu ușor de găsit. Când trecu de salonul gol, fu surprins să găsească ușa de la bibliotecă deschisă și lumina revărsându-se pe coridor. Se opri în prag.

Rafturile cu cărți acopereau un perete întreg, iar un birou se afla lângă una din cele două ferestre cu perdele grele. Două scaune tapițate flancau un șemineu mic în care nu fusese aprins focul și pe o masă se aflau patru sau cinci cărți și o lampă. Nimic din toate astea nu îl interesa atât de mult ca silueta femeii care stătea pe scara mică rezemată de rafturi. Era cu spatele el în timp ce se întindea după un volum, dar Aidan o recunoscu imediat.

– Domnișoară Drummond!

Nu o mai văzuse de ieri.

Tânăra aproape căzu de pe scară, dar se echilibră la timp. Ochii ei întunecați luciră în lumina lămpii când se întoarse.

– Îmi pare foarte rău, nu am vrut să te sperii, spuse bărbatul, lăsându-și geanta lângă ușă și îndreptându-se spre ea.

– Atunci poate că nu ar trebui să te strecori prin spatele oamenilor.

Tânăra se ridică și luă cartea pe care o voia.

– Searc mi-a zis că pot să lucrez aici.

Scanned with CamScanner

– Dacă Searc ar ști ce ni s-a întâmplat...

Rochia de un albastru-închis îi îmbrățișa formele perfect. Fața ei frumoasă încă avea vânătăile căpătate în urma confruntării lor. Asta explica de ce nu lua masa cu toată lumea în sala mare. Aidan întinse o mână ca să o ajute să coboare. Morrigan îi aruncă o privire prin care îi transmise că nu avea nevoie de ajutor. Bărbatul nu se mișcă din loc.

– Scara e instabilă. Nu aș vrea să cazi pe orice armă fatală ascunzi azi.

– Bine punctat.

Cu un zâmbet subtil, îi acceptă oferta și coborî. Mâna ei era caldă și nu avea delicatețea majorității femeilor de la oraș. Era clar că pielea fusese întărită de orele întregi de antrenament. Și știa din proprie experiență că tot acel timp fusese petrecut cu un scop.

O privi, iar ea îl ignoră. Studiind cartea, se îndreptă spre masă.

– Nu vreau să te deranjez, pot să mă întorc mai târziu.

– Nu e nevoie, am terminat ce aveam de făcut aici. Am ce-mi trebuie. O să-mi iau cărțile în cameră.

Aidan se uită la grămada de volume. Toate erau grele. Era nevoie de mai multe drumuri ca să le care.

– Atunci permite-mi să ți le car. E o colecție impresionantă.

Morrigan luă două cărți din teanc și pe cea pe care tocmai o luase.

– Nu am nevoie de ajutor. Astea trei îmi ajung.

– Să știi că pot să duc foarte multe.

– Sunt capabilă să le duc singură, mulțumesc. Dar, dacă insiști să fii de folos, poți să mă ajuți să le pun pe celelalte înapoi pe raft.

– Cum vrei.

Aidan studie rafturile – spațiile dintre volume arătau clar de unde fuseseră luate cărțile.

– Îmi spui tu unde trebuie puse și...

– Dacă vrei să ajuți, atunci te rog să mi le dai!

Morrigan era o femeie care știa ce voia. El fu înțelept și nu-i aminti că era mai înalt și putea să ajungă mai sus. Dar nici nu voia să scurteze această întâlnire neașteptată.

Morrigan se sui pe scară și întinse mâna spre el.

Pentru o clipă, Aidan o privi, admirând cât de minunată era femeia din fața lui. Părul i se revărsa ca o pătură de bucle delicate

Scanned with CamScanner

pe umeri. Ochii ei erau magici. Fața, când avea să se vindece, avea să fie chipul despre care scriau poeții.

– Ai de gând să mă ajuți sau ești aici doar de formă, domnule Grant? Nu am de gând să-ți pictez portretul.

Istețimea era la fel de atrăgătoare ca restul calităților ei, dar ar fi fost naiv să îi facă un compliment despre asta. L-ar fi făcut bucăți.

Aidan luă prima carte de pe birou și citi titlul cu voce tare:

– *Ungurii și sabia unui highlander*. Văd că ești interesată de artele marțiale.

Morrigan îi luă cartea din mână și o așeză pe un raft.

– *Aventurile militare ale lui Johnny Newcome*. Ce fort britanic ai de gând să iei cu asalt?

– Ai ceva sugestii?

– Fort George? E la îndemână, la puțin mai mult de jumătate de zi călare.

Morrigan găsi un loc și pentru această carte.

– Sau o să ții spre inima imperiului? Însuși parlamentul?

– Mă gândeam la Palatul St. James. Cred că ar trebui să îl luăm cu asalt pe acel rege de Hanovra mic și gras.

– Foarte ambițios, zise el în timp ce ridică două volume. *Reft Rob; sau vrăjitoarea din Scot-Muir, zisă Madge Snoover: o poveste scoțiană.*

Morrigan se întinse după ele, dar el le trase.

– Un clasic al literaturii moderne, sigur, dar nu o să-ți ajute ambițiile militare.

– Nici nu știi cât de bune sunt într-o campanie.

Întinse mâna spre el.

Aidan zâmbi și i-o dădu.

– Ce înseamnă *Snoover?*

– Habar n-am.

– Dar tu ai luat cartea de pe raft.

– Ba nu – sau cel puțin nu-mi amintesc asta. Nu știu cum a ajuns printre cărțile mele.

– Poate că nici asta nu e a ta. *Istoria modernă a vechii familii Kinkvervankotsdarsprakengotchderns.*

– Acum pur și simplu inventezi lucruri.

– Eu? Să fac așa ceva? Ieri mi-ai spus că nu mă pricep deloc la asta.

Scanned with CamScanner

– Nu am zis așa ceva. Am spus că nu ești de încredere.

– Ei bine, ce spui despre asta?

Aidan deschise cartea și îi arătă pagina cu titlul.

Ea trebui să se aplece spre el ca să vadă. Scara se clătină, iar Morrigan trebui să-și pună mâna pe umărul lui ca să se echilibreze. Părul ei îi mângâie fața. Finețea incredibilă și parfumul proaspăt îl făcură să-și dorească să-i atingă buclele de mătase.

Momentul fu scurt. Morrigan îi luă cartea din mână și se întoarse.

– Sunt foarte interesat de spectrul intereselor tale.

– Sunt multe lucruri legate de mine care te-ar surprinde. Dar acea carte probabil era pe birou înainte să vin aici, pentru că nu...

– Astea două trebuie să fie ale tale. *Dragoste și furie. O poveste de altfel adevărată.* Aidan încercă să ridice o sprânceană când o privi, dar fu prea dureros. Și *Studiul unui nud.*

– Nu sunt.

– Atunci poate că o să păstrez eu al doilea volum.

– Cum vrei.

– De fapt, o să fac asta când o să am mai mult timp liber.

Morrigan îi luă cartea din mâini.

– Nici măcar nu e titlul ăsta. Este *Suferințele vieții umane* al lui Rowlandon.

– Așa e. Lumina nu e foarte bună aici, cred că am citit greșit.

Morrigan clătină din cap. Se întoarse să pună cartea la loc pe raft, dar Aidan îi văzu zâmbetul.

Se gândi chiar să mai ia câteva cărți de pe raft ca să continue acest joc, însă Morrigan fu prea rapidă pentru el. Coborâse de pe scară cu cărțile alese în brațe.

– Îți mulțumesc pentru distracție, domnule Grant. Noapte bună!

Aidan făcu o plecăciune, pe care o regretă în clipa în care ea o luă spre ușă.

– Ai hotărât ce poveste să folosim ca să le explicăm vânătăile oamenilor din Dalmigavie?

– După seara asta, mi-ai câștigat încrederea. Spune-le ce vrei!

Și fără nici un alt cuvânt, Morrigan ieși din cameră.

Scanned with CamScanner

Capitolul 9

Morrigan

Obloanele și perdelele erau trase. Soarele după-amiezii lumina cele trei rânduri de desene aranjate frumos pe biroul de lângă geam. Morrigan le aranjase în ordinea în care le strânsese din Inverness.

Acum, ea și Maisie le cercetau.

– Abia am avut când să mă uit la ele aseară, când Isabella era aici, zise Maisie, ridicând un afiș și studiindu-l cu atenție.

Faptul că încerca să afle de unde veneau acele caricaturi era o diversiune. Morrigan avea nevoie de un mod prin care să-și distragă atenția. Nu prea avea ce face în privința faptului că Wemys era atât de aproape. Isabella continuă să-l viziteze. Din fericire, Maisie o însoțise pe sora ei.

Răufăcătorul murea, asta tot trebuia să-și amintească Morrigan. Avea parte de o moarte lentă și dureroasă. Nu putea să se gândească la ceva mai potrivit pentru el, chiar dacă nu o provoca ea.

Maisie puse afișul jos.

– Știu că e o prostie, dar, de fiecare dată când mă gândesc la satiriști și artiști în general, presupun că sunt progresivi și radicali. Că au un interes înnăscut pentru alinarea suferinței oamenilor și folosirea talentului pe care îl au ca să-și ajute semenii într-un fel sau altul.

Morrigan își mângâie sora pe umăr cu afecțiune.

– Asta pentru că ai un suflet bun. O conștiință curată. Mereu vezi ce e mai bun în oameni și încerci să faci lumea un loc mai bun.

În urmă cu un an, Maisie și Fiona, sora lui Niall, înființaseră Societatea pentru Reformă Feministă din Edinburgh. Fiind idealiste și revoluționare adevărate, eforturile lor fuseseră oprite brusc și Fiona fusese arestată când guvernul își folosise pumnul de oțel

Scanned with CamScanner

ca să distrugă opoziția și protestele. De atunci, Maisie își continuase munca pentru reformă în Highland, folosind vârful ascuțit al peniței. Iar acum, când Fiona era din nou alături de ea, plănuia să înceapă alt capitol pentru Societatea pentru Reformă Feministă din Edinburgh.

– De obicei, artiștii își semnează într-un fel munca.

– Ăsta e prea laș ca să-și pună numele pe afișe.

– Dacă ne uităm cu atenție, e posibil să dezvăluie ceva despre el. Sora ei își plimbă degetele pe marginile unui afiș. Nu am cunoscut niciodată un artist care să nu-și dorească un fel de recunoaștere.

– Când Searc sau Blair o să-l prindă, o să învețe adevăratul înțeles al durerii.

– Bănuiesc că muncește pentru bani, zise Maisie. Dacă un om din Highland face asta, presupun că moare de foame. Poate că are o familie pe care trebuie să o hrănească. Amândouă știm cine ar plăti pentru o asemenea denigrare.

Morrigan știa. Toți știau. Sir Rupert Burney fusese mutat din Londra în Edinburgh și apoi în Glasgow și în Inverness ca să oprească mișcarea reformei și amenințarea reprezentată de Cinaed în Scoția.

– Artistul este și povestitor, iar aici e prezentată mai mult decât o poveste. Maisie trasă un cerc pe una, apoi pe următoarea caricatură. Uită-te la zona asta de pe fiecare afiș. Vezi asemănările? Toate sunt femei.

– Ai dreptate, spuse Morrigan, privind cu atenție. Au cruci pe haine?

– Cred că da.

– Sunt călugărițe.

Fie că afișele înfățișau o mulțime sau nu, figurile erau incluse în mod artistic.

– Există călugărițe în Highland?

Maisie clătină din cap.

– Nu cred.

– Oare spune că în spatele mișcării se află catolicii?

Cinaed și reformatorii erau de aceeași parte, dar afișele îi arătau ca fiind rivali, Fiul Scoției fiind reprezentat drept corupt, înfometat după putere și un posibil tiran.

Scanned with CamScanner

– Poate, dar uită-te la fețele mai mici, amestecate cu călugărițele. Sunt copii cu ele.

– Elevi. O școală catolică? sugeră Morrigan.

Amândouă știau că practicarea catolicismului era ilegală în Scoția și Anglia de secole întregi, dar religia supraviețuise în munți, trecând în subteran, mai ales în nord și în insulele din vest. Religia avea prea multe legături cu vechea loialitate iacobită pentru clanul Stuart.

– E posibil să existe o astfel de școală în Inverness? întrebă Maisie.

– Blair e posibil să știe.

– Searc sigur știe.

O bătaie în ușă le făcu pe ambele femei să pună cărți peste afișe. În ciuda faptului că Isabella le văzuse deja, nu avea nevoie să i se amintească mereu că bărbatul pe care îl iubea era în mijlocul unei furtuni care creștea.

Fu ușurată când o văzu pe Fiona în ușă, cumnata lui Maisie, tânăra văduvă care stătuse într-o închisoare britanică înainte să fie eliberată. Cu o lună în urmă, ea și cele două fiice ale ei își găsiseră refugiu în spatele zidurilor castelului Dalmigavie.

– Unde sunt fetele? întrebă Maisie.

– Își terorizează bunica.

– Cum se simte John azi?

John Gordon le ajutase pe Isabella, Morrigan și Maisie să fugă din Edinburgh, călătorind cu ele în Inverness. Deoarece le ajutase, tânărul avocat din Edinburgh fusese arestat de dragonii care le urmăriseră, fiind torturat până când Cinaed și Blair reușiseră să-l elibereze.

– Mai bine. A venit cu mine, Catirona și Briana la o plimbare până în sat și înapoi.

– E evident că îi place compania ta, zise Maisie.

– Avem foarte multe în comun.

O umbră traversă fața Fionei, iar Morrigan știu că aceasta încă era bântuită de lunile petrecute în captivitate. De când ajunsese în Dalmigavie, nu vorbise despre asta. Nu spusese niciodată cum fusese tratată sau ce i se făcuse. Morrigan o înțelegea. Știa că, atunci când te concentrai pe niște lucruri rele, acestea doar deveneau mai intense în mintea ta. Doar înrăutățeau situația.

Scanned with CamScanner

Apoi apăreau îndoielile, care încolțeau. Dacă oamenii te priveau diferit? Dacă discuțiile despre trecut aduceau coșmarul înapoi? Dacă pierdeai abilitatea de a uita?

Morrigan își dădu seama că se gândea la propriii demoni, nu ai Fionei.

– Am auzit că tu și John Gordon o să vă căsătoriți, o tachină Morrigan ca să mai relaxeze atmosfera.

Fiona își puse mâinile în șold și roși.

– Da, după tine și Aidan Grant. Se zvonește că sunteți iubiți despărțiți demult.

– Minciuni! strigă Morrigan. Se gândi la puținele momente pe care le petrecuseră unul în compania celuilalt în bibliotecă în urmă cu câteva seri. Cine a spus așa ceva?

– Dacă ai coborî să iei masa o dată sau de două ori în sala mare, atunci ai ști.

Nu era pregătită să se plimbe printre oamenii din castel. Nu încă. Poate peste câteva zile, când dispăreau vânătăile.

– Tot ce pot să spun e că un tânăr chipeș s-a plâns de asta, continuă Fiona, aruncându-i un zâmbet lui Maisie.

Era chipeș și amuzant. Asta nu însemna că ar fi recunoscut așa ceva în fața cuiva. Îi dăduse voie să inventeze o poveste, dar chiar ar fi mers Aidan atât de departe?

– O să-i învinețesc și celălalt ochi dacă a mințit. Morrigan se întoarse spre Maisie. Asta a făcut?

– O domnișoară nu face asta, nu crezi?

– O să-i tai limba!

– Mult mai bine, răspunse Maisie. Adevărul e că nu a spus nimic. Ba chiar a fost un domn. Nu spune nimic despre poveștile pe care Sebastian Grant le inventează la cină în fiecare seară.

– Ce povești?

– Că fratele lui a făcut greșeala de a se apropia prea mult de tine pe o alee din Inverness și că l-ai bătut ca un profesor de latină în ziua examenului.

– Nu o să mai am voie să mă duc în oraș, zise Morrigan, ducându-se spre masă.

Luă cărțile de pe afișe. Chiar și din puținele cuvintele schimbate cu Sebastian, își dăduse seama că bărbatul avea simțul umorului.

Scanned with CamScanner

În acea primă zi, învățase ceva mai mult despre frații Grant. Veniseră în nord ca să preia cazul fraților Chattan la cererea lui Searc. Se pare că Aidan devenise destul de faimos în Edinburgh și Glasgow, însă acest caz avea să-l ajute în Highland să spere la un loc în parlament.

Gândurile lui Morrigan se duseră din nou spre momentele petrecute în bibliotecă. Își dorea să fi fost destul de curajoasă cât să fi stat mai mult și să continue schimbul de replici. Sau să se întoarcă în seara următoare, știind că el avea să lucreze acolo. Nu îi plăcea că pulsul i-o luase razna.

– De ce te uiți din nou la prostia asta?

Întrebarea Fionei o trezi pe Morrigan din gândurile ei despre Aidan. Tânăra se afla lângă ea și privea afișele întinse pe masă. Văzuse schițele ultima oară când fusese acolo. Maisie îi explicase ce descoperise mai devreme.

– E ciudat că se repetă aceste sugestii ale catolicismului în toate afișele, adăugă Morrigan.

– Crezi că asta face parte din semnătura lui?

– Mai vezi altceva în afară de călugărițe?

Chiar de când văzuse afișele prima oară, Morrigan simțise că era ceva ascuns în ele.

– Mă întreb dacă acest *el* e posibil să fie o *ea*, sugeră Fiona dintr-odată, arătând spre caricaturi. În mai multe afișe poți să vezi un grup de femei care se uită la imaginile principale. Mai sunt călugărițele. Copii care par să fie fete. E la fel în mai multe desene. Sunt în mare parte femei.

Morrigan se aplecă din nou peste masă.

– E posibil.

Maisie încuviință.

– Mai ales dacă are legătură cu călugărițele sau cu o școală catolică de fete.

Toate afișele aveau mai multe detalii decât cele evidente. Morrigan încercă să justifice în mintea ei de ce o femeie, o artistă talentată care trăia în Highland, ar desena așa ceva pentru dușman. Își aminti ce spusese Maisie în urmă cu numai câteva minute. Oamenilor le era foame. Locurile de muncă erau puține. Poate că avea copii fără un acoperiș deasupra capului și fără mâncare.

Scanned with CamScanner

Disperarea îi împingea pe oameni să facă lucruri groaznice. Și erau mii și mii de văduve după război care se chinuiau în Scoția.

Dacă afișele erau, într-adevăr, create de o femeie, poate că ea era forțată să facă asta.

Cele trei se întoarseră la unison când auziră o altă bătaie în ușă. Morrigan o deschise și apăru bătrâna Jean, mătușa lui John Gordon. Cu toate că femeia suferea de tremur paralitic, nimic nu o încetinea. Se oferise să îi aducă lui Morrigan rochia curățată și retușată de croitoreasă. Pe aceasta o purtase în Inverness.

Morrigan luă rochia și o invită să ia loc. Jean traversă podeaua, șchiopătând ușor. Nu văzuse caricaturile de pe afișe și nu avea sens să i le arate. Femeia le era devotată lui Cinaed și Isabellei și nu avea sens să o supere.

După ce se așeză pe scaun, se uită suspicioasă la cele trei tinere.

– Ce se întâmplă aici? Arătați ca o adunătură de vrăjitoare care pregătesc poțiuni pentru Samhain[1]. Să nu mă lăsați pe dinafară. Fac asta de când eram mică.

Bătrâna Jean era dintr-un sat cuibărit sub un promontoriu aflat la est de Inverness. Dacă nu ar fi fost atât de atașată de Cinaed și de Isabella, încă ar fi fost acolo. Însă vechea ei viață se schimbase, iar acum locuia în Dalmigavie, unde îi supraveghea pe toți în timp ce nepotul ei se vindeca.

– Nu facem nici o poțiune, o asigură Maisie.

– Chiar am avea nevoie de cunoștințele tale în privința asta.

– Ce cunoștințe? Ochii bătrâni sclipiră. Nu sunt oaie sălbatică. M-am născut în Duff Head și prin venele astea bătrâne îmi curge doar apă de mare. Așa că dacă te gândești să fugi pe dealurile astea...

– Nu, nu e asta, zise Morrigan, străduindu-se să nu râdă. Inverness. Am auzit că ai spus că soțul tău vindea peștele în oraș.

– Așa e. De când era mic, binecuvântat să-i fie sufletul.

– Și l-ai ajutat, nu?

– Da, încuviință Jean cu precauție.

– Deci cunoști zona.

[1] Samhain este o veche sărbătoare precreștină, care calendaristic corespunde cu Ziua morților sau Halloween, fiind considerată Anul Nou Celtic. (n.red.)

– Foarte bine. Spuneți odată! zise femeia. Nu pot să stau toată ziua la pălăvrăgit. Ce vreți?

– Știi vreo mănăstire de călugărițe catolice care trăiesc pe lângă Inverness? Sau o școală condusă de ele?

Privirea lui Jean se mută de la o femeie la alta și într-un final se opri asupra lui Morrigan.

– Ați înnebunit? Stăpâna Isabella știe?

– Ce vrei să spui? întrebă Maisie încet.

– Vă gândiți să vă alăturați unei mănăstiri?

– Nu, răspunse Morrigan.

– La naiba dacă o să fiu responsabilă că ai bătut un avocat chipeș și apoi ai fugit să devii călugăriță!

Morrigan se surprinse pufnind. Chiar dacă femeia o tachina, nu credea că Aidan ar fi fost fericit să audă astfel de discuții.

– Nu am de gând să fug nicăieri!

– Atunci cine o face? Ea și-a găsit un scoțian chipeș, zis și arătă spre Maisie. Apoi se uită spre Fiona. Iar ea și fetele ei aduc zâmbetul pe fața lui John al meu. Deci să nu-mi ceri mie ajutorul!

– Încercăm să găsim pe cineva, spuse Morrigan. Îți garantez că nici una dintre noi nu are intenția să fugă.

Dură puțin să o convingă pe femeie că nu aveau de gând să fugă sau să devină călugărițe, iar aceasta se calmă.

– Deci o mănăstire.

– Sau o școală? întrebă Maisie. Un loc unde sunt călugărițe, iar fetele stau acolo la internat.

– Da, știu un loc. Barn Hill, departe de râu, dincolo de Castle Hill.

– Poți să ne spui mai multe despre acel loc? insistă Morrigan.

– Da, acum îmi amintesc. În afară de un tânăr sau doi, care ajută cu agricultura, sunt numai femei. Cred că e acolo de mult timp. Am fost de mai multe ori cu bătrânul meu. Am vorbit cu câțiva oameni. Majoritatea femeilor erau văduve și fete bătrâne.

– Și călugărițe?

– Da. Printre ele erau franțuzoaice și irlandeze aduse să le învețe pe cele tinere, deși unele erau destul de mari să se căsătorească. Presupun că așteptau. Poate că nu erau destui bărbați din cauza războaielor.

– Ale cui fete mergeau acolo? întrebă Morrigan.

Femeia ridică din umeri.

Scanned with CamScanner

– Ai oamenilor care respectau stilul vechi de viață. Și femei nedorite. A trecut ceva timp de când am vizitat locul. Poate că toată lumea a murit sau a plecat de atunci.

– Ne-ai fost de mare ajutor, zise Morrigan, luând-o de mână.

Dacă putea să-l convingă pe Searc să o ia cu el data următoare în Inverness, putea găsi acest Barn Hill. Dacă bănuiala lor era corectă și femeile încă locuiau acolo, acestea puteau să-i spună cine desena acele caricaturi. Un astfel de talent era rar.

– Ei bine, fetelor, puteți să stați aici toată ziua să tot, dar eu o să... Înainte ca femeia să-și termine propoziția ori să se ridice în picioare, o altă bătaie în ușă o întrerupse. La naiba, aici e mai aglomerat decât într-un port în timpul unui uragan!

– De ce sunteți toate aici? întrebă Isabella uitându-se la cele patru femei.

– Complotează împotriva soțului tău, stăpână. Jean făcu un semn cu mâna. Am încercat, dar nu le pot opri pe fetișcanele astea nerecunoscătoare.

– Înțeleg. Ei bine, tu ești persoana pe care o căutam. Isabella se duse la Jean și se aplecă în fața ei. Te deranjează umărul. Genunchii sunt umflați. Ai o rană în călcâi. Ți-am spus de dimineață să nu urci scările până când nu mă întorc din sat.

Încercă să-i atingă piciorul, dar Jean îl trase sub scaun.

– Când se întoarce căpitanul navei?

– Înainte de sfârșitul lunii, cu voia lui Dumnezeu.

– Nu e destul de devreme, dacă e să mă iau după comportamentul și ifosele tale.

– Ifose?

Trase piciorul și îi scoase pantoful lui Jean.

Morrigan nu avu nevoie să i se spună nimic. Turnă apă în lighean și îl duse lângă Isabella.

– L-au mutat pe muribund în fortăreață, îi zise Isabella. Searc a insistat să facem asta. Nu a crezut că e prudent să mă duc în sat de două ori pe zi ca să-l îngrijesc.

Deși femeia în vârstă se uita la amândouă, informația era numai pentru Morrigan. Se priviră. După acea primă zi când ieșise valvârtej din casă, Isabella nu pusese întrebări. Și când cineva trebuise să o însoțească în sat, de fiecare dată o luase pe Maisie. Nu pusese presiune pe Morrigan să dea explicații.

Scanned with CamScanner

– Unde l-au dus? întrebă ea, forțându-și cuvintele să treacă de nodul din gât.

– Într-una din camerele din vechiul turn.

Trecea des pe lângă acele camere când urca scările spre vârful turnului, unde ferestrele dădeau spre grădini și dealuri.

– Searc spune că, indiferent de trecutul omului, nu reprezintă un pericol pentru nimeni.

Wemys se apropia din ce în ce mai mult. Inima lui Morrigan bătea cu putere. Simțea presiunea care i se strângea în frunte. Furia se dezlănțui în ea. Nu voia ca Isabella să vadă cum o afecta vestea.

– Ai nevoie de alifiile tale, nu?

Doctorița se întoarse spre Jean.

– Da.

– Mă duc să le aduc.

Morrigan plecă și încercă să-și controleze greața.

Scanned with CamScanner

Capitolul 10

Aidan

Castelul Dalmigavie era neatins de trecerea timpului. Focul din șemineul imens, tapițeriile și armele care decorau pereții, mirosul de pâine care venea din bucătărie.

Când Aidan coborî scările și se uită în jos, spre sala mare, se gândi că, dacă ar fi fost acolo în urmă cu trei secole, senzația ar fi fost aceeași. Schimbarea care acaparase Highland se numea progres, dar, din fericire, nu și acolo.

În timp ce alți lorzi își dădeau afară arendașii ca să crească oi, Lachlan Mackintosh îi păstrase pe oamenii care lucrau pământul. În acea zonă, era importantă prezervarea trecutului. Lady Sutherland și alții ca ea le spuseseră familiilor să plece, le arseseră casele, distrugând relații tradiționale din clan, stând în conacele lor din Londra, dar clanul Mackintosh era hotărât să păstreze vechiul stil de viață. Oamenii din alte zone erau împinși spre orașe ca să lucreze în fabrici, în colonii sau în comunități de fermieri aflate de-a lungul coastei, însă viața de aici nu era afectată.

Aidan era acolo doar de nouă zile, dar modul lor de viață îi era deja familiar.

Ziua începea la răsărit și se termina cu cina în sala mare. Între cele două momente, servitorii își vedeau de treabă, găteau, serveau, făceau curățenie și tot ce mai trebuia pentru susținerea unei comunități mari de oameni atât din interiorul zidurilor, cât și din satul care se întindea în afara acestora. Oamenii din clan lucrau la ferme și pe pajiștile întinse și aduceau ceva în plus la finanțele clanului.

Stăpânul Mackintosh avea un grup de războinici care se antrenau zilnic și erau pregătiți să-i protejeze pe oamenii din Dalmigavie, dar și caii și vitele de raidurile ocazionale ale armatei engleze.

Scanned with CamScanner

În urmă cu decenii, fortăreața fusese cruțată de masacrul de la Culloden. Localizarea aparte și ferocitatea oamenilor săi făcuseră preferabile negocierile, chiar dacă de obicei se mergea pe varianta atacului. Însă armata englezilor era acum mai încrezătoare și mai încrâncenată, iar artileria lor era modernă și puternică.

Nici un scoțian destul de inteligent nu voia alt război care să-i distrugă pământurile și să-i ucidă oamenii. Iar timpurile se schimbau. Loialitățile erau acum împărțite, iar familiile destrămate. Mulți scoțieni fuseseră recrutați de regimentele militare în ultimele decenii. Luptaseră cot la cot cu soldații englezi în peninsulă, în Franța și pe câmpurile Belgiei. Însă, în ciuda situației, oamenii erau nefericiți, și pe bună dreptate.

Aidan nu-l întâlnise încă pe Fiul Scoției, dar, din ce i se spusese, bărbatul era altruist și deștept. Nu căuta glorie personală sau coroana. Potrivit lui Henry Brougham, Cinaed Mackintosh nu voia decât ce era mai bine pentru oameni.

Tocmai de asta venise Aidan în Dalmigavie, ca să-l întâlnească. Iar acum, când era aici, își dădu seama de ce el și Sebastian se simțeau acasă în castelul clanului Mackintosh. Tradițiile acestui clan le aducea aminte de propria copilărie.

Își pierduseră tatăl și frații în luptă cu o zi înainte ca la Waterloo să se distrugă pentru totdeauna amenințarea reprezentată de Napoleon Bonaparte. Apoi Carrie House devenise responsabilitatea lui. Mama lui murise când erau mici, dar, din fericire, primul lor văr fusese atașat de acel loc. Conducea proprietatea bine și avusese grijă de arendași. Cei doi frați erau recunoscători să-l aibă deoarece nu trebuiau să se ocupe de Carrie House. Iar acum carierelor lor în justiție și problemele politice îi țineau departe. Însă adevărul era că nici Aidan, nici Sebastian nu voiau să li se amintească zilnic de familia pe care o pierduseră.

În acea dimineață, Aidan avea să i se alăture lui Sebastian în curtea pentru antrenamente, dar se opri să-l vadă mai întâi pe Wemys. De când îl mutaseră pe informatorul bolnav din sat în acea cameră din turnul vechi, îl vizita frecvent.

– A avut o noapte grea, îi spuse secretarul. Dar a fost mai bine după ce a venit doamna Mackintosh la el.

Kane Branson își merita greutatea în aur. Aranjase să stea cineva cu nemernicul mizerabil zi și noapte.

Scanned with CamScanner

Aidan se uită la silueta care dormea în partea cealaltă a camerei. Respira greu.

– A spus ceva peste noapte? A menționat vreun nume?

Branson clătină din cap. Wemys făcuse multe promisiuni ca să se salveze, dar de atunci nu mai oferise nici măcar o informație utilă.

Aidan coborî scările spre curte și îl găsi pe Sebastian, care îl aștepta.

– Nu mai e mult până când începe procesul, dar nu cred că Wemys o să trăiască până atunci, spuse Aidan.

– Doctorița ce spune? Are ceva speranțe?

– Îi dă o fiertură ca să tușească mai puțin. Wemys își petrece cea mai mare parte a timpului dormind. Isabella nu se preface, nu poate să spună cât o să mai trăiască.

– Păcat că procesul nu e mai devreme.

Aidan încuviință. Însă guvernul nu avea să meargă mai departe până când Lord Ruthven nu venea din Edinburgh. Bărbatul voia exact ce voia și Coroana, iar întreaga procedură era menită să încetinească reforma.

Sir Rupert Burney era în spatele planului, regizând totul. El îi făcuse să schimbe locația procesului, susținând că în Elgin prea mulți oameni îi știau pe frații Chattan. Aveau să fie proteste ilegale și violență dacă procesul se ținea acolo. Adevărul era însă că Ministerul de Interne prefera Inverness, unde rezultatul putea fi anticipat.

– Știu că vor să aștepte pentru ca omul lor să judece, spuse Sebastian, dar crezi că autoritățile au aflat că îl avem pe Wemys?

Fratele lui știa tot ce aflase Aidan despre informator de la Morrigan.

– Nu știu, dar ar fi bine să-l ținem ascuns până la începerea procesului.

Asta dacă bărbatul avea să trăiască atât.

– Nu prea sunt șanse să-l ținem ascuns dacă sănătatea lui nu ne permite și trebuie să-i obținem mărturia în prezența unui magistrat.

– Așa e, dar Searc mi-a spus că nu putem avea încredere în ceilalți magistrați dacă vin în Dalmigavie, cu atât mai puțin să-l țină pe Wemys ascuns. Dacă aș fi magistratul-șef, aș găsi o duzină de motive ca să resping mărturia.

Scanned with CamScanner

Găsirea bătrânului fusese un dar neașteptat, dar Aidan știa că era în pericolul de a-l pierde pe dezertor înainte ca acesta să-i fie de folos.

– În scrisorile pe care ți le-a trimis, Wemys a susținut că știe cine le-a întins capcana fraților Chattan. Dacă obținem numele, pot să să-l caut.

– Și eu m-am gândit la asta, zise Aidan. Dar Wemys fie doarme, fie e prea bolnav ca să vorbească atunci când îl vizitez.

– Cât de convenabil! O să merg eu să-l vizitez, sunt mult mai convingător.

– Trebuie să-l ținem în viață.

– Știu, dar omul e o viperă a cărei respirație e o ciumă pentru omenire. Încă nu-mi vine să cred că te-a convins să...

– Înainte să te enervezi prea tare, trebuie să știi că o să mă duc în Inverness săptămâna viitoare. Vreau să-mi promiți că nu o să-l ucizi cât sunt plecat.

– De ce te duci acolo?

– Trebuie să vorbesc din nou cu frații Chattan. Vreau să aflu numele așa-zișilor lor prieteni, să aflu cine a fost implicat în comitetul lor.

– Când i-ai văzut cu petiționarul lor, nu au vrut să-ți spună numele.

– Încercau să fie curajoși și onorabili, nu voiau să le facă probleme prietenilor.

– Dar unul dintre acei prieteni i-a trădat.

– Exact, am nevoie de nume.

– Wemys spune că deja l-au mutat pe nemernicul responsabil pentru înscenare.

– Asta ne dă o vulpe de urmărit. Dacă mă întorc și îi pun lista în față, poate că reușesc să-l conving pe Wemys să-mi spună cine a fost responsabil, apoi te poți duce după el.

– Odată ce ai lista, dacă nu poți să-l convingi, poate că reușește ea.

Aidan își dădu seama că se opriseră lângă armurărie și urmări privirea lui Sebastian. La câțiva metri de ei, doi oameni exersau cu pumnale scurte, tocite. Amândoi purtau jachete rigide din piele și mâneci cu căptușeală groasă pentru protecție. Bărbatul mai înalt

Scanned with CamScanner

era Blair Mackintosh. Îi luă puțin timp ca să-și dea seama că rivalul suplu, cu spatele la el era Morrigan.

Își aminti de întâlnirea lor din bibliotecă. De atunci, în fiecare seară se dusese sus, în speranța că avea să vină și ea. De fiecare dată când lua masa în sala mare, se uita după ea, dorind să o vadă din nou. Spre marea lui dezamăgirea, tânăra păstra distanța.

În acea zi era îmbrăcată în haine bărbătești, cu o cămașă din lână și pantaloni. Părul era strâns într-o coadă împletită care îi atârna ca o frânghie pe spate. Se mișca cu grația unei pantere – rapidă, agilă și pricepută.

Aidan o considera la fel de atrăgătoare în hainele acelea și în rochia pe care o purtase ultima oară când se întâlniseră.

Morrigan se lupta cu Blair cu ambele mâini. Apuca, lovea, tăia, înjunghia. Se mișca în față și în spate. Se apleca. Para. Înjunghia, înjunghia. Se retrăgea. Para. Pășea într-o parte. Mâinile îi erau într-o continuă mișcare. Fanda. Înjunghia. Se retrăgea.

Schimba fără nici un fel de efort modul în care ținea pumnalul, atacând cu forță și ușurință egală și de jos, și de sus. Era remarcabil de grațioasă și iute. Concentrarea ei era intensă și nu și-o pierdea când primea lovituri puternice. Învăța repede și apoi evita să facă aceeași greșeală.

Era evident că Morrigan era feroce și pricepută, iar Aidan își dădu seama cât de norocos fusese pe alee. Dacă nu i-ar fi luat pumnalul din mână înainte să se întoarcă, probabil l-ar fi spintecat ca pe un somon.

Aidan fusese crescut alături de trei frați, iar femeile pe care le întâlnise în tinerețe fuseseră exact ce trebuiau să fie. Domnișoare în căutarea unui soț. Soții și mame. Muncitoare în casă ori la fermă. Când lumea lui se extinsese spre Edinburgh și dincolo de oraș, întâlnise femei care lucrau în fabrici și în comerț: filatoare, țesătoare, croitorese, vopsitoare, cusătorese, cofetărese, chelneriițe. Și apoi, din păcate, ocupațiile mai puțin savuroase. Însă în toate experiențele sale nu întâlnise niciodată pe cineva ca Morirgan și familia ei. Una era o doctoriță educată la universitate. Următoarea, activistă și scriitoare. Apoi era Morrigan. Deșteaptă și vigilentă, putea să fie de ajutor într-o operație ori să distrugă un rival cu abilitățile sale letale. Nu avea nevoie de un bărbat care să o protejeze.

Scanned with CamScanner

Aidan se sprijini de un stâlp, în timp ce Sebastian scoase două pumnale cu lamele tocite dintr-un sac. Aidan trebuia să recunoască faptul că îi plăcea cum arătau picioarele ei lungi în pantaloni.

Fratele lui se duse la cei doi luptători. Cei trei avură o conversație prietenească, apoi Blair făcu un pas în spate, continuând să îi arate cum să folosească un pumnal mai lung în timp ce Sebastian era partenerul ei de antrenament. Acest pumnal părea să fie o armă nouă, iar ea se concentra pe ce i se preda.

Aidan îi privi. Chiar și cu un singur braț, Sebastian era un oponent formidabil pentru oricine. Talentul lui se conturase în tinerețe și fusese șlefuit pe câmpul de luptă. Fusese nevoie de o ghiulea ca să rămână fără brațul stâng.

Nu trecu mult până când Morrigan se obișnui cu lama mai lungă. El nu se îndoia că avea să fie la fel de fatală cu pumnalul precum era cu cuțitul. Când începu să se simtă din ce în ce mai confortabil cu arma și cu Sebastian, începură să vorbească între lovituri. Aidan nu auzi decât frânturi din ce spuneau. O auzi pe Morrigan întrebându-l cum își pierduse brațul. Răspunsul lui Sebastian fu indiferent, ca și cum vorbea despre cicatricea de pe obraz.

Cei doi aveau un stil la fel de direct.

Aidan fu luat prin surprindere când fratele lui se întoarse și arătă spre el.

– De ce nu vii și nu o lași pe fata asta să încerce niște mișcări cu tine?

Morrigan se roti spre Aidan și îl privi surprinsă. Nu știuse că o privea. Lupta de pe aleea din Inverness era în trecut. Conversația din bibliotecă încă îi ocupa gândurile. Dacă ar fi știut că o putea găsi acolo, ar fi venit în fiecare zi.

– Ai de gând să te ascunzi în magazie toată dimineața?

Provocarea lui Morrigan nu putea fi ignorată.

Aidan se îndreptă.

– Naivii se grăbesc acolo unde îngerilor le e frică să pășească, așa cum spun poeții.

– Ei bine, nu ești un înger, pufni fratele lui. Așa că încearcă! Ți-ar prinde bine exercițiul.

– Ia o armă, spuse ea, în timp ce arătă spre raft.

– Poftim! Sebastian îi aruncă pumnalul pe care îl folosise. Pe mine m-a obosit, dar tot vreau să-mi încrucișez sabia cu Blair.

Scanned with CamScanner

– Da, mereu sunt dispus, zise războinicul Mackintosh, care se duse să ia niște arme.

– Lasă-i ceva mai multe urme, domnișoară Drummond, îi zise Sebastian. Dar, te rog, nu-l omorî! E singurul frate care mi-a rămas.

Morrigan îl privi lung pe Aidan.

– Nu pot să promit nimic.

Sebastian râse și se îndepărtă împreună cu Blair, făcându-le loc.

Începură în tăcere, tachinându-se cu atacuri controlate. Era bună, dar el era mai bun. Era rapidă, dar el era mai puternic. Dacă exista o armă pe care o putea mânui mai bine decât fratele lui, aceasta era.

– Văd că ai studiat cărțile.

– Abilitățile mele nu vin din pagini.

– Ești încrezătoare.

– Trebuie să fiu când mă antrenez cu avocați isteți.

– Mă flatezi?

– Nu, încerc să te fac să lași garda jos.

Aidan ar fi preferat să stea și să vorbească, dar ea era prea concentrată.

Morrigan era foarte rapidă, dar el avea avantajul înălțimii și dimensiunii. Când ea ataca jos, el para și o dădea în spate cu o lovitură în umăr. Ea încerca să se apropie, iar el respinse mișcarea. Ea își lăsă mâna jos, iar el avu ocazia să o împingă, dar nu o făcu.

Instinctele lui erau ascuțite. Știa ce să facă, iar ea recunoscu faptul că era bun. Nu-l putea atinge.

Aidan făcu față ciocnirilor, dar continuă să fie defensiv. Ca un gentleman, se abținu. În cele din urmă, ea lăsă mâinile jos, frustrată.

– Despre ce tot vorbea fratele tău?

– Ce a spus? Nu am auzit.

– A spus că ești expert cu pumnalul.

– Sunt.

– Atunci atacă-mă!

– Aș prefera să mă plimb prin grădini sau să mă cert cu tine în privința alegerilor tale când vine vorba de citit.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Suntem în curtea de antrenamente. Atacă-mă!

Scanned with CamScanner

– Ne-am descurcat bine. Doar pentru că nici unul dintre noi nu a fost lovit...

Ea arătă spre un stâlp înfășurat cu paie.

– Stâlpul ăla ar riposta mai mult.

– O lecție bună pentru mine. Am văzut ce i-ai făcut.

– O să te lupți sau nu?

– Asta am făcut. Trebuie să încerci mai mult.

Morrigan atacă din nou, dar el reuși să pareze, lovindu-i încheietura cu cealaltă mână și făcând-o să scape pumnalul. O așteptă să-l ia.

– Am înțeleg, te porți frumos cu mine.

– Ba nu.

– Ai prejudecăți când vine vorba de femeile care pot să se apere singure.

– Deloc. Gândindu-mă cum e lumea în momentul de față, susțin acest lucru, îi zise Aidan. Întru totul.

– Cum te aștepți să-mi dezvolt abilitățile cu arma asta dacă nu mă provoci?

– Dar ți-am văzut abilitățile. Știu deja că ești deja destul de pricepută.

Morrigan îl privi.

– Îmi place să fiu privită de sus.

El îi făcu semn să vină spre el.

– Nu, vino tu la mine! îi ceru ea.

Aidan fandă și se retrase, oprind o serie de lovituri în timp ce ea ataca. Apoi, când crezu că Morrigan se retrăgea, tânăra țâșni, blocându-i mâna cu arma și înjunghiindu-l în cap și gât cu o viteză uimitoare. Abia îl atinse cu pumnalul, dar Aidan știa că, dacă ar fi fost o luptă reală, ea ar fi putut înfige pumnalul în ambele locuri.

Însă gândul fu trecător deoarece alte gânduri îi treceau prin minte. Senzația corpului ei lipit de al lui. Era puternică și dură, frumoasă și vulnerabilă, și căldura ei curgea în el. Morrigan habar n-avea ce efect avea asupra lui.

Ea se îndepărtă, fixându-l cu privirea.

– Dacă nu o să încerci...

– Cine privește de sus acum? bombăni el. Aș fi murit înainte să lovesc pământul. Hai!

Scanned with CamScanner

Aidan nu avea de gând să fie întrecut, așa că mări miza, folosindu-și brațele lungi ca să o împingă în spate și să o dezechilibreze. Cu o mișcare iute, Morrigan făcu un pas într-o parte și fandă, dar el o prinse de veștă și o trase în față. În timp ce cădea, Morrigan îi dădu un pumn în față, lovindu-l ochiul care abia se vindecase cu mânerul pumnalului, după care lovi pământul.

– La naiba! bombăni el când se duse să o ajute să se ridice.

Morrigan se ridică înainte ca el să ajungă la ea. Aidan simțea sângele curgându-i pe față și își duse o mână la sprânceană.

– Îmi pare rău, îmi pare atât de rău! Ea dădu drumul armei. Nu-mi vine să cred că te-am lovit la același ochi.

– Sunt bine.

Bărbatul se îndreptă spre o găleată de apă de lângă casă.

– Stai să văd! Sângerezi.

Morrigan se duse în fața lui, blocându-l. Îl apucă de încheietură, forțându-l să lase mâna jos. Își mușcă buza, privindu-l șocată.

– Arată foarte rău. De data asta te-am tăiat. Ce brută sunt! Sângele e... Mă vezi?

– Stai să mă spăl și îți zic după aceea.

Morrigan se dădu la o parte, dar stătu lângă el, ca o cloșcă. Când el băgă mâinile în apă, ea făcu același lucru. Când el se dădu cu apă pe față, ea îl șterse cu mâneca.

Aidan aproape că râse. Situația era comică. Nimeni nu-și făcuse vreodată griji din cauză că fusese rănit, cu siguranță nu pentru o rană minoră ca asta. Îi plăcea însă toată atenția ei și se gândi să se prefacă a leșina doar ca să vadă cum ar reacționa. Dar se hotărî să nu o facă pentru că Sebastian era aproape. I-ar fi făcut capul calendar.

– Mă simt groaznic, domnule Grant. Nu-mi vine să cred că ți-am făcut asta!

– Te asigur că nu e nimic serios.

– Acum ești pur și simplu amabil.

– Ba nu. Văd perfect cu celălalt ochi.

Morrigan îi ordonă să stea pe o bancă din apropiere, iar el o ascultă. Din fericire, Sebastian și Blair încă nu văzuseră ce se întâmplase. Aidan putea doar să-și imagineze ce povești avea să inventeze fratele lui despre acest incident.

Scanned with CamScanner

Amorțeala făcea rapid loc unei dureri înțepătoare. Aidan încercă să atingă rana, dar ea îi dădu mâna la o parte și îi ridică bărbia. Respirația ei îi tachină gâtul. Mâna ei liberă îi mângâie fruntea când îi dădu șuvițele într-o parte.

Pielea ei era perfectă, iar privirea întunecată era intensă și fixă. Aidan se uită la buzele ei. Vânătaia dispăruse și nu mai rămăsese decât o tăietură mică, aproape vindecată.

Întregul lui corp deveni conștient de apropierea ei. O considerase frumoasă din prima clipă când o văzuse în Inverness, dar avea un aer distant care o făcea misterioasă, o ferocitate neîmblânzită pe care o considera fascinantă. Faptul că era aproape de ea era ca și cum stătea lângă un lac la începutul unei furtuni de vară. Voia să fie luat pe sus.

Morrigan își îndepărtă batista de ochiul lui.

– La naiba, încă sângerează! Ar trebui s-o chem pe Isabella, e posibil să te coasă.

– Nu am nevoie de copci pentru ceva atât de nesemnificativ.

– Nu putem lăsa o cicatrice să-ți strice înfățișarea frumoasă.

– Înfățișarea frumoasă? Crezi că sunt chipeș, domnișoară Drummond?

– Acceptabil.

Îi tamponă sprânceana cu batista.

Aidan o luă de mână, obligând-o să-l privească în ochi.

– Acceptabil?

Morrigan îngheță și o nuanță de stacojiu intens i se răspândi de la gât în sus. Pentru o clipă, timpul se opri în loc. Genele ei erau lungi și negre. Câțiva pistrui îi sărutau vârful nasului. Privirea lui Aidan îi mângâie fața, oprindu-se la buze. Se întrebă ce ar fi făcut Morrigan dacă ar fi încercat s-o sărute.

Ea își trase mâna înapoi.

– Mă... mă duc să o chem pe Isabella.

– Nu e nevoie să o deranjezi.

– Ba da! O chem.

Înainte ca Aidan să mai spună ceva, tânăra dispăru.

Scanned with CamScanner

Capitolul 11

Morrigan

Searc fu de acord să o ducă pe Morrigan în Inverness în acea zi, dar cu o condiție. Tânăra trebuia să obțină aprobarea Isabellei. Așa că în seara de dinaintea plecării Morrigan strânse colecția de caricaturi și se duse în cabinetul medical, unde o găsi făcând un amestec de rădăcini și frunze. Substanța arăta și mirosea groaznic, dar Isabella nici măcar nu păru să observe acest lucru.

– Intenția mea e să vorbesc cu femeile din Barn Hill. E posibil să știe cine e responsabil pentru astea. Îi arătă caricaturile. Bazându-ne pe ce vedem, putem spune că artistul e o femeie și are cumva o legătură cu acea proprietate. Nu pot fi prea multe persoane care se potrivesc acestei descrieri.

– Ce se întâmplă dacă cei din Barn Hill știu cine le-a desenat? Să presupunem că o să-ți dea un nume. Ce o să faci după aceea?

„O s-o găsesc. O s-o trag la răspundere. Îi rup degetele."

Morrigan nu știa ce avea să facă. După ce găsea artista, avea de gând să încerce a înțelege motivele femeii, dar nu putea face foarte multe în timpul pe care îl avea la dispoziție. Plecau la răsărit și se întorceau foarte târziu în aceeași zi.

– O să-i spun numele lui Searc, zise ea, în speranța că răspunsul era satisfăcător.

Privirea neîncrezătoare pe care i-o aruncă Isabella spunea multe. Nu o credea.

– Sunt furioasă și știu că tu simți același lucru, dar nu am încredere în tine. Îți place să rezolvi singură problemele.

– Recunosc că vreau să o găsesc chiar eu.

– Ca s-o oprești?

Scanned with CamScanner

– Exact. Morrigan avea senzația că știa ce sugera Isabella. După ce o găsesc, vreau să aflu de ce face așa ceva, cine o plătește și cum putem s-o oprim.

– Și crezi că poți să faci toate astea în timp ce ești calmă?

– Pot fi rezonabilă.

– Poți. Uneori, dar nu întotdeauna.

Morrigan era temperamentală. Era prima care recunoștea acest lucru. În anii după ce se întorseseră în Scoția din Wurzburg, Isabella fusese martora mai multor ieșiri de-ale ei. Acei ani fuseseră dificili pentru ea. Faptul că se întorsese în Scoția îi readusese coșmarurile. De prea multe ori pe coridoarele casei lor de pe Infirmary Street răsunau strigătele ei furioase și frustrate. Chiar și atunci știa că nu era o persoană cu care era ușor să trăiești. Tatăl ei și ceilalți din casă suportaseră greu. Isabella fusese mereu un exemplu de autocontrol. Niciodată nu se lăsase atrasă în certuri.

Morrigan simțea că se maturizase foarte mult de atunci și știa că o mare parte din nefericirea ei din acea perioadă fusese provocată de trecutul ascuns.

– Dacă mi-aș pierde cumpătul cu această artistă – asta dacă o găsesc –, nu o să pună punct campaniei împotriva lui Cinaed sau mișcării de reformă. Pur și simplu o să găsească pe altcineva care să creeze aceste falsuri.

– Trebui să-ți amintești asta când o s-o găsești

– Zilele acestea dețin controlul. Mă rog, în majoritatea timpului. Morrigan oftă și văzu zâmbetul sceptic de pe buzele Isabellei. Bine, recunosc, încă îmi pierd cumpătul din când în când.

– Și, fără să vrei, rănești oameni.

– Nu am rănit pe nimeni. În clipa în care pronunță cuvintele, Morrigan își dădu seama de greșeală. Sâmbătă. O chemase pe Isabella să controleze ochiul lui Aidan. Retrag ce am spus. Te referi la accidentul din curtea de antrenamente.

– Omul ar fi putut să-și piardă vederea.

Morrigan se simțea groaznic și fără a-i aminti cineva de asta. Fugise până în camera Isabellei. Își tot amintea ce se întâmplase în acea dimineață. În ciuda faptului că el nu arătase tot ce știa tot, în ciuda plângerilor ei, lui Morrigan îi plăcuse să se lupte cu Aidan. Competiția nu se reducea numai la abilități, era și o înfruntare

Scanned with CamScanner

a temperamentelor, a personalităților. Simțea o căldură chiar și acum, când se gândea la acel moment.

– Ne luptam în joacă și...

– Faptul că l-ai lovit în ochi a avut legătură cu ce s-a întâmplat între voi doi în Inverness?

Numeroase versiuni despre ce se întâmplase continuau să circule în interiorul zidurilor castelului, în mare parte deoarece lui Sebastian îi plăcea să-l transforme pe Aidan într-un răufăcător. Nu trecea o cină fără să audă o nouă versiune a poveștii. Morrigan știa că fratele mai mic era sursa, pentru că nici ea, nici Aidan nu vorbeau despre ce se întâmplase. Și, după ce se purtaseră astfel cu celălalt, tachinarea continua.

– În nici un caz, o asigură Morrigan. Învățam să mă lupt cu un pumnal, iar el îmi arăta câteva mișcări de apărare. L-am lovit din greșeală cu mânerul. Toată lumea se rănește în curtea de antrenamente din când în când.

– Exact asta a spus și el. Și-a asumat răspunderea pentru tot, desigur. A spus că a fost numai vina lui.

– Nu a fost în întregime vina lui, adăugă Morrigan. Chiar l-am lovit, dar nu ca să-l rănesc ori să-l orbesc.

Nu știa de ce Aidan continua să facă asta. De ce se purta așa de frumos cu ea. Trecuseră două zile și continua să se gândească la el. Stătuseră atât de aproape, mâna lui ținând-o pe a ei, și Morrigan văzuse privirea lui gri când Aidan îi studiase fiecare defect al feței. Fusese tulburător.

De atunci, încercase s-o evite. Aidan nu avusese nevoie de copci, dar, din ce auzise de la ceilalți, ochiul arăta destul de rău.

– Ei bine, mâine o să aveți destul timp ca să decideți a cui a fost vina, îi spuse Isabella.

– Vine și el?

Nu voia să se arate fericită la auzul acestei vești, dar nu se putu abține.

– Aidan Grant o să-și viziteze clienții în închisoarea din Inverness, așa că vreau să te rog ceva.

– Desigur. Orice.

– Nu-l răni, iar tu întoarce-te întreagă!

*

Scanned with CamScanner

Cerul abia începuse să se lumineze când Morrigan stătea în curte, mângâindu-și calul. În timp ce ceilalți se pregăteau să plece, se gândi din nou la conversația cu Isabella. Era hotărâtă să-și onoreze promisiunea.

Și mai mulți războinici Mackintosh însoțeau grupul care mergea în orașul port. Se întrebă dacă aceste călătorii aveau scopul să aducă arme. Zvonurile unui atac iminent din partea forțelor britanice din Fort George sau Fort William încă circulau. Însă cum Cinaed era plecat, nu toate veștile ajungeau la urechile familiei.

Entuziasmul din castel și din sat se datora sărbătoririi Samhainului, care era peste două săptămâni. Festivalul, care marca sfârșitul sezonului recoltei, era momentul de a face inventarul proviziilor de mâncare, cereale și animale înainte de sosirea iernii. Era prima toamnă a lui Morrigan în munți. Auzise că festivitățile din Dalmigavie erau legendare. Mâncare și băutură, muzică și dansuri. Și, bineînțeles, jocuri de abilități. Lumea se aștepta ca Lachlan, Cinaed și Niall să se întoarce înainte de festival. Când se uită la șirul de cotigi, Morrigan se gândi că era posibil să ducă provizii pentru vacanță.

Apoi îl văzu pe Aidan, care vorbea cu Searc aproape de poarta castelului. Își duse calul într-un loc sigur, în spatele unui stâlp. Blair, care avea o torță în mână, traversă curtea până ce o găsi. Ca de obicei, trebuia să o verifice înainte de plecare. Încă se apropia când începu exersatul său discurs.

– Știi cum merge treaba, fetițo! Nu călărești de capul tău. Fără scurtături. Nu rămâi în urmă. Nu faci opriri neașteptate. Stai cu noi. Ești doar o piesă mică din acest lanț. Mă asculți?

– Le-am promis deja toate astea Isabellei și lui Searc.

– Și acum o să-mi promiți mie.

– Din nou?

– Da, din nou.

– Îți promit.

– Iar când ajungem în Inverness, doi oameni o să vină cu tine în Barn Hill. Nu-i abandonezi.

– Nu-i abandonez, repetă Morrigan.

Avea să-i lase însă afară. Nu avea să permită acestor brute să sperie o casă plină de femei în vârstă.

Scanned with CamScanner

– Searc a trimit un mesaj. A spus că, dacă dai peste vreun avocat nou cât suntem în oraș, să-l lași cu fața neatinsă ca să își poată folosi ambii ochi, dacă ești amabilă.

Blair zâmbi în timp ce se întoarse și trecu pe lângă ea, spre bărbații de la capătului șirului. În lumina torței, îl văzu arătând spre ea în timp ce le dădea instrucțiuni. Era evident că scoțianul le spunea să fie cu ochii pe ea.

Tânăra oftă. Trebuia să-și dovedească valoarea și să le câștige din nou încrederea.

Morrigan știa că aceștia pur și simplu erau îngrijorați pentru ea. Ce se întâmplase ultima oară când fuseseră în oraș putea să se termine mult mai rău dacă era alt bărbat pe alee. Când își amintea de acea zi, Morrigan știa că, dacă s-ar fi întâlnit cu niște soldați înarmați sau cu niște localnici beți, ar fi avut probleme mari. Oricât de furioasă fusese, următoarea dată trebuia să gândească înainte, să se poarte mai bine și să fie conștientă de împrejurimi.

Cotigile și călărețiii porniră la drum spre drumurile înguste ale satului. Fumul focurilor din plite se ridica deja în aerul înțepător al dimineții. Când ajunseră la capătul câmpurilor recoltate, unde drumul dispărea în pădure, Morrigan observă un călăreț care părăsise caravana și aștepta pe cal.

Chiar și de la distanță, nu fu greu să-l distingă pe Aidan Grant. Cu pălăria lui înaltă și hainele de oraș, era îmbrăcat mai bine decât toți bărbații Mackintosh, inclusiv Searc.

Morrigan nu avea de ales. Nu avea unde să se ducă. Nu avea cum să-l evite. În timp ce se apropie, observă atitudinea lui relaxată și felul în care liniștea armăsarul energic pe care îl călărea. Făcea glume cu vânzătorii care treceau, iar sunetul râsetului său ajunse la ea. Aidan își construise viața în oraș, dar se simțea foarte confortabil și în largul lui printre acești bărbați necizelați.

Își înclină pălăria când Morrigan ajunse în dreptul lui.

– Ochiul tău, șopti ea, trecând peste replicile politicoase.

Dacă înainte crezuse că arăta rău, acum văzu că ochiul lui arăta groaznic. Pe lângă vânătaia de pe obraz, tăietura de deasupra era roșie și foarte umflată.

– Nu-mi vine să cred cât de tare ți-am rănit fața. Îmi pare așa de rău!

Scanned with CamScanner

– Nu e nevoie să-mi ceri scuze, spuse el binevoitor, înghiontindu-și calul ca să meargă alături de ea. Arată mai rău decât e de fapt.

– Probabil fratele tău se distrează de minune. Pare să îi placă foarte mult să înflorească aceste ghinioane provocate de mine.

Nimeni nu o văzuse când îl lovise pe Aidan în ochi, însă asta nu-l oprise pe Sebastian. Din poveștile pe care le spunea, era ca și cum stătuse lângă ei și văzuse fiecare lovitură și parare.

– Așa e. E groaznic când are public. Pădurea îi înconjura și, în lumina difuză, abia îi vedea fața. Dar nu mă deranjează toate vânătăile și zgârieturile astea. Ba chiar sunt recunoscător pentru ele.

– Cum așa? Morrigan credea că era pur și simplu generos ca să nu se simtă ea prost. Am auzit câteva dintre poveștile fratelui tău.

– Sebastian vede aceste vânătăi ca pe o lecție. Mereu a fost îngrijorat că sunt prea nechibzuit pentru propriul meu bine. De asta e mereu cu ochii pe mine.

– Și ești nechibzuit?

– Nu, dar cred că am noroc. Nu îmi fac griji că o să mi se întâmple ceva groaznic.

– Tentezi soarta când spui asemenea lucruri. Atragi probleme.

Aidan nu răspunse și călăriră împreună în tăcere. Morrigan privi înainte, la șirul de cotigi și călăreți. Soarele începuse să apară prin frunziș. Drumul cobora încet și, din când în când, se vedea râul care curgea în paralel cu ei.

Morrigan se simțea liniștită călărind alături de el. Dacă ar fi putut uita acele momente din curtea de antrenamente, când o ținuse de mână, sau seara din bibliotecă, atunci când Aidan o tachinase și o privise ca și cum era o frumusețe, era sigură că bărbatul ar fi fost precum Blair, Cinaed, Niall și Searc. De fiecare dacă când se afla în compania lor, nu trebuia să se prefacă a fi altcineva. La o cotitură, Aidan o privi serios, fără să zâmbească.

– Cinci membri ai familiei Grant au murit în războiul împotriva lui Napoleon, zise el pe un ton sumbru. La bătălia de la Quatre Bras, tatăl nostru a murit laolaltă cu fratele nostru mai mare, în timpul unui atac al lăncierilor francezi. Noah, al doilea frate, a murit înainte de căderea nopții. Sebastian și-a pierdut brațul când o ghiulea ne-a lovit rândurile. Eu am scăpat fără nici o zgârietură și atunci și peste două zile, la lupta de la Waterloo.

Scanned with CamScanner

Morrigan știa din tonul aspru că expresia lui Aidan ascundea sentimente de jale și de vinovăție. Îi simțea tristețea. Ea era în Edinburgh când auzise de înfrângerea lui Napoleon. Își aminti zilele de celebrare ce urmaseră, înainte să înțeleagă prețul victoriei pentru o națiune rănită și înfometată.

– Fratele tău mi-a spus că nu ar fi supraviețuit dacă n-ar fi fost eroismul tău. L-ai dus într-un loc sigur.

Aidan ridică din umeri, ca și cum fusese o nimica toată.

– Sebastian și-a pierdut un braț, eu am fost neatins.

Morrigan îl privi și se gândi la toate lucrurile prin care trecuse în timpul războiului și după aceea. Vinovăția era o boală. Îi mânca pe oameni, le ghida viețile. Morrigan simțise asta pe propria piele. Îl văzuse pe tatăl ei trecând prin asta. Archibald Drummond simțise o vinovăție profundă pe care încercase s-o îngroape adânc, dar care îl afectase. Multe dintre deciziile pe care le luase în viață fuseseră influențate de acea vinovăție.

Tânăra alungă acele amintiri.

– Iar datorită mie nu ai rămas nemarcat de luptă.

Aidan zâmbi, risipind ușor seriozitatea.

– Și fratele tău îmi datorează gratitudinea lui, pentru că acum îți dai seama cât de valoros e să-l ai alături, să te protejeze.

– Îmi place compania lui Sebastian, dar nu am nevoie de o gardă de corp.

– E evident că ai nevoie de mai multe zgârieturi și vânătăi. Sunt fericită să te ajut.

– Asta e o promisiune, domnișoară Drummond? zise el și râse, sunetul făcându-i plăcere lui Morrigan.

– Mă găsești în curtea de antrenamente în majoritatea dimineților.

– Și eu o să lucrez în bibliotecă în majoritatea serilor.

Morrigan știa asta și fusese tentată să găsească o scuză ca să meargă acolo, însă de fiecare dată rațiunea triumfase.

– Mintea ta e bine antrenată, domnule. Corpul tău are nevoie de lucru.

– Nu era nimic în neregulă cu sănătatea mea până când te-am cunoscut pe tine.

– Ei bine, fratele tău are un scop, la fel ca mine. Îți promit să îți amintesc în mod constant că nu ești invincibil.

Bărbatul clătină din cap și chicoti.

– Oferta ta e foarte generoasă și îmi aduce aminte că am un cadou pentru tine.

– Un cadou?

Morrigan îl privi precaută. Nu era obișnuită să primească daruri de la străini. Cu toate că era curioasă, nu voia ca Aidan să facă presupuneri despre relația lor.

Bărbatul bägă mâna în buzunar și scoase ceva pus într-o bucată de sac. În clipa în care văzu forma obiectului, Morrigan știu ce era.

Scoase arma.

– Înapoierea propriului pumnal nu e un cadou.

– Ba este, dacă aveam de gând să-l păstrez.

– Nu puteai să-l păstrezi, e al meu.

– Orice tribunal l-ar considera trofeu de război.

– Trofeu de război? Abia dacă ne-am luptat. A ajuns la tine doar pentru că am uitat să-l iau de pe jos.

– Nu ai uitat să-l iei, nu te-am lăsat eu. Nu-ți amintești?

– Ba da, răspunse ea. Iar propunerea mea, să ne întâlnim în curtea de antrenamente, încă e valabilă.

Aidan râse. Morrigan își înlocui cuțitul din ghetuță, iar pe celălalt îl înfășură în sac și îl puse deoparte. Când își ridică privirea, Aidan se uita la ea.

– Spune-mi, cât de des scoți arma asta?

– De fiecare dată când mă antrenez cu Blair.

– În afară de întâlnirile noastre, ai scos-o vreodată pentru propria protecție?

– Sigur, de zeci de ori.

– Zeci? De câte ori?

– Nu am nevoie de protecție alături de oamenii din castelul Dalmigavie.

– Mă întrebam doar dacă ai putea să-ți folosești pumnalul ca să înjunghii pe cineva.

– Ai fost destul de aproape să devii cea mai recentă dintre victimele mele. Probabil știai că l-aș folosi pe tine. Ți-a fost frică?

Caii lor se apropiară, iar genunchiul ei se lovi de al lui.

Zâmbetul fermecător apăru din nou pe buzele lui Aidan.

– Să-mi fie frică? De tine?

Scanned with CamScanner

Frică. Sentimentele ei pentru Aidan Grant începeau să o deruteze. Voia să se îndepărteze de el, dar în același timp îi plăcea să-l aibă aproape. Era atrasă, dar se temea. De fapt, nu se temea, era precaută.

– Cred că ar fi înțelept.

O vreme călăriră în tăcere. În față, unul dintre bărbați începu să fredoneze un cântec scoțian, iar ceilalți i se alăturară. Acești bărbați aveau un trecut. Erau împreună la necazuri și la celebrări. Cei din clan erau o familie. Înainte să ajungă în Dalmigavie, Morrigan nu cunoscuse o astfel de camaraderie.

– Știi galeză? întrebă Aidan când cântecul se termină.

– Nu. Știu puțină germenă, atât.

– Franceză?

Tânăra clătină din cap.

– De ce întrebi?

– Searc mi-a spus că vizitezi o casă catolică de lângă Inverness. Am auzit că mai multe călugărițe franțuzoaice trăiesc acolo. Ți-ar fi de folos să știi puțin din limba lor.

Morrigan nu fu surprinsă că Searc îi spusese unde se ducea.

– Și eu am auzit că te duci la închisoare ca să-i vizitezi pe frații Chattan.

– Ai auzit bine. Bărbatul făcu o pauză, după care continuă: Închisoarea este lângă podul vechi, nu departe de destinația ta. Se părea că Aidan avea de gând să îi țină companie până în Inverness. O să vin cu tine la Barn Hill.

Ea îl privi pieziș.

– Nu. De ce?

– Liderul nostru de acolo mi-a spus să te însoțesc.

Morrigan se uită spre începutul șirului, unde văzu pălăria lui Searc.

– Acum ești angajatul lui Searc?

– Oarecum. El e cel care m-a angajat, prin petiționarul fraților Chattan, ca să-i reprezint pe frați la tribunal. În plus, ne folosește pe mine și pe Sebastian pe post de consilieri legali. Deci da, presupun că sunt.

Nu avea rost să întrebe de ce fel de sfat avea nevoie Searc. Morrigan știa că bărbatul era implicat în mai multe afaceri care erau la limita legalității.

Scanned with CamScanner

– Din fericire, domnule Grant, nu am nevoie de compania ta sau de abilitățile profesiei tale.

– Nu am nici un dubiu. Cu toate astea, gazda noastră mi-a spus să mă asigur că nu o să ai nevoie de serviciile mele în continuare. Consideră această mișcare preventivă.

Fusese mai ușor decât se așteptase să îi convingă pe Searc și pe Isabella să o lase să plece în acea zi. Ar fi trebuit să bănuiască faptul că cei doi aveau un plan ca să fie cu ochii pe ea.

– O să vorbesc cu câteva călugărițe. O simplă discuție. Nu înțeleg de ce am nevoie de prezența ta. Ce fel de probleme crezi că pot avea dacă mă duc singură acolo?

– Bănuiesc că nu o să ai nici o problemă. Din păcate, Searc are altă părere. Apoi vorbi mai încet: Mi-a spus de caricaturi și de observațiile tale perspicace. Cred că a fost impresionat – și nu e ușor să faci asta.

– Nu am ajuns singură la acele concluzii, am avut ajutor.

– După cărțile pe care le-ai selectat de pe rafturi, ar fi trebuit să ghicesc.

– Nu au fost cărțile, ci familia mea. Femeile care sunt ca surorile mele.

– Modestia ta e admirabilă.

– Una dintre numeroasele mele calități, spuse Morrigan amuzată. Legat de faptul că o să vii cu mine... Blair a aranjat deja ca doi bărbați Mackintosh să vină și să mă protejeze ca niște dulăi. Dacă vrei să stai cu ei în timp ce intru și vorbesc cu acele femei, ești bine-venit s-o faci.

– Chiar dacă Searc are impresia că ai nevoie de protecție fizică, nimeni nu știe mai bine decât mine cât de mult se înșală. Însă e posibil să poți folosi abilitățile mele sociale și diplomatice.

Morrigan avea dubii.

– Și modestia ta este foarte admirabilă, domnule Grant.

Aidan făcu o plecăciune și zâmbi la împunsătura ei.

– Atunci spune-mi cum ai de gând să le abordezi!

– O să le arăt unul dintre desene și o să le întreb prietenește dacă știu cine e posibil să fie artistul.

– Prietenește pare să fie abordarea potrivită, dar restul e greșit.

– Ce obiecție ai?

Bărbatul se încruntă.

Scanned with CamScanner

– De ce ți-ar spune adevărul? Doar nu te cunosc. De ce ți-ar răspunde? Nu ai nici o legătură cu Barn Hill. Nu ești catolică și nu locuiești în apropiere. În plus, nu ai un copil sau rude interesate să se mute acolo. Pe scurt, nu au nici un motiv să aibă încredere în tine. Prevăd un eșec.

Lui Morrigan i-ar fi plăcut să îl contrazică, dar nu putu. Avea dreptate. Din cauza credinței lor, aceste femei fuseseră mai mult ca sigur hărțuite ani întregi. Dacă ar fi fost în locul lor, nici ea n-ar fi avut încredere într-un străin. Îi aruncă o privire lui Aidan și înțelese de ce acesta avea o reputație excelentă ca avocat.

Însă bărbatul nu terminase.

– Asta, dacă artistul încă locuiește acolo. Abordate de o străină, probabil o să considere că e datoria lor să-l protejeze. Cred că o să-ți fie greu și să treci de ușă. Iar dacă o faci, trebuie să-ți explici vizita într-un mod care să nu le îngrijoreze.

– Nu vreau să le fac nici un rău. O să spun că am ajuns acolo împinsă de curiozitate.

– Curiozitate legată de ce?

– De desene.

– Am stabilit deja că nu o să funcționeze. Afirmația lui fu finală, ca un judecător care se adresa unui juriu. Nu ai decât o șansă. Chiar dacă o să discute cu tine azi, dacă au suspiciuni în privința motivelor tale, o să fii ținută la distanță.

Morrigan se gândi că Aidan avea două laturi. Una plăcută și agreabilă și alta încăpățânată, univocă în afirmații. Indiferentă față de argumentele sau abordările slabe. Un avocat de succes.

– Foarte bine. Tu cum ai aborda situația? Cum le-ai convinge să ne spună ce știu?

– O să vezi, o să fii cu mine.

Bărbatul își înclină pălăria și își înghionti calul, trecând de călăreți și cotigi și lăsând-o cu gura căscată.

Lui Morrigan nu-i veni să creadă. El hotărâse că era esențială compania lui, după care îi întorsese spatele.

Nu avea de gând să-l lase pe Aidan să scape așa de ușor. Morrigan îl prinse din urmă.

– Da, domnișoară Drummond?

– Am decis că poți să mă însoțești la Barn Hill.

– Credeam că asta fusese deja hotărât.

Scanned with CamScanner

– Și după aceea o să te însoțesc la închisoare.

Din expresia îndurerată de pe fața lui, ai fi putut crede că îl lovise din nou în ochi.

– În nici un caz.

– Ai spus că ambele destinații nu sunt departe una de cealaltă, iar eu nu am fost niciodată într-o închisoare.

– Sigur râzi de mine.

– În nici un caz. Morrigan chiar glumea, dar el nu știa asta. Dacă vrei să te bagi în treburile mele, e corect să te însoțesc și eu în ale tale.

Trăsăturile lui se tensionară și ochii i se micșorară. Cu vânătăile și tăieturile pe care le avea, Aidan arăta cu adevărat feroce. Bărbatul se aplecă spre ea și o luă de mână. Strânsoarea lui era puternică. Toată amabilitatea lui dispăru într-o clipă.

– Sigur înțelegi ce prostie ar fi să faci așa ceva. Oamenii ăștia știu cine ești. Știu legătura pe care o ai cu Fiul Scoției. Sper că nu ai impresia că poți să intri în închisoarea aia și să ieși după bunul plac.

– Bineînțeles că pot. Cine o să mă oprească?

– În primul rând, gardianul închisorii.

– Nu poate să-mi facă față.

– Și acoliții lui Sir Rupert Burney?

– Mă mândresc cu abilitatea de a fi mai rapidă și mai isteață decât asemenea derbedei.

– Doar nu vorbești serios.

– Ba da. Și, în plus, tocmai mi-ai înapoiat arma mea de încredere. Excalibur. Datorită ție, acum sunt pregătită să înfrunt o întreagă companie de soldați de la Fort George.

– Domnișoară Drummond.

– Domnule Grant?

Bărbatul o privi suspicios.

– Ce faci mai exact?

– Credeam că un avocat cu talentul și abilitățile tale își dă seama când un martor îl duce cu zăhărelul. Își trase mâna dintr-a lui. Ai puțină încredere în mine. Nu am de gând să mă apropii de acea închisoare. Domnule, odată ce o să mă cunoști, o să afli că *am* și o latură mai relaxată!

Scanned with CamScanner

Capitolul 12

Aidan

Aidan, Morrigan și cele două escorte Mackintosh părăsiră caravana în timp ce cotigile continuară pe drumul aflat dincolo de Castle Hill. Se vedeau turnurile din Inverness.

Cu mult timp înainte să se fi născut el sau tatăl lui, un castel antic se ridicase odată pe acel deal deasupra râului, supraveghind protector un sat care avea să devină orășel și apoi un oraș plin de viață. Aproape de zidurile de piatră, un pod cu șapte bolți fusese construit peste Ness. De pe meterezele castelului, cavalerii și domnițele priveau cum vasele din întreaga lume le aduceau bogățiile la docul râului. Acum, multe secole mai târziu, orașul și portul continuau să prospere, însă rămăseseră numai câteva pietre din fortăreața odată măreață.

După opririle de aici și de la închisoarea de pe Bridge Street, Aidan și Morrigan aveau să se ducă la casa lui Searc, de pe Maggot Green, și să aștepte ca toate cotigile să fie încărcate și gata să se întoarcă în Dalmigavie. Aveau destul timp la dispoziție pentru ce sperau să realizeze.

Lăsându-i pe Searc și Blair în urmă, merseră pe un drum vechi spre est, ocolind partea de sud din Inverness. Trecură imediat prin piața de animale, plină de vânzători și cumpărători de vite, precum și de specii mai noi de vaci pentru lapte. Orașul se termina aici, iar cartierele făceau loc câmpiilor și pășunilor care înconjurau proprietățile ce se aflau aici de dinainte de perioada lui Oliver Cromwell. Câteva momente mai târziu, cei patru ajunseră pe un drum destul de lung, încadrat de ziduri acoperite de iederă. Într-o parte păștea mai mulți cai și ponei, iar în cealaltă se afla o grădină mare de trandafiri în fața unei case mari. Urmară drumul, trecând

Scanned with CamScanner

de o poartă ce ducea spre ușa principală, și descălecară la grajdurile de la Barn Hill.

– Trebuie să-ți știu planul, insistă Morrigan când își lăsară caii cu războinicii Mackintosh.

Trecuseră aproape două săptămâni de când o cunoscuse pe Morrigan Drummond pe străzile acestui oraș. Acum, când o privea, Aidan își dădu seama că părerea lui despre ea se schimbase. Încă nu-și formase o judecată fermă despre cine era ea cu adevărat și ce o făcea să se poarte atât de diferit de celelalte femei pe care le întâlnise. În același timp, făcuse câteva descoperiri despre personalitatea ei, cea mai evidentă fiind temperamentul. Acesta semăna cu niște surcele uscate și nu era nevoie decât de o scânteie ca să ia foc.

Întotdeauna se bucurase de un foc bun.

– Ai dreptate, ar trebui să-mi știi planul.

– Care e? Ce o să spui?

– O să-ți zic când o să știu.

– Ar fi trebuit să fac asta singură, pufni ea.

– Am hotărât deja că nu ar fi mers bine.

– E important. Atitudinea ta cavalerească mă agită.

Bărbatul își înăbuși un zâmbet.

– Nu-mi imaginez că o vizită obișnuită te-ar putea agita. Farmecul tău e fără limite.

Aidan își înclină pălăria spre două femei de vârstă mijlocie, care supravegheau șase tinere, într-un grup aflat dincolo de un rând de tufișuri. Fetele erau adunate în jurul unor căței.

– Las-o mai ușor cu complimentele, domnule Grant.

Când ajunseră la ușa principală, el se opri.

– Ne folosim numele reale azi?

Ochii ei se umplură de panică.

– De ce n-am face-o?

– Ei bine, tu ești o Drummond, iar eu un Grant.

– Ce înseamnă asta?

O servitoare deschise ușa, întrerupându-le discuția. Aceasta luă cartea de vizită a lui Aidan. Îi conduse prin hol spre salon, apoi, cu o reverență, dispăru, lăsând ușa întredeschisă.

– I-ai dat cartea ta de vizită. Păru puțin uimită. Cu numele tău pe ea.

El clătină din cap.

Scanned with CamScanner

– Din greșeală. Nu am vrut să-i dau o carte de vizită.

– Deci ne folosim numele adevărate?

– O să fim nevoiți s-o facem.

– Ai susținut că e o necesitate să mă însoțești aici. Acum, te rog, gândește! Fă ceva! Trebuie să ai un plan.

– Mă gândesc chiar acum la unul.

– Domnule Grant! îl certă ea.

Lui Aidan îi plăcea acest joc pe care îl începuse, dar știa că nu putea să mențină fațada ineficienței prea mult.

Afișă o expresie gânditoare și se plimbă prin camera luminoasă și bine luminată. Un perete era acoperit de rafturi cu cărți. Un tablou de deasupra șemineului înfățișa proprietatea într-o perioadă demult trecută. Ferestrele înalte dădeau spre grădini, unde un grădinar bătrân scotea plante înflorite stacojii și le punea într-o roabă.

– Nu mi-am dat seama că mușcatele înfloresc atât de târziu.

– Domnule, te rog să te concentrezi la sarcina pe care o avem sau așteaptă-mă la grajduri!

Aidan se uită peste umăr la ea. Morrigan rămăsese lângă ușă. Ca o panteră, gata de atac.

– Îți place să deții controlul, domnișoară Drummond, nu-i așa?

– E important, repetă ea, ignorându-i întrebarea. Nu mă pricep la vizite sociale inutile. Așa că, te rog, spune-mi ce ai de gând să faci! Gata cu discuțiile inutile despre grădini sau altceva!

– Nu o să facem nimic inutil azi, domnișoară Drummond.

– Mulțumesc, dar te avertizez că, dacă nu găsești imediat o strategie, o să fac ce voiam inițial.

Bărbatul se duse spre scaunele de lângă șemineu și îi făcu semn să i se alăture. Ea înaintă, dar nu luă loc.

– Abordarea gazdelor noastre este extrem de importantă, zise el cu o notă de gravitate în ton. Vizitezi Barn Hill pentru prima oară. Ce știi despre această proprietate minunată?

– Nu trebuie să știu nimic despre ea. Nu sunt aici pentru un tur al terenului.

– Dacă îmi permiți, o să-ți dau niște sfaturi, ca de la un bărbat care petrece mai mult timp căutând și interogând oameni decât stând în tribunal și susținând cazul clientului său. Te rog, ia loc.

Scanned with CamScanner

Morrigan se așeză, însă expresia ei tensionată spunea că nu era de acord cu asta.

Aidan se așeză în fața ei.

– Dacă vrei informații de la o mamă, îi spui cât de fermecători și bine crescuți sunt copiii ei. Dacă vrei răspunsuri de la un țesător, vorbești despre salarii nedrepte și ore lungi de muncă. Dacă...

– Am înțeles ideea, îl opri ea. Și ce abordare ar folosi un avocat faimos azi?

– Observ o nuanță de sarcasm, domnișoară Drummond?

– Da, domnule. Dar, te rog, continuă!

Era bine că Aidan părea atât de încrezător în el însuși. Morrigan ar fi putut să rupă pe cineva mai slab în bucăți cu limba ei ascuțită.

– Pe baza a ce am observat, am găsit abordarea potrivită.

Tânăra nu încercă să-și ascundă scepticismul.

Aidan arătă spre fereastră.

– Aș spune că această casă se află pe aproximativ 30 de acri, inclusiv zidurile grădinii, peluza terasată, copacii maturi și rododendronul pe care le-am văzut pe drum. Ai observat probabil vechiul cimitir. Sunt sigur că toate câmpurile sunt acoperite cu albăstrele și narcise în fiecare primăvară.

– Niște observații importante dacă ești botanist sau te gândești să închiriezi proprietatea.

– Foarte bine. Aidan se uită spre pereți. Cărțile de pe rafturi indică perspectiva politică a rezidenților. Mobila arată clar că femeile nu au probleme financiare. Observă tapițeria nouă de pe aceste scaune! Mai mult ca sigur au niște sponsori generoși. Tabloul aflat deasupra șemineului ne spune foarte multe.

– Tabloul. Morrigan încuviință sceptică. Ce ai putea afla privindu-l?

Aidan inspiră adânc.

– Știu că această casă a fost construită în 1754 de familia Duncan. O urmașă a donat proprietatea unui ordin de călugărițe, aș spune cam acum 20 de ani, cu mențiunea să ofere un loc unde să se retragă femeile bătrâne precum ea.

Morrigan se duse lângă șemineu și studie tabloul.

– Cum e posibil să știi toate astea doar privind...

Scanned with CamScanner

O bătaie în ușă le atrase atenția, iar Aidan se ridică. O femeie cu fața rotundă, părul argintiu și rumenă la față intră zâmbitoare.

– Sunt încântată să te văd, domnule Grant. A trecut prea mult timp de când ai venit aici.

Bărbatul făcu o plecăciune.

– Îți mulțumesc că ne-ai primit, doamnă Goddard.

Femeia nu o băgă în seamă pe Morrigan. Nu o observase. Din numeroasele lor întâlniri din trecut, Aidan știa că femeia era mioapă.

– Cum se simte fratele tău? Nu așteptă un răspuns. Ți-am urmărit succesele legale din ziarele pe care mi le-ai trimis din Edinburgh. Îmi place să-ți văd numele scris în ele. Însă săptămâna asta am fost încântate să citim un articol despre tine în *Inverness Journal*.

– Serios?

Se întoarse spre Morrigan, care îl înțepa cu privirea. Era mai tăioasă și mai fatală decât pumnalul la care ținea atât de mult.

– Da, un articol foarte bun despre procesul acelor bieți bărbați. Editorul a spus cât de norocoși sunt frații Chattan să fie reprezentați de un avocat atât de bun.

– Doamnă Goddard, permite-mi să te pre...

– Ochiul tău, domnule Grant! Dumnezeule!

Femeia scoase o pereche de ochelari și fu șocată când se apropie ca să-i studieze fața.

– Cine ți-a făcut așa ceva? Din nou, femeia nu așteptă un răspuns. Cum am citit articolul din ziar, i-am spus surorii Martha că mă tem pentru viața ta. În ultimul timp, ofițerii clericali au devenit o bandă de brute nedisciplinate.

– Nu reprezintă o amenințare pentru mine.

– Atunci cine ți-a făcut asta?

Morrigan se îndreptă spre ei, iar doamna Goddard se întoarse, uimită să mai vadă o persoană în cameră.

– Doamnă Goddard, permite-mi să ți-o prezint pe domnișoara Drummond. Doamna Goddard este stăpâna acestui loc.

Femeia în vârstă își reveni repede, iar cele două se salutară și discutară puțin despre vremea neașteptat de caldă. Aidan observă că Morrigan putea să fie foarte plăcută și fermecătoare când voia.

– Trebuie să recunosc, nu știam că domnul Grant este prietenul dumneavoastră, spuse Morrigan.

Scanned with CamScanner

– Suntem mai mult decât prieteni, draga mea. Familia Grant a fost protectoarea domeniului Barn Hill de ani întregi. Arătă spre scaune. Te rog, ia loc! O să-ți spun totul în timp ce bem ceai și mâncăm niște sendvișuri.

Fără să aștepte un răspuns, doamna Goddard se duse la ușă și strigă după servitori.

Carrie House era la numai două zile călare de Inverness. Chiar dacă Scoția era predominant protestantă, în munți și în insulele din vest încă erau oameni care practicau vechea credință. Mulți dintre rândașii lui Aidan erau catolici și, așa cum spusese doamna Goddard, familia Grant păstrase relația cu Barn Hill de ceva timp.

În acea zi, când Searc pomenise de acest loc, Aidan fusese cel care sugerase să meargă.

Morrigan se așeză lângă el.

– Dacă o să te îndrepți spre gheată, o s-o iau la fugă spre ușă...

– Știai totul despre Barn Hill.

– Da.

– Și nu ai pomenit nimic înainte să ajungem aici, zise ea pe un ton rece.

– Nu. Aidan îi zâmbi. Nu avea nici un rost să menționez asta și să stric surpriza.

Când era furioasă, obrajii lui Morrigan se înroșeau. Aidan observă culoarea rozalie din ei.

– Îți place să mă vezi nedumerită, domnule?

Chiar îi plăcea, dar Aidan știa că nu era cazul să spună asta.

– Fii serioasă, domnișoară Drummond. Când o să ajungi să mă cunoști, o să afli că am și eu o latură mai relaxată.

Morrigan deschise gura să spună ceva, dar o închise imediat. Urma unui zâmbet îi atinse buzele. Roșeața se întinse pe pielea ei. Privirea o fixă pe a lui și, dintr-odată, cei doi păși pe teritoriu necunoscut. Morrigan era destul de frumoasă cât să-l lase fără aer. Iar duritatea și independența ei îi plăceau incredibil de mult.

Aidan tuși și se uită spre ferestre. Nu era romantic de fel, dar mereu știuse că într-o zi trebuia să se căsătorească. Odată cu această idee, veneau gânduri legate de o uniune avantajoasă, care să-l ajute să avanseze în carieră. Poate fiica unui politician sau o tânără cu legături de familie cu tribunalele. Nu avea nevoie ca soția lui

să dețină o zestre mare, dar i-ar fi fost de ajutor să se căsătorească cu o femeie care putea naviga apele tulburi ale lumii sociale.

Morrigan Drummond nu îndeplinea nici unul dintre criterii. Nici el nu era un mitocan. Nu avea să o curteze fără să aibă intenții onorabile. Știa toate astea, însă tot nu putea să-și liniștească bătăile nerăbdătoare ale inimii.

Revenirea doamnei Goddard fu o ușurare. Aceasta dădu buzna pe ușă împreună cu o servitoare cu o tavă.

– Îți mulțumesc pentru ospitalitate, doamnă Goddard, îi spuse Aidan gazdei înainte să se toarne ceaiul. Mă tem însă că nu pot să stau. Trebuie să vorbesc cu clienții mei din închisoare. Speram să o pot lăsa pe domnișoara Drummond aici cu dumneata, fiindcă are câteva întrebări la care poți să răspunzi.

– Sunt dezamăgită că o să pleci, dar înțeleg, îi zise doamna Goddard.

Femeia o luă imediat pe Morrigan de mână și îi aruncă un zâmbet cu subînțeles.

– O să avem o întâlnire plăcută. Poți să întrebi ce vrei. Îl știu pe Aidan Grant de când era copil și alerga după frații lui mai mari.

Nu avea nici un rost ca el să clarifice scopul acestei vizite. Zâmbetul pe care Morrigan îl aruncă gazdei arătă că tânăra avea totul sub control.

Scanned with CamScanner

Capitolul 13

Morrigan

Morrigan își dădu seama că, deși nu-și dorise asta, îi făcea plăcere compania doamnei Goddard.

În Edinburgh, nu avusese nici o prietenă. Invitațiile la cină era inexistente. Ea și Maisie nu erau invitate niciodată la un bal, un concert sau o serată. Unul dintre motive era faptul că tatăl ei și Isabella aveau o viață care îi excludea, în cea mai mare parte, din evenimentele sociale. Morrigan mereu avusese impresia că sprijinul lui Archibald pentru reforma radicală îi ținuse în afara listelor cu invitați ale membrilor mai conservatori ai societății.

Deși Morrigan era hotărâtă să afle tot ce putea de la doamna Goddard, fu surprinsă de cât de mult îi plăcea să stea de vorbă cu femeia în vârstă. Stăpâna de la Barn Hill era interesantă și instruită. Părerile ei despre diverse subiecte erau remarcabil de profunde. În plus, știa multe povești grozave despre familia lui Aidan.

– După ce a murit mama băieților, domnul Grant – cel mare – a fost copleșit. O mătușă a venit ca să ajute la creșterea celor patru băieți. Îmi era o veche prietenă, așa că am vizitat Carrie House de multe ori când erau mici.

Morrigan se gândi la propria viață după moartea mamei sale. Viața lui Archibald Drummond fusese consumată de cariera medicală și de politicile sub acoperire. Nu știa cum să crească o fiică și considera că o fată avea nevoie de mai mult decât servitori ca să fie crescută. Însă greșise când se gândise că acesteia i-ar fi fost mai bine în Perth, cu familia soției lui, decât cu el în Edinburgh.

Morrigan alungă gândurile întunecate și se concentră pe cuvintele doamnei Goddard.

– Îmi amintesc foarte bine acele zile, continuă femeia. Băieții se răneau fără milă cu săbiile din lemn. Se certau fără să aibă un motiv

Scanned with CamScanner

anume doar pentru că erau băieți. Aidan mereu a fost liderul. Nu a contat că era mai mic decât Thomas și Noah și mai scund decât Sebastian. Mereu îl ascultau. Aidan putea să potolească orice ceartă. Nici o persoană care l-a urmărit de-a lungul anilor nu e surprinsă de ceea ce a ajuns acum.

Oamenii aveau încredere în el. Morrigan știa că Searc nu avea încredere în oricine. Isabella spusese că Cinaed era nerăbdător să-l cunoască. Avea mintea ascuțită și era ager. Se gândi la ce făcuse chiar în acea zi. Nemernicul o întrecuse. Habar n-avea că bărbatul avea o legătură cu Barn Hill.

– Familia Grant din Carrie House e una foarte onorabilă, iar acum Aidan este stăpân acolo – și îl așteaptă o carieră strălucitoare în drept. În plus, e un burlac eligibil. Doamna Goddard o mângâie pe Morrigan pe genunchi și zâmbi. Deci voi doi aveți o înțelegere?

Îi luă puțin timp să-și revină. Nu-și dăduse seama în ce direcție se îndrepta conversația lor, dar era ușor de văzut de unde putea apărea neînțelegerea. În prezentările făcute de Aidan, nu pomenise de Dalmigavie sau de clanul Mackintosh. Nu îi spusese cum se cunoscuseră. Avea noroc că femeia nu crezuse ceva mai rău despre legătura lor.

– Vă cer scuze că n-am clarificat lucrurile mai devreme, dar sunt o rudă a clanului Mackintosh. Din acest motiv am ajuns eu și domnul Grant azi aici.

– Ești rudă cu Searc Mackintosh? Tu, domnișoară? întrebă femeia amuzată. Trebuie să recunosc că sunt surprinsă.

Se părea că toți din Inverness îl știau pe Searc. Cu toate că era irascibil, bărbatul era plăcut.

– Sunt oarecum înrudită cu ei prin căsătorie, răspunse ea, în speranța că nu avea să fie obligată să dea mai multe detalii. Dar am fost încurajată să vin la Barn Hill la sfatul lui Searc. Sunteți cunoscută pentru reputația excelentă a școlii dumneavoastră.

– Mulțumesc, draga mea. E frumos să spui asta. Sunt chiar mândră de ceea ce facem aici. Profesoarele noastre sunt niște femei foarte dedicate.

– Puteți să-mi spuneți mai multe despre ele?

– Așa cum știi cu siguranță, aici locuiesc mai multe călugărițe, împreună cu văduve și fete bătrâne. Așa că fetele care vin la Barn Hill au norocul să fie instruite de niște doamne desăvârșite.

Scanned with CamScanner

Morrigan își aminti sfatul lui Aidan și îi zâmbi încurajator gazdei.

– Scopul nostru principal este formarea caracterului. Învățăm fiecare fată cum să dezvolte o latură bună și altruistă și cum să rămână veselă în fața obstacolelor, ca să poată fi o soție și o mamă bună.

Morrigan ar fi eșuat lamentabil.

– Presupun că le învățați și alte lucruri.

– Evident! Artele domestice ar trebui să fie o parte fundamentală din educația fiecărei femei. Apoi le mai învățăm să citească și să scrie în engleză și în franceză, aritmetică și le oferim și lecții de muzică – voce, harpă, pian. Ah, nu am pomenit de desen și pictură, nu-i așa?

„În sfârșit!"

– Mă bucur să aud asta. Una dintre prietenele mele s-a mutat de curând în Inverness. Are două fete, de cinci și șapte ani. Morrigan se gândi că pe Fiona nu o deranja să le folosească pe Catriona și Briana ca să obțină informații. Fetelor le place foarte mult să deseneze, așa că vreau să vă cer sfatul pentru găsirea unei guvernante. Știți pe cineva?

Așteptă, sperând că spusese destul. Nu fu dezamăgită. Privirea doamnei Goddard se înălță spre ferestrele înalte.

– Guvernanta trebuie să locuiască cu familia?

– Se poate aranja, dacă e nevoie, dar nu e esențial.

– Și compensația?

– Sunt sigură că, dacă o să găsească persoana potrivită, o să stabilească o sumă satisfăcătoare de comun acord.

Morrigan o privi pe gazdă ducându-se spre fereastră. Își puse ochelarii și se uită după cineva.

– Cred că știu persoana potrivită pentru prietena ta.

Morrigan i se alătură doamnei Goddard la fereastră.

– Una dintre doamnele de la Barn Hill?

– Da, dar este aici temporar, până când o să-și facă alte aranjamente.

– Puteți să-mi spuneți mai multe despre ea?

– Madame Laborde. Scoțiană din naștere, dar căsătorită cu un francez. Și-a petrecut o mare parte a vieții pe continent.

– E văduvă?

Scanned with CamScanner

– Din păcate, a fost lăsată cu o stare financiară precară din cauza morții neașteptate a soțului ei.

– De când e aici?

– A ajuns primăvara trecută. I-a fost greu. A ajuns la noi după ce nu a mai beneficiat de ospitalitatea familiei soțului ei și a tuturor prietenilor lor. Nu mai avea unde să se ducă.

– Și se susține predând?

– Da, dar a primit comisioane și pentru muncă suplimentară. Expresia doamne Goddard deveni serioasă. Poate că mă ia gura pe dinainte, dar știu că nu e fericită aici. Nu e obișnuită cu viața noastră liniștită. Mi-a spus chiar ea că speră la o șansă sau un mod de a câștiga destui bani ca să se întoarcă în Franța.

Și ce mod mai bun de a câștiga bani decât a lucra pentru Ministerul Intern Britanic? Morrigan se gândi că aceștia plăteau foarte bine.

– Trebuie să fie destul de bună. Ce fel de sarcini a primit?

Doamna Goddard ezită înainte să răspundă.

– E destul de talentată la crearea caricaturilor.

– Caricaturi? Cât de ciudat!

– Așa e. Dar trebuie să-ți spun că se pricepe foarte bine la asta. Doamnele de aici sunt mereu distrate de asemănările dintre desenele ei și noi. E foarte amuzant.

Însă era evident că directoarea nu părea amuzată. Schimbarea din tonul ei arătă clar că ar fi fost fericită să își vadă invitata mergând mai departe.

– Cu toate astea, cred că Madame Laborde ar fi excelentă pentru copiii prietenei tale.

– E posibil să vorbesc cu ea?

– Desigur. Femeia se uită din nou pe geam. În perioada asta a zilei, se plimbă prin grădină. Dacă vremea e bună, îi place să schițeze sau să picteze acolo. Pot să ți-o prezint.

– Ar fi minunat. Vă deranjează?

– Deloc.

În timp ce se îndreptară spre ușă, un ceas din foaier anunță ora fixă.

– Vai, cât e ceasul! Îmi permiți să vorbesc cu una dintre călugărițe? O să mă întorc și o să te duc în grădină.

Scanned with CamScanner

Morrigan avea un nume și, în scurt timp, avea să vadă chipul artistei responsabile pentru toate imaginile pline de ură. Era convinsă că Madame Laborde era persoana pe care o căuta.

– E așa de frumos azi. Vă deranjează dacă vă aștept în grădină?

– Deloc, draga mea. O să-ți arăt pe unde să o iei.

Avertizările Isabellei îi răsunară în minte în timp ce o urma pe doamna Goddard afara din salon. Peste câteva clipe, Morrigan ajunse pe o terasă însorită, cu vedere spre grădină. Trebuia să rămână calmă și să se controleze. Era însă deja evident că tot ce făcea această femeie nu avea legătură cu politica sau cu sentimente pline de patriotism. Făcea aceste caricaturi numai pentru bani.

– Te rog, plimbă-te pe unde vrei, domnișoară Drummond! O să mă întorc și eu imediat.

Când ușa casei se închise, Morrigan porni în căutarea artistei. Voia să o întâlnească singură pe femeie. Voia să se uite la chipul ei și să hotărască dacă aceasta înțelegea consecințele acțiunii ei.

Nu o văzu imediat, dar grădinile erau mari, întinzându-se dintr-o parte a casei și îndepărtându-se spre terase mari, până la drumul ce ducea în centrul orașului Inverness. Ziduri de diverse înălțimi separau zonele grădinilor. Aproape de casă, o poartă dădea spre o alee ce ducea spre grajdurile din Barn Hill.

Erau destul de aproape de High Street din Inverness, iar turnul din piatră de la Tolbooth se zărea deasupra copacilor.

Morrigan trecu pe lângă un grup de tinere care păreau prinse într-o lecție de botanică. Nu îi fu greu să o găsească pe Madame Laborde. La capătul celei mai joase terase, o femeie subțire, într-o rochie albastră și cu pelerină pe deasupra stătea pe o bancă, ținând un caiet de desen în poală.

Morrigan se forță să inspire și se apropie de ea.

La auzul pașilor, privirea artistei se ridică. Închise caietul repede, dar nu înainte ca Morrigan să observe caricatura la care lucra.

– Madame Laborde?

Femeia ezită, dar apoi se ridică în picioare, lăsând caietul pe bancă. Era scundă și subțire, dar întremată. Marginea lată a bonetei ei îi ascundea ochii, dar, din ce vedea Morrigan, femeia încă era destul de tânără și drăguță cât să atragă atenția bărbaților.

– Eu sunt.

Scanned with CamScanner

– Am vorbit cu doamna Goddard. Mi-a spus că ești aici și speram să vorbim. Eu... Prietena mea caută o guvernantă pentru fiicele ei.

– Cum te cheamă?

Nu putu să mintă. Nu când trebuia să apară și directoarea.

– Morrigan Drummond.

– Ai vreo legătură cu doctorul Drummond?

Morrigan simți cum i se răci sângele.

– Cunoști un doctor Drummond?

– Doctorița Isabella Drummond. Sau acum i se spune Isabella Mackintosh?

Bineînțeles că știa multe despre viața lui Chard, se gândi Morrigan. Doar îl desena și își bătea joc de viața lui. Spre deosebire de alte femei care trăiau în casa din capătul grădinilor, ea lucra pentru guvernul britanic.

Pumnalul lui Morrigan era pregătit în ghetuță. O putea obliga pe Madame Laborde să vină cu ea. Îl putea lăsa pe Searc să se ocupe de ea.

Zeci de planuri îi alergau prin minte, dar se forță să stea calmă. Ar fi creat un haos dacă ar fi luat-o pe femeie.

– Tu ești fiica ei vitregă. Nu?

Morrigan simți cum îi luă foc fața. Nu se pregătise pentru asta, dar nu avea nici un rost să se prefacă.

– Da, eu sunt.

– Cum ai știut unde să mă găsești?

– Călugărițele și copiii din desenele tale.

– Înțeleg. Ești deșteaptă.

– Se pare că ai vrut să fii identificată.

Femeia zâmbi.

– De ce ai venit aici?

– Ca să vorbesc cu tine. Ca să-ți ofer mai mult decât el.

– Fiului Scoției nu îi place de modul în care îl înfățișez?

– Nici măcar nu știe de caricaturile tale.

– Atunci de ce-mi oferi ceva?

– Pentru că îmi pasă de cauza lui.

Doamna Goddard spusese că femeia avea nevoie să plece din Scoția. Searc sigur putea aranja asta.

Scanned with CamScanner

– Am înțeles că vrei să te întorci în Franța. Putem să-ți aranjăm plecare imediat.

Artista se încruntă și se duse spre un ceas solar din aramă aflat pe un piedestal din mijlocul spațiului verde. Se întoarse și o privi cu atenție pe Morrigan.

– Nu e vorba doar de bani. Prin prietenii mei de aici, desenele mele sunt postate în Tain, Nairn, Elgin și Aberdeen. Arătă spre caietul de desen de pe bancă. Toată viața mea am schițat și am pictat fără să fiu recunoscută.

– Dar în continuare nu știe nimeni cine ești.

– Mi s-a spus că două tipografii din Edinburgh și Glasgow se oferă să îmi prezinte operele colorate de mână. Cred că o să urmeze Londra.

– Dar ești scoțiană. Cum poți să sprijini guvernul care îți oprimă oamenii?

– Nu-mi pasă de politică.

– Oameni nevinovați suferă. Mor!

Madame Laborde pufni.

– Înțeleg ce spui. Am învățat foarte multe despre Fiul Scoției și familia ta. Știu despre tine. Știu despre tatăl tău defunct.

Morrigan voia să-i arunce cuvintele înapoi în față. Dacă tot ce știa femeia asta era de la autorități, atunci habar n-avea cine fusese Archibald Drummond și cine era ea.

– Tatăl tău a sprijinit și a organizat reformatorii în ce este o cauză pierdută. Și tu crezi că asta e chemarea ta. Uită-te la tine! Nu ai casă, nu ai o familie a ta, nu ai zestre sau promisiunea unei căsătorii. Nu ai un viitor, domnișoară Drummond!

Acele cuvinte nu însemnau nimic pentru ea. Madame Laborde era o femeie a cărei viață depinsese de generozitatea bărbaților. Morrigan nu era acolo ca să discute despre avere și căsătorie. Ce trebuia să facă era să o convingă pe Madame Laborde să schimbe tabăra.

– Poți să continui să-ți creezi și să fii recunoscută și plătită generos pentru asta. Nu îți cer decât să investighezi tu lucrurile. Să afli ce le fac armata britanică și lorzii bogați celor din Highland.

– Nimic din toate astea nu înseamnă ceva pentru mine. Femeia clătină din cap. Ce văd în jurul meu sunt oameni care au mai mult decât mine.

Scanned with CamScanner

– Îți spun eu că scoțienii suferă. Fermierii sunt dați afară din casele lor. Comercianții care protestează sunt călcați în picioare în stradă. Tatăl meu a fost împușcat în propria cameră de operații.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta, domnișoară Drummond, dar nu văd nimic din toate astea aici.

– Poate că nu vezi, dar există. Morrigan se gândi la articolele lui Maisie. Pot să-ți aduc ziarele.

– Și crezi că o să mă răzgândesc dacă citesc niște povești patetice?

– Sunt sigură de asta. Știu că, atunci când o să vezi adevărul, nu o să-ți fie greu să decizi ce tabără îți merită mai mult talentul.

Madame Laborde se uită dincolo de ea, în direcția casei.

– Poate că nu o să te deranjeze să îl incluzi pe acest domn în conversația noastră.

Morrigan se întoarse. Un bărbat slăbănog, cu fața roșie și cu un baston gros se apropia sprinten, ceea ce nu îi dădea de gol vârsta. Patru acoliți mergeau în urma lui.

– Îl știi pe Sir Rupert Burney? întrebă artista cu o nuanță de amuzament în voce.

Morrigan rămase fără aer.

– Sunt sigură că o să fie încântat să te cunoască și să audă tot ce ai de spus.

Scanned with CamScanner

Capitolul 14

Cinaed

O mulțime se strânse să întâmpine călătorii care intrau călare pe poarta din Dalmigavie, iar Cinaed nu fusese niciodată atât de fericit să vadă niște fețe primitoare. Fusese o lună plină de evenimente pe drum.

Pornise să-i vadă pe liderii și oamenii marilor clanuri din munți. La fiecare oprire și de la fiecare șef de clan, auzea același lucru. Scoțienii erau nefericiți, temători, furioși și toată lumea avea aceeași plângere – băieții lor nu se întorseseră acasă. Ca să se lupte cu francezii, armatele trebuiau să se mărească. Acum, fiecare regiment format din scoțieni era mutat în Irlanda și în cele mai îndepărtate colțuri ale imperiului aflat în extindere. Iar armata din sud, precum și englezii de rând se mutau pentru a-și ocupa locul la Fort William și Fort George.

Răscoala era aproape, iar Coroana nu avea încredere în alianța soldaților scoțieni.

Zvonurile despre un viitor război ajunseseră din Highland în nord. Ministerul de Interne susținea asta. Comandanții englezi din Edinburgh și de la frontiere sperau să aibă loc. Presupusa vizită a reginei era considerată o amenințare deschisă îndreptată către Westminster. Mulți credeau că era mult mai ușor să stingă flacăra decât să aștepte și să lupte în infern. Însă nu exista un consens. Erau voci în parlament care se împotriveau războiului. Se temeau că groaznicele condiții economice din țară puteau să transforme o rebeliune regională într-un război civil devastator. O revoluție precum cea care răsturnase monarhia din Franța în urmă cu numai câteva decenii.

Înainte ca să se întoarcă în Londra, regina Caroline îi spusese lui Cinaed ce îi raportaseră propriii agenți. Toată rezistența în fața

Scanned with CamScanner

unui război în Highland avea să fie distrusă dacă Whitehall primea un motiv legitim ca să atace. Dacă scoțienii se organizau și amenințau Anglia așa cum o făcuse Bonnie Prince Charlie, armata britanică avea să lase o urmă de sânge cum nu se mai întâmplase de la Culloden și zilele ce urmaseră.

Ministerul de Interne avea nevoie de un motiv pentru război. Unul care să îi separe și mai mult pe bogați de săracii din Scoția, pe aristocrați de oamenii de rând, pe cei din munți de cei din sud.

Cinaed făcuse destule ca să enerveze Coroana, dar era o diferență imensă între acele iritări și o acțiune care avea să aducă întreaga armată britanică asupra oamenilor neînarmați din Highland.

Englezii erau antrenați și pregătiți. Războiul Peninsular. Waterloo. Războiul Gurkha. Războiul Pindari. Acele campanii militare îi pregătiseră pe dușmani. Armata maritimă avea să ocupe fiecare port, de la Stornoway în insulele vestice și Aberdeen. Cum canalul caledonian, care făcea legătura dintre Oban și Inverness, era funcțional aproape în întregime, munții erau tăiați în două. Dacă avea să izbucnească un război, nenumărate vieți aveau să fie pierdute. Cinaed era hotărât să nu le ofere scuza pe care o căutau.

Cum să faci însă față unui atac neprovocat era cu totul altă problemă. Nici unui clan nu îi plăcea să-și vadă stăpânul rănit fără să se răzbune.

– Lachlan are piciorul rupt, îi spune Cinaed Isabellei când descălecă.

În timp ce bărbații îl duceau pe lord în camera lui, Cinaed și Isabella îi urmară.

– Șase soldați ne așteptau la lacul Laggan. Niall crede că erau de la Fort William. Calul lui Lachlan a fost împușcat când acesta era călare, iar animalul s-a rostogolit peste piciorul lui.

– A mai fost rănit cineva? întrebă Isabella.

Cinaed clătină din cap. Atacul fusese o lovitură razantă. Oamenii clanului Mackintosh îi întrecuseră numeric pe soldați, care trăseseră în ei și apoi plecaseră rapid. Niall spusese că asta era o veche tactică militară, menită să-i atragă într-o capcană. Călăreții erau momeala.

După ce făcuseră ce putuseră pentru Lachlan, îl aduseseră înapoi în speranța că piciorul lui putea fi salvat.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Isabella, după ce o trimise pe bătrâna Jean în cabinetul medical ca să-i aducă ce-i trebuia.

– Acum două zile. Am venit direct aici. Lachlan e rezistent, dar asta aproape că l-a ucis. Unde e Searc?

– El și Blair au plecat în Inverness de dimineață. Au de gând să se întoarcă diseară. Morrigan s-a dus cu ei.

Cinaed încuviință, dar, când trecură pe lângă o fereastră, ea îl opri.

– Ai sânge pe haină.

– De la calul lui Lachlan. Sunt bine.

Nu avea să mai facă un pas până când nu-i controla pieptul și spatele, ca să se asigure că Cinaed nu era rănit. Îi mângâie fața.

– Mi-a fost dor de tine.

Cinaed o sărută și o strânse în brațe. Erau atâtea lucruri pe care voia să i le spună, dar trebuia să aștepte.

Piciorul lui Lachlan era fracturat sub genunchi, iar Isabella îl fixă cu ajutorul lui Cinaed.

Apoi stabiliră turele. Pacientul trebuia să fie supravegheat zi și noapte. Lordul era bătrân și slăbit, iar ei se întrebau în cât timp avea să își revină corpul lui după o asemenea rană.

Abia peste câteva ore, Cinaed și Isabella ajunseră în sfârșit în camera lor. Se strânseră îndelung în brațe. El îi povesti despre călătoria prin munții. Isabella îi zise că Aidan Grant și fratele lui ajunseseră în Dalmigavie.

– Cred că o să-ți placă de el. O să fie un candidat bun să reprezinte comitatul Inverness în parlament.

– Henry Brougham și mama mea par să creadă același lucru.

– E o ușurare pentru mine să știu că ești în căutarea unei soluții politice în loc să pornești la luptă.

– E posibil să nu conteze ce vreau. Cinaed îi explică tot ce auzise despre dorința lui Whitehall de a avea loc un război. Indiferent ce fac, Highland e un butoi cu pulbere gata să explodeze. Și nu vreau să fii prinsă la mijloc.

Ea se retrase din brațele lui.

– Unde să mă duc?

– Am vorbit cu Niall despre asta. Și el are aceeași părere. Tu, Maisie, Morrigan, Fiona și familia ei puteți să mergeți pe continent. Poate în Wurzburg. Ar fi mai sigur pentru voi acolo până când...

Scanned with CamScanner

– Opreşte-tel îi zise ea prompt. Sunt soţia ta. Te iubesc. Şi o să stau lângă tine oriunde eşti, orice faci.

– Nu mă asculţi.

– Şi sunt doctor. Chiar crezi că te-aş lăsa, că i-aş lăsa pe oamenii Mackintosh doar ca să fiu în siguranţă?

Cinaed clătină din cap. Isabella putea ignora acest lucru, însă era considerată duşman al Coroanei. Era o recompensă pusă pe capul ei, la fel ca în cazul lui. Nimeni nu îndrăznea să vină după ea aici, dar pentru Sir Rupert Burney şi autorităţi familia ei continua să fie un mod de a ajunge la ei. Dacă li se întâmpla ceva lui Maisie şi Morrigan, Isabella ar fi făcut orice ca să le ia înapoi. Chiar s-ar fi predat.

– Dacă Niall o convinge pe Maisie să plece, te gândeşti măcar să i te alături? Ca să ai grijă de ele.

– Bineînţeles că nu, iar Niall ar trebui să ştie că nu trebuie să nu-i sugereze aşa ceva.

Cinaed nu voia să fie despărţit de soţia lui, dar era îngrijorat şi hotărât ca ea să înţeleagă seriozitatea pericolului care îi păştea.

– Şi cum rămâne cu Morrigan? Plănuieşte că conducă trupele în bătălie. Se antrenează ca şi cum e gardianul regelui. E în Inverness doar pentru că Searc şi Blair sunt cu ochii pe ea. Dar are un spirit greu de controlat. Dacă situaţia de aici devine periculoasă, o să fie imposibil de protejat. Ai încredere că o să se protejeze?

Isabella se întoarse spre fereastra pe care briza o deschise brusc.

– Morrigan e deşteaptă şi descurcăreaţă, zise ea. Bineînţeles că am încredere în ea.

Scanned with CamScanner

Capitolul 15

Morrigan

Să-l aștepte pe Sir Rupert Burney însemna sfârșitul a două vieți. A lui și a ei.

Acoliții în costume mergeau cu câțiva pași în urma lui. Nu simțeau nici o amenințare. Erau doar două femei în grădină. În timp ce se apropiau, Morrigan observă că bărbatul deveni curios și o fixa cu privirea. Nu avea nici un dubiu însă că menționarea numelui ei avea să fie catastrofală.

Morrigan se gândi la tot sângele care se scurse din cauza acestui bărbat. Toate arestările. Abuzul prizonierilor. Toți oamenii care suferiseră. Durerea pe care Fiona și copiii ei o îndураseră.

La casa de pe Infirmary Street din Edinburgh, văzuse căruțele care îi aduceau pe răniți după proteste. Își ajutase tatăl să îi aline pe cei distruși de tortura ordonată de acest bărbat. Atacul asupra clinicii din luna aprilie a anului trecut fusese comandată de Ministerul de Interne. Archibald Drummond fusese omorât în timpul unei operații. Ucis de un husar în timp ce el încerca să salveze viețile pacienților răniți. Un asasin trimis de acest bărbat. Morrigan fusese acolo. Văzuse tragedia și sângele ce cursese din corpul tatălui ei în timp ce Isabella încerca să-l salveze cu disperare.

Mai târziu, când Isabella o obligase să iasă din haos, Morrigan își planificase deja răzbunarea. Avea să găsească și să omoare persoana responsabilă pentru ororile din acea zi.

Îl urmări pe Sir Rupert în timp ce acesta se apropie.

Isabella, Maisie și Morrigan scăpaseră printr-o ușă din spate cu ajutorul menajerei lor. Pe aleea din spatele casei, Morrigan omorâse un om ca să-i salveze viața lui Maisie, fără premeditare însă. Ori ucidea, ori era ucisă.

Scanned with CamScanner

Ziua prezentă era însă diferită. Planificase acest moment de luni întregi.

O atingere pe braț o sperie.

– De ce stai aici? Fața lui Madame Laborde devenise palidă, iar ochii ei erau mari și plini de îngrijorare. Nu lua în seamă ce am spus mai devreme. Ești tânără. Ai un viitor în față. Fugi!

– Nu ai de ce să te temi. Treaba mea cu Sir Rupert e personală!

– Nu mă tem pentru mine, zise ea din ce în ce mai alarmată. Nu te lăsa păcălită de înfățișarea lui. Este pe cât de șiret, pe atât de nemilos. Își poartă vârsta ca o pelerină. E un adevărat prădător.

– Și ăștia sunt prietenii tăi? întrebă Morrigan pe un ton tăios.

– Nu e prieten. Am puține opțiuni în privința asta.

Burney încetini și îi spuse ceva unuia dintre acoliții lui.

– Vezi? Deja simte pericolul. Nu o să te ucidă aici. O să te folosească pentru propriul scop. Gândește-te la familia ta. Asta vrei?

Cuvintele lui Madame Laborde o lovitură și o trezire la realitate. Morrigan se uită la femeie. Poate că reușea să îl omoare, dar dacă eșua? Aproape că fusese învinsă de Aidan pe aleea de lângă Maggot Green. Însă el nu se așteptase ca ea să se lupte. Nu putea fi la fel de sigură în ceea ce-l privea pe acest bărbat sau pe brutele care îl însoțeau.

Nu era invincibilă. Dacă o luau prizonieră?

– Vino cu mine! îi zise Morrigan artistei.

– Nu acum. Azi trebuie să-i dau niște desene noi. O să ne prindă imediat dacă încercăm să fugim amândouă. Nici una nu o să aibă nici o șansă. Femeia ezită, apoi șopti: O să-l întârzii eu. Întoarce-te mai târziu. Pleacă acum!

Îi separau doar câțiva metri.

– Te rog să-mi spui, madam, dacă te hotărăști să fii guvernantă, zise Morrigan cu voce tare.

Cu o plecăciune scurtă, se întoarse și o luă spre poarta de la capătul grădinii. Dincolo de ea se aflau Inverness și libertatea, asta dacă artista reușea să-l încetinească pe Sir Rupert.

Nu avea de ales în privința direcției în care să o ia. Bărbații Mackintosh o așteptau lângă grajduri, dar nu avea cum să ajungă la ei. Ca să ajungă acolo, ar fi trebuit să treacă pe lângă Sir Rupert și oamenii lui.

Scanned with CamScanner

Trecu de poartă și se uită în urmă. Sir Rupert stătea cu Madame Laborde. Femeia dădea din mâini în timp ce vorbea. Bărbatul o fixă pe Morrigan cu privirea în timp ce le striga un ordin oamenilor săi. Trei dintre ei o luară imediat pe aleea din grădină, spre ea.

Morrigan începu să fugă.

Exact asta o avertizase Isabella, dar ea aproape comisese un act care ar fi avut consecințe dezastruoase. Fusese la un pas să îi dezamăgească pe toți și încă se afla în pericol.

Morrigan își ridică fusta și alergă cât de repede putu. În față era piața de vite. Când ajunse în mulțime, în spatele ei se auzi un strigăt să se oprească. Îl ignoră. Piața era mai aglomerată și mai zgomotoasă decât fusese mai devreme. Fu recunoscătoare pentru asta. O traversă, amestecându-se cu vânzătorii, cumpărătorii și crescătorii care își mânau animalele în și din țarcuri. Ocoli o duzină de bărbați care inspectau un taur enorm și o luă spre colțul unui grajd. Un drum noroios urca spre un deal și trecea printre o clădire de piatră și un gard înalt ce împrejmuia un grajd. Se grăbi spre capătul drumului. Peste o clipă, ajunse în colțul de la High Street din Inverness și se uită în spate. Apăru unul dintre oamenii lui Sir Rupert. Strigă la ceilalți și apoi o luă la fugă după ea.

Strada pietruită era plină cu oameni, căruțe și trăsuri. În timp ce trecea pe lângă vânzători care își expuneau marfa micilor grupuri de clienți, niște copii alergară pe lângă ea, cu doi câini lătrând după ei. Trei ofițeri britanici în haine stacojii stăteau în fața unui magazin militar, plimbându-se cu trei tinere bine îmbrăcate. Aceștia o priviră spre ea când trecu pe lângă ei.

Îndreptându-se spre râu, Morrigan își menținu privirea spre turnul din piatră de la Tolbooth, care găzduia și tribunalul, și închisoarea. Se rugă ca Aidan să fie acolo. Dacă putea să-i evite destul de mult pe bărbații din urma ei, poate că reușea să-i trimită un mesaj. Aidan era o persoană mult prea cunoscută ca Sir Rupert sau oamenii lui să intervină. El putea să se întoarcă la Barn Hill și să-i avertizeze pe bărbații Mackintosh care o așteptau acolo. Împreună, o puteau duce pe Madame Laborde înapoi.

Zona de vizavi de Tolbooth era presărată cu magazine. Tânăra intră într-o papetărie. Când se uită înapoi pe High Street, îi văzu. Trei brute se îndreptau spre ea, câte unul în fiecare parte a străzii

Scanned with CamScanner

și altul pe mijloc. Se uitau în magazine și studiau fețele femeilor care treceau pe lângă ei.

Papetăria nu era destul de mare ca să se ascundă în ea. Putea să o ia la fugă spre râu, dar nu credea că avea să scape de ei. Aceștia se apropiau din ce în ce mai mult.

– La naiba! șopti ea.

Nu avea de ales.

Își lăsă capul în jos și traversă strada spre o poartă rezistentă din lemn și fier. Era intrarea spre închisoare. O ușă mai mică se afla în poartă, iar un gardian se sprijinea de ea. Acesta își înclină pălăria când ea se apropie.

– Pot să te ajut cu ceva, domnișoară?

– Trebuia să mă întâlnesc cu avocatul, cu domnul Grant. Mai e aici?

– Da, este.

– Pot să-l aștept înăuntru? Se uită cu subînțeles la niște bărbați care stăteau rezemați de clădire, aruncându-i priviri.

– Nu e mai bine înăuntru, domnișoară.

– Aș prefera să stau înăuntru, dacă nu te superi.

Bărbatul ridică din umeri și bătu la ușă. O față apăru în dreptul ușiței, apoi se auzi un zăvor tras. Ușa scârțâi când se deschise. Gardianul o invită înăuntru și îi arătă o bancă. Dincolo de intrare, tânăra văzu o curte mică, întunecată, înconjurată de ziduri înalte. O spânzurătoare se afla într-un capăt. Deasupra pietrelor, pe zidul cel mai îndepărtat, un șir de ferestre mici, cu bare, se întindea pe toată lungimea spațiului închis. Zgomotul străzii era suprimat aici.

Gardianul îi explică situația paznicului, care închise ușa înainte să dispară în clădire.

– Poți să stai aici și să aștepți, zise gardianul.

Acesta se duse în biroul mic de dincolo de poartă, iar mirosul de tabac invadă imediat curtea.

Nu trebui să aștepte prea mult. Peste o clipă, Aidan ieși din clădire împreună cu paznicul. Expresia lui când o văzu în interiorul închisorii fu ucigașă. O apucă de braț și o trase într-un colț. Gardianul se duse înapoi în stradă, iar paznicul închise ușa.

Aidan vorbi încet, dar furia lui era evidentă.

– Ai înnebunit?

– Sunt afară, mă caută! M-au urmărit din Barn Hill.

Scanned with CamScanner

– Cine? întrebă el, în timp ce-i aruncă o privire precaută paznicului. Cine te caută?

– Oamenii lui Sir Rupert Burney.

Privirea lui gri o întâlni pe a ei. El își așeză mâna protector în jurul brațului ei, conducând-o mai departe. Morrigan vorbi repede și îi spuse tot, cum aflase de la doamna Goddard că artista locuia la Barn Hill și despre întâlnirea cu femeia în grădină.

– Sir Rupert a venit când vorbeam cu ea.

Nu pomeni de impulsul ei de moment să-i bage un cuțit în inimă spionului.

– A trebuit să fug. Au venit după mine, au căutat în fiecare magazin de pe High Street. Ăsta a fost singurul loc unde m-am gândit că nu ar căuta.

– Sigur le-a spus cine ești.

– Nu a avut de ales. Ar fi venit cu mine dacă ar fi putut. Vreau să mă întorc după ea.

– Nu o să te apropii de Barn Hill! îi ordonă el. Se gândi câteva clipe înainte să o conducă spre bancă. Stai aici și așteaptă-mă! O să mă întorc în câteva minute.

Morrigan nu îl contrazise. Îl privi pe Aidan apropiindu-se de paznic. Schimbară câteva cuvinte, iar bărbatul îi deschise ușa și îl lăsă să iasă.

Tânăra stătea pe bancă, dar era prea agitată ca să stea pe loc. Se ridică din nou. Gardianul bătu de două ori la ușă, iar aceasta se deschise ca să primească vizitatori. Trecură câteva minute lungi. Clopotele din turnul de deasupra ei anunță ora exactă. Era două după-amiaza.

În timp ce aștepta, Morrigan studie curtea și șirul de ferestre de la celule.

Poate că odată ar fi presupus că numai oamenii răi erau închiși în celule. Criminali. Hoți. Brute. Chiar și cei care nu erau violenți. Escroci. Debitori. Dar faptul că îi ajutase pe tatăl ei și pe Isabella în clinica lor din Edinburgh îi schimbase pentru totdeauna acea presupunere. Acum cunoștea oameni care fuseseră arestați și condamnați sau pur și simplu ținuți pe termen nedefinit de autorități din cauza crezului și opiniilor lor, pentru că se adunaseră în grupuri, pentru că protestaseră împotriva legilor nedrepte. Acei oameni care zăceau

Scanned with CamScanner

acum în spatele ferestrelor cu gratii, erau taţi şi mame, surori şi fraţi, chiar copii. Erau oameni ca Fiona. Ca John Gordon.

Oricine putea fi jefuit de libertate, torturat şi ucis, chiar dacă nu furase nimic sau nu ridicaseră o mână asupra nimănui.

Asta era noua justiţie. Morrigan nu ştia de cât timp stătea acolo, căzută pe gânduri. Tresări când auzi o bătaie în uşă. Aceasta se deschise, iar Aidan îşi făcu apariţia.

– Hai cu mine!

O luă de mână şi ieşiră în stradă. Când trecură de gardian, Morrigan îl văzu pe Aidan dându-i discret nişte monede.

Îi aştepta o trăsură, cu calul lui Aidan legat de ea în spate. Vizitiul îşi înclină pălăria.

Morrigan abia dacă avu timp să se uite după bărbaţii care o urmăreau. Aidan o împinse înăuntru şi urcă după ea. Porniră fără să mai spună un cuvânt.

În loc să o ia pe Bridge Street, spre râu, vizitiul întoarse trăsura şi intră pe Church Street. O luau la nord, spre Maggot. Peste puţin timp, Morrigan îi văzu pe doi dintre urmăritori, care se uitau într-o ceainărie. Îi arătă lui Aidan în timp ce se aplecă, ascunzându-şi faţa până când trecură de oamenii lui Sir Rupert.

– Când am luat trăsura, am trimis mesaj la Barn Hill, să le spun bărbaţilor Mackintosh că eşti cu mine.

Morrigan speră că cei doi nu fuseseră implicaţi într-o altercaţie. Însoţitorii ei aveau să o aştepte la grajduri. Îşi aminti de clipa în care îl văzuse pe Sir Rupert în grădină. Nimic nu păruse în neregulă. Oamenii nu erau cu garda sus. Poate că nu-i văzuseră pe bărbaţii Mackintosh.

– Cum rămâne cu Madame Laborde?

– Trebuie să fim atenţi. Ai spus că e angajată de Burney şi că pare fericită de aranjament.

– La început, asta a fost impresia pe care mi-a lăsat-o, dar nu mai era la fel când am plecat. Era destul de agitată. Cred că ar fi venit cu mine dacă situaţia ar fi fost alta.

– Atunci o să-l punem pe Searc să trimită pe cineva acolo. Poate face aranjamentele necesare. Inverness e oraşul lui, ştie unde poate să o ducă pentru a fi în siguranţă.

Morrigan înţelese că nu depindea de ea să-i ofere adăpost la castelul Dalmigavie unei persoane ca Madame Laborde. Artista

Scanned with CamScanner

nu putea fi considerată de încredere în acel moment. Se gândi imediat la Wemys. Nici acesta nu părea de încredere, dar era pe moarte.

Trăsura dădu într-o groapă pe drum și tânăra fu împinsă în Aidan. Încercă să se dea la o parte, dar el se întinse și o prinse de braț. O privi în ochi.

– Chiar dacă am fost foarte furios când te-am văzut în închisoare, mă bucur că ai făcut asta. A fost o decizie deșteaptă. Și sunt sigur că a fost nevoie de curaj să vii acolo. Te-ai purtat responsabil.

Morrigan simți o căldură la auzul laudelor lui. Acele momente din grădină, când dorința ei de răzbunare întrecuse rațiunea încă erau proaspete în mintea ei. Era o slăbiciune peste care trebuia să treacă. La fel făcuse când îl văzuse pe Wemys aproape de Maggot Green.

Trebuia să fie mai ageră. Mai puțin temperamentală. Cumva, trebuia să se gândească înainte să acționeze.

– Nu e nici o recompensă pe capul meu. Și, chiar dacă nu sunt căutată pentru nici o infracțiune, știu că tot m-ar fi luat.

– Și te-ar fi ținut până când îl aveau pe Cinaed în lanțuri, incriminându-l pe el.

Morrigan se încruntă, gândindu-se la Fiona. Acum era în siguranță la Dalmigavie cu copiii ei, dar primăvara trecută fusese prinsă de acoliții lui Sir Rupert în Edinburgh. La momentul arestării, avea la ea niște scrisori și afișe acuzatoare. Îi povesti lui Aidan despre asta.

– Știu că n-ar fi contat că nu aveam decât niște caricaturi de-ale lor.

– Lipsa dovezilor nu înseamnă nimic pentru ei. Lipsa infracțiunilor nu înseamnă nimic. Te-ar fi ținut, iar la momentul potrivit te-ar fi condamnat pentru infracțiuni cu pedeapsă maximă. Știind foarte bine că ești nevinovată, ar fi spus că tu conspirai împotriva guvernului, ajutai trădători cunoscuți. Ți-ar fi pus în cârcă și alte acuzații. Ar fi fost cuvântul tău împotriva cuvântului lor. Dar pot să-ți spun ceva. Dacă erai arestată azi, Madame Laborde n-ar fi depus mărturie pentru tine împotriva lui Sir Rupert. Ar fi dispărut.

Morrigan tremură când își dădu seama de ce dezastru scăpase.

– Ai mai văzut astfel de situații.

– Din păcate, da. Am fost implicat în multe astfel de cazuri.

Morrigan se uită la mâinile lor împreunate. Strânsoarea lui era fermă, iar acțiunile lui din curtea de la Tolbooth fuseseră plină de încredere. Nu intrase în panică. Știuse ce să facă. Morrigan privi cum degetul lui mare se plimba pe pielea ei. O senzație delicioasă îi apăru în stomac. Aidan se uita în față, gândurile lui fiind departe. Morrigan se îndoia că bărbatul știa ce efect avea asupra ei.

– Tocmai de asta Wemys și oferta lui de a depune mărturie împotriva Ministerului de Interne sunt atât de importante pentru mine. Este prima oară când unul dintre oamenii lor o să ofere dovezi împotriva lor.

Morirgan își trase mâna și se îndepărtă puțin.

– Nu cred că ar trebui să te întorci în Inverness prea curând, continuă el. Burney știe cât de aproape a fost să te prindă. O să fie cu ochii în patru. E posibil ca a doua oară să nu mai scapi.

– Ar fi destul de curajoși să vină la Maggot?

– Am dubii în privința asta. Searc are prea multe conexiuni importante ca să vină după cineva în casa lui. Poate cu excepția lui Cinaed Mackintosh. Și ar avea nevoie de un batalion ca să-l ia.

Morrigan nu fusese în Inverness în noaptea în care husarii dăduseră foc casei de pe Maggot, dar Isabella îi povestise tot. Finalul fusese dezastruos pentru ei.

După ce trecură de Maggot Green, trăsura se opri la poarta casei lui Searc. Cotigile încărcate de bărbații Mackintosh îi readuseră încrederea. Blair apăru și se uită calm la trăsură.

– Ar trebui să te duci să-i spui lui Searc ce s-a întâmplat, îi sugeră Aidan. O să vorbesc cu Blair să fie cu ochii în patru după oamenii lui Sir Rupert.

Morrigan încuviință. Coborî fără să aștepte ca el s-o ajute.

Văzută din afară, casa dărăpănată a lui Searc arăta ca restul zonei. Acolo erau, de fapt, mai multe clădiri alăturate. Un depozit era pe partea râului. Aflate puțin mai departe de drumul principal, clădirile erau înconjurate de ziduri înalte. Drumul îngust, unde Morrigan îi lăsă pe Aidan și Blair, trecea pe lângă o intrare cu poartă și se îndrepta spre Ness.

Existau zvonuri despre tunele ce duceau în câteva direcții, spre râu și spre un grajd aflat la distanță de casă. Dar nu le văzuse niciodată, iar Isabella nu vorbise despre asta.

Scanned with CamScanner

Zona din interiorul zidurilor includea grădini neglijate și un grajd mic. Acolo erau îngrijiți caii scoțienilor, fiind pregătiți pentru călătoria înapoi. Când intră, Morrigan se uită la o structură rotundă, ca un turn, cu o cameră pătrată în vârf. Era un loc ciudat – niciodată nu văzuse o astfel de casă, nici măcar în Edinburgh.

De fiecare dată când venea în Inverness, Morrigan petrecea ceva timp în casă. Era cu adevărat impresionată de modul în care Searc folosise exteriorul dărăpănat ca să mascheze afacerile profitabile și subtile pe care le făcea înăuntru.

Menajera îi spuse că Searc se întâlnea cu căpitanul Kenedy. Morrigan îi întâlnise pe bărbat și pe soția lui la Dalmigavie. Proprietarul vasului era un susținător entuziast al lui Cinaed.

Se hotărî să aștepte în camera ei preferată din casă până când cei doi își terminau afacerile. Camera clanului Mackintosh. Îi plăcea să îi spună sala armelor.

Își dădu jos pelerina și boneta și se plimbă pe coridoarele întunecate și întortocheate. Când intră în cameră, închise ușa în urma ei. Se simți imediat mai bine. Toată agitația produsă de faptul că scăpase de Burney și de oamenii lui dispăru ca prin minune.

Armele decorau fiecare perete. Muschete, săbii și pistoale erau etalate în modele în formă de stea. Își plimbă privirea peste scuturile și săbiile încrucișate și pumnalele în formă de roată. Rânduri de sulițe cu cârlige ascuțite și lame de topor reflectau lumina care intra pe ferestrele mari. Ar fi putut face daune mari cu armele din această cameră.

Deasupra șemineului, într-o poziție de onoare, se afla portretul lui Bonnie Prince Charlie.

Morrigan auzi o bătaie în ușă și se întoarse când intră Aidan.

– Știam că o să te găsesc aici.

– Ai ghicit cum să ajungi aici sau ți-a arătat cineva?

– Știam de camera asta, am mai fost aici de câteva ori.

Nu trebuia să fie surprinsă că bărbatul mai fusese în casa lui Searc. Aidan Grant părea să se simtă familiar în Inverness. Iar Isabella îi spusese că frații Grant aveau să stea acolo pe perioada procesului.

– Există câteva arme pe peretele ăla pe care încă trebuie să înveți să le folosești. Aidan se plimbă prin cameră și se opri în fața unuia

Scanned with CamScanner

dintre cele mai impresionante aranjamente. De exemplu, toporul asta.

Morrigan veni lângă el.

– Nu mi-ar lua mult să învăţ să-l mânuiesc bine.

– O să mă asigur că nu o să fiu în apropiere când o să pui mâna pe el.

– Nu o să ai parte de cucuie sau vânătăi, domnule. Moartea ta o să fie destul de rapidă.

Bărbatul îi aruncă o privire, iar o licărire de amuzament dansă în ochii lui gri.

– De asta am parte pentru că ţi-am salvat viaţa.

– Nu mi-ai salvat viaţa. Dar o să recunosc că m-ai salvat dintr-o situaţie îndoielnică.

– Permite-mi să nu fiu de acord. Pur şi simplu îţi place să te contrazici.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– De dimineaţă ţi-am dat un dar, un pumnal minunat, iar tu ai început o dezbatere despre adevăratul proprietar.

– Acela nu a fost un dar. Pumnalul era de drept al meu.

Aidan nu spuse nimic, dar îşi ridică mâna spre faţa ei. Tânăra îngheţă pentru că nu îşi dădea seama ce făcea Îi luă o frunză din păr, pe care o avea probabil încă din Barn Hill. I-o întinse lui Morrigan, iar ea o luă.

– Văd că nu o să-mi recunoşti meritul până ce nu-ţi dau un dar.

– Nu vreau un dar de la tine, domnule, cu excepţie prieteniei tale.

Privirea lui era sfredelitoare, iar Morrigan simţi cum corpul i se încălzi.

– Poţi să contezi pe prietenia noastră, domnişoară Drummond.

El lăsase uşa întredeschisă, iar Morrigan auzi paşi pe hol şi se îndepărtă de Aidan.

Peste o clipă, una dintre cele două escorte Mackintosh se uită înăuntru.

– Mă bucur să te văd în siguranţă aici, domnişoară.

Războinicul, care avea pălăria în mână, intră şi îi spuse că văzuseră trăsura englezului când ajunsese la Barn Hill. Văzuseră cinci bărbaţi care intraseră pe poarta de lângă grădină.

Scanned with CamScanner

– Credeam că ești în casă. Tocmai de aceea nu am mers după ei. Nu știam că ești plecată. Asta, până când un băiat trimis de domnul Grant a venit să ne zică.

Morrigan fu ușurată de cum decursese totul. Cei doi bărbați ar fi putut să fie răniți din cauza ei.

– Ați văzut și altceva? Au plecat până la urmă?

– Da, mai târziu l-am văzut pe bătrân ieșind din grădină doar cu unul dintre acoliții lui. Și era o femeie cu el.

– Cum arăta?

– Una scundă. Subțire. Purta o bonetă cu un bor larg și o pelerină albastră.

– Au luat-o pe Madame Laborde, îi zise Morrigan lui Aidan.

Ar fi trebuit s-o convingă pe artistă să vină cu ea când avuseseră ocazia.

– Se zbătea? întrebă Aidan. Au obligat-o să meargă cu ei?

– Nu, domnule Grant. Femeia mergea de bunăvoie. Erau foarte apropiați. Vorbeau când ieșeau din grădină. Am auzit-o râzând când a urcat în trăsură.

Scanned with CamScanner

Capitolul 16

Aidan

Ajunseră târziu la Dalmigavie și li se spuse imediat că Cinaed și ceilalți se întorseseră. Aidan știa că primul lucru pe care trebuia să-l facă în dimineața următoare era să fie prezentat Fiului Scoției.

Aidan ieși devreme din dormitorul lui. În drum spre biroul lordului, se opri să-l vadă pe Wemys. Sănătatea acestuia se deteriorase continuu, iar cel mai bun moment să discute cu el era dimineața, înainte să i se dea medicamentele.

Așa cum sperase, Wemys stătea ridicat în pat când intră în cameră. Aerul era închis, mirosea a boală. Deschise fereastra și pătrunse o briză răcoritoare.

– Încerci să mă omori cu frigul ăsta? strigă bolnavul, trăgându-și pătura până la gât. Nu ești persoana pe care voiam să o văd.

– Mare păcat pentru tine.

– De ce nu pleci? Trimite-o pe doctoriță. E singura cu care merită să vorbesc.

Aidan se așeză pe un scaun, aproape de pat, și îi dădu o listă.

– Ieri i-am văzut pe frații Chattan. A fost nevoie de ceva convingere, dar mi-au spus aceste nume. Îl știi pe vreunul?

Wemys se uită la bucata de hârtie.

Frații crezuseră că erau printre prieteni, împărtășind cu colegii lor și cu membrii comitetului de reformă frustrarea legată de ceea ce se întâmpla în orașul și în țara lor. Așa cum se întâmpla însă peste tot, în cercul lor se infiltrase și un spion, un provocator. Nu erau în siguranță.

– 14 nume, insistă Aidan. Nu cred că lucrau toți pentru ministrul de interne.

– Ai dreptate. Numele bărbatului e aici.

Scanned with CamScanner

Aidan fu uşurat. I-ar fi ajutat foarte mult să afle identitatea informatorului. Putea să trimită pe cineva după el. Avea să se ducă el însuşi după bărbat. Poate, dacă îi ofereau bani, acesta avea să coopereze. Dacă nu, o ameninţare avea să-l facă mai cooperant. El şi Sebastian puteau foarte bine să folosească metodele persuasive ale Ministerului de Interne.

– Cine a fost?

Wemyss lăsă lista să i se odihnească în poală.

– La naiba, spune-mi odată sau...

– Azi e a treisprezecea zi de când stau în castelul ăsta infernal. Aproape două săptămâni. Şi propria nepoată nu a considerat că ar trebui să mă viziteze.

Furia ascuţi tonul lui Aidan.

– Nu te-am adus aici ca să-ţi vizitezi familia. Înţelegerea noastră a fost să mă ajuţi la proces. În schimb, o să-ţi salvez viaţa mizerabilă.

– Ei bine, aşa cum ştim amândoi, nu te-ai descurcat prea bine la capitolul ăsta, nu-i aşa? Mor.

– Nu pentru că n-ai fi îngrijit.

– Chiar şi aşa, tot mor.

– Aş fi putut să te dau pe mâna ţesătorilor din Inverness. Ar fi ştiut ce să-ţi facă.

Wemyss arătă spre Kane Branson, care îl privea din uşă.

– Am cerut ajutorul secretarului tău. Nu m-a ascultat. Am implorat-o pe doctoriţă să îi ducă cererea mea. Nimic. Nu vreau decât să-mi mai văd nepoata o dată înainte să închid ochii. Am nişte lucruri pe care ar fi trebuit să i le spun acum mult timp.

– Nu vrea să te vadă.

Indiferent ce spunea Morrigan, Aidan ştia ce avusese ea de gând să facă pe acea alee din Inverness. Reacţia pe care o avusese mai târziu, când îşi văzuse unchiul în casă, îi confirmase bănuiala.

Certurile între familii erau obişnuite în Scoţia. Chiar familia lui Aidan suferise mult din cauza lor. În timpul rebeliunii iacobite din 1715, familia Grant luptase pentru ambele tabere. La fel se întâmplase la Culloden.

– Uită de domnişoara Drummond, îi ordonă Aidan. Uită-te din nou la lista aia şi spune-mi numele!

Scanned with CamScanner

– Pune-mă în țarc, cu porcii mistreți, să mă mănânce. Du-mă înapoi în Inverness și lasă-i pe țesători să mă înece în Ness. Sau lasă-i pe acoliții lui Sir Rupert să mă jupoaie de viu. Nu contează. Aruncă lista spre Aidan. Doctorița spune că o să mor. Foarte bine atunci, să terminăm odată cu asta!

Aidan își dădu seama că, dacă printr-un miracol Wemys mai trăia până la proces, mărturia lui avea să depindă de vizita lui Morrigan.

Bolnavul întoarse capul într-o parte, dar se întoarse repede înapoi, implorând.

– Roag-o, domnule Grant! Roag-o chiar tu! Spune-i că unchiul ei are o greutate care îl apasă în piept, care nu o să fie ridicată până ce nu e coborât în mormânt. Spune-i că o implor să mă lase să spun ce am de spus!

O tuse dureroasă îl copleși. Când putu să vorbească, respira foarte greu.

– După asta, o să fiu al tău. Îți jur! O să-ți dau numele pe care îl vrei. O să-ți spun unde l-au trimis. Cu voia lui Dumnezeu, o să trăiesc destul cât să stau în sala de judecată și să depun mărturie pentru băieții ăia.

Aidan ieși din cameră și coborî la etajul principal al casei. Nu știa cum avea s-o convingă pe Morrigan să vorbească cu Wemys. Tânăra era mai degrabă pasională decât rațională și spusese clar ce părere avea. Dacă îi povestea mai multe despre Edmund și George Chattan... Erau niște tineri de treabă. Din păcate, erau pe cât de temperamentali, pe atât de naivi. Tocmai bunătatea lor și simplitatea spiritului îi transformaseră în țintele perfecte în această capcană.

Aidan își dădu seama că nu se putea gândi la asta. Stătea în fața ușii biroului, iar Cinaed îl aștepta.

Odată ce intră și făcură prezentările, cei doi se așezară pe scaunele de lângă șemineu. Un buștean mic trosni în foc, încălzind dimineața răcoroasă. Fiul Scoției ceruse să se întâlnească singuri.

Când vorbiră, Aidan fu uimit când simți cât de relaxat era în compania bărbatului și avu impresia că Cinaed simțea la fel. Se gândi că aveau aproape aceeași vârstă și era ca și cum îl cunoștea de o viață.

Scanned with CamScanner

– În momentul de față, Sir Rupert face tot ce poate ca să te înfățișeze ca un Sawney Bean din Highland, ca și cum locuiești într-o peșteră și mănânci copii de fiecare dată când poți.

Aidan își dădu seama că bărbatul nu era genul care să zâmbească des, dar acel comentariu îi ridică puțin colțurile gurii.

– Asta îl ajută în mai multe moduri. Oamenii de aici o să aibă îndoieli în privința ta, iar cei din sud o să se teamă de tine. Și el vrea să te înfurie destul cât să-ți faci apariția.

– Îmi amintesc o poveste despre altă peșteră, spusă de un trubadur care trecea pe aici când eram mic. Era despre Black Douglas, care s-a refugiat în timpul unei furtuni. El și Robert Bruce fuseseră ținta englezilor. The Bruce era și el fugar. Toate speranțele lor pentru Scoția păreau pierdute. În timp ce aștepta, a văzut un păianjen mic care încerca să țeasă o pânză, dar creatura nu se putea balansa destul de departe ca să-și atașeze firul de mătase de un perete. După ce a încercat de șase ori, a reușit. Douglas a luat asta ca pe un semn. El și Bruce i-au învins în cele din urmă pe englezi la Bannockburn.

– Îmi amintesc povestea asta. Ai de gând să începi un război pentru următorii opt ani?

Fiul Scoției clătină din cap.

– Oamenii noștri din Highland au fost distruși după Culloden, zise el. Un nou război ar distruge totul. Tot ce rămâne ar fi mlaștini și oi englezești.

Aidan încuviință.

– Coroana ar dori să aibă o scuză ca să distrugă clanurile o dată pentru totdeauna. Oamenii din orașele din sud ar vedea asta, iar orice gând de proteste sau reformă ar dispărea.

– Cum nu putem să distrugem imperiul, cred că trebuie să ne întărim pânza de păianjen. Cu cât Coroana pune mai multă presiune pe reformatori, cu atât mai înrădăcinată o să fie dorința de schimbare. Trebuie să îmbunătățim legile. Avem nevoie de oamenii potriviți în parlament, ca să mărim numărul celor care pot vota. Tocmai de asta am vrut să ne întâlnim.

De la sfârșitul războiului împotriva lui Napoleon, Aidan știa că asta era direcția în care o lua. Politică. Știa că mulți voiau ca Fiul Scoției să înceapă un război și să lupte pentru justiție. Voiau ca el să termine ce începuse bunicul său. Însă Aidan știa că oamenii

Scanned with CamScanner

erau obosiți de război și de luptă. Vremurile se schimbau. Inclusiv el. Aidan pierduse prea multe rude ca să sprijine orice fel de campanie militară.

Fu ușurat să audă perspectiva lui Cinaed. Aveau aceleași idei despre coșmarul politic și economic cu care se confrunta națiunea. Deși Cinaed era un războinic în adâncul sufletului și petrecuse mulți ani navigând pe mări, părerea lui despre ce trebuia făcut era aceeași cu a lui Aidan.

– Așa cum știi, Charles Forbes ocupă locul în parlament pentru Inverness, continuă Cinaed. Dar acesta i-a dat deja de înțeles lui Searc în privat că vara viitoare o să se retragă. Ai fi interesat de acel loc?

– Membrii Scoției din parlament încă sunt controlați de lorzi importanți și de un grup puternic de negustori și proprietari de fabrici. Nu sunt chiar popular printre ei.

– Dacă ești interesat, poți să lași campania pe seama lui Searc și a mea.

Aidan se gândi la tatăl lui și la cei doi frați pe care îi pierduse pe câmpurile de luptă din Belgia. Aceștia mereu crezuseră că el avea să ajungă într-o poziție de putere. Că avea să se priceapă la asta. Se gândi și la Sebastian. Încă puteau lucra împreună dacă era ales.

Dintr-odată, îi veni în minte chipul lui Morrigan. Aidan se întrebă ce părere ar fi avut ea despre oferta lui Cinaed. Oare ar fi luat măcar în considerare să-și împartă timpul între Inverness, Edinburgh și Londra? Dacă era soția unui membru al parlamentului, era mai ferită de planurile malefice ale unor oameni precum Sir Rupert Burney.

Își surprinse gândurile, care îl luară pe nepregătite. Își limpezi mintea.

– Sunt foarte interesat, răspunse Aidan.

În dimineața următoare, după ce trecu pe la Wemys, Aidan fu surprins să se întâlnească cu Morrigan pe scările turnului. Amândoi se opriră și se salutară.

O căutase seara trecută. Oamenii din sala mare fuseseră zgomotoși când Lachlan fusese adus pe un scaun ca să se alăture festivităților. Toți erau fericiți de întoarcerea călătorilor, iar anunțul făcut de Searc și Cinaed că Aidan avea sprijinul lor la participarea în alegerile

Scanned with CamScanner

din parlament nu făcuse decât să intensifice zarva. Mulți îl felicitaseră. Primise nenumărate vorbe de încurajare, precum și câteva replici tachinatoare din partea lui Sebastian. El dorise s-o vadă pe Morrigan, să vorbească cu ea, să afle ce părere avea despre această nouă schimbare de planuri. Dar ea nu îl abordase, iar singura dată când o văzuse fusese când Morrigan ieșise din sală.

Aidan observă că privirea ei era atrasă de ușa camerei din care tocmai ieșise. Poate că era din cauza luminii difuze de pe hol, dar părea palidă.

– Vrei să intri?

Morrigan se încruntă și clătină din cap.

– Sunt pe drum spre turn.

Îl ocoli, dar Aidan o urmă.

– Pot să vin cu tine?

– Nu știu de ce întrebi, domnule Grant. Mereu faci ce vrei.

Morrigan aproape că alergă pe scări, dar Aidan ținu pasul cu ea.

– Când am de-a face cu tine, domnișoară Drummond, știu că e mai bine să întrebi mai întâi.

– Nu o să te mai rănesc intenționat.

– Deci recunoști că ultima lovitură pe care mi-ai dat-o în ochi a fost intenționată?

– În nici un caz.

– Ai spus *intenționat*, dovadă că a fost o răutate premeditată. E clar că aveai control supra acțiunilor tale.

Morrigan se întoarse spre el. Stătea cu o treaptă deasupra lui și erau față în față. Mai aveau doar câteva trepte până în vârf, iar lumina îi dădea o strălucire angelică. Arăta ca un înger care coborâse din cer.

– Ți-am cerut deja scuze de prea multe ori.

Morrigan îi studie cu atenție ochiul. El se uită la buzele ei. Erau la doar câțiva centimetri de ale lui. Aidan inspiră parfumul de pin din părul ei. Gândurile îi alergau prin mine. Voia să-i guste buzele, să o strângă în brațe, să își plimbe mâinile pe sânii ei.

Dintr-odată, Aidan se simți ca un copil.

Morrigan îi atinse obrazul învinețit cu delicatețe, iar el simți că pantalonii încep să-l strângă. Copil sau nu, o dorea.

Scanned with CamScanner

– Umflătura aproape a dispărut. Negrul și movul fac loc unei nuanțe verzui. Culorile îți îmbunătățesc înfățișarea.

– Zici tu?

– Da. Arăți mai dur. Mai trecut prin luptă. O față ca asta spune că nu ți-e frică să iei ce vrei.

Tânăra se întoarse și alergă până sus.

Aidan rămase pe loc o clipă, ca să-i dea corpului un răgaz să își revină. Cum era posibil ca femeia asta să fie mereu în gândurile lui? Oriunde se afla, se uita după ea. Se întreba unde era Morrigan, ce făcea și când avea să o vadă din nou.

În ultimele două săptămâni, frumusețea fusese redefinită pentru Aidan: era înaltă, cu ochi de un căprui-închis și păr castaniu și avea un pumnal în ghetuță.

Aidan clătină din cap ca să-și limpezească mintea și continuă să urce scările după ea.

Când ajunse sus, în aer liber, o văzu imediat. Morrigan stătea într-o nișă dintr-un parapet crenelat și se apleca peste margine, ca să îi vadă mai bine pe bărbații care se antrenau în curte.

– Ai fost acolo azi?

– Nu în dimineața asta. Niall a început devreme.

Aidan îl știa pe Niall Campbell de când fuseseră în armată. Iar Sebastian îi era prieten vechi. Campbell avusese o carieră de soldat și fusese unul bun. Ca locotenent în Regimentul scoțian regal 42, îi fuseseră recunoscute de nenumărate ori curajul și inițiativa. Faptul că acesta era acum de partea lui Cinaed era o lovitură importantă dată de Fiul Scoției.

– Îl deranjează că te antrenezi cu bărbații?

– Bineînțeles că nu. Nici pe Cinaed. Nici pe cei din clanul Mackintosh. Aici, în munți, bărbaților le place ca femeile să fie dure și gata să lupte alături de ei.

– Știu, și eu sunt de aici.

– Îmi cer scuze, e ușor de uitat.

– De ce?

– Păi... un avocat? Un politician? Morrigan făcu o pauză, căutându-și cuvintele potrivite. Profesiile alese evocă anumite calități. Rafinament. Un anumit bun-gust în comportament, discurs, atitudine, în felul în care te îmbraci și te porți. Cred că toate aceste lucruri sunt necesare ca să ai succes ca membru al parlamentului.

Scanned with CamScanner

Tu, domnule, le deții pe toate. Sunt sigură că toată lumea o să vorbească despre tine în Londra. Nu mi te imaginez ducând o turmă spre piață sau transpirând în spatele unui plug.

– Bun gust în felul în care mă îmbrac? De ce am impresia că tocmai am fost insultat?

– Nu ar trebui. Ăsta un compliment.

Se întoarse din nou spre bărbații care se antrenau.

Comentariile ei și maniera ciudat de detașată făceau aluzie la adevăratele ei sentimente. Acum îl vedea ca pe un politician și nu îi plăcea asta. Aidan nu știa de ce. Cineva trebuia să-i reprezinte pe oamenii din Highland. Cineva care cunoștea legea și nu avea gânduri ascunse pentru progresul personal. Asta era viața pentru care se pregătise.

– Ei bine, înainte să-mi programez vizita la croitor, am câteva responsabilități ca avocat de care trebuie să mă ocup.

– Ce idee bună! Clienții tăi o să-ți fie recunoscători.

Pe drumul înapoi spre Inverness de acum două zile, Aidan îi spusese de lista de nume pe care o luase de la frații Chattan. Îi explicase pe scurt de ce cooperarea lui Wemys era esențială în descoperirea numelui agentului provocator din capcana întinsă de guvern.

– În momentul ăsta, clienții mei nu au nici o speranță decât dacă tu... decât dacă Wemys e de acord să coopereze și să-mi spună cine a ajutat autoritățile.

Cumva, avea nevoie ca ea să înțeleagă.

– Andrew Hardie și John Baird erau condamnați la moarte și urmau să fie executați în Stirling pe 8 septembrie. Spânzurați și decapitați.

Vorbi direct, știind că Morrigan nu era afectată când auzea astfel de lucruri. Poate de asta era nevoie s-o convingă să asculte ce voia să-i spună unchiul ei.

– Pe Edmund și George Chattan îi așteaptă aceeași soartă. Sigur o să moară dacă nu pot să mă bazez pe ajutorul lui Wemys.

Morrigan se plimbă printre metereze, iar Aidan o urmă.

– Are răspunsurile, dar refuză să mă ajute dacă nu te duci să-l vezi. Dacă mai trăiește până luna viitoare, nu o să-și respecte promisiunea de a depune mărturie la tribunal.

– Atunci nu-ți este de folos. Eu pot să te ajut, dar numai dacă alegi să-l arunci de aici.

Scanned with CamScanner

Morrigan continuă să se plimbe. Nu era nici urmă de glumă în tonul ei. Aidan bănuia că tânăra vorbea foarte serios.

– Ți-aș accepta oferta dacă viețile a doi bărbați nu ar fi în joc.

Morrigan se aplecă periculos de mult peste margine ca să se uite la oamenii din grădinile de jos.

– Nu sări! Nu vreau să te pierd nici pe tine, nici prietenia noastră. Îți promit că după asta nu o să te mai întreb niciodată. Îi atinse cotul, în speranța că Morrigan avea să se întoarcă spre el. Dar numai de data asta poți să iei în considerare să asculți ce are Wemys de spus? A promis că sunt ultimele cuvintele pe care o să le auzi de la un bărbat pe moarte.

Morrigan se întoarse și Aidan fu șocat să vadă lacrimi în ochii ei.

– Nu pot, domnule Grant. Îmi pare rău pentru clienții tăi. Extrem de rău. Dar nimic din ce spui, nimic din ce spune el nu o să mă convingă să mă duc la omul ăla.

Fără să mai spună un cuvânt, Morrigan îl ocoli și dispăru pe scări.

Scanned with CamScanner

Capitolul 17

Morrigan

În următoarele trei zile, coşmarurile o bântuiră pe Morrigan ca spiritele celor morţi. Fiecare colţ întunecat al dormitorului ei părea locuit de forme care se mişcau, se schimbau şi dispăreau când îşi făcea curaj să se apropie de ele.

De vină era probabil apropierea Samhainului. Pregătirile din castel şi din sat o afectau.

Nu voia să doarmă. Dacă închidea ochii, cu siguranţă aceste spirite şi zâne aveau să se târască pe podeaua de lemn, cu colţii şi ghearele scoase şi strălucind în lumina lunii.

Nu avea să le dea ocazia. Cu o pătură în jurul ei şi o lumânare aprinsă în mână, se plimba ca o bestie închisă. Ca un prizonier condamnat care aştepta răsăritul soarelui. Aştepta. Într-un final, nu mai putu să se plimbe. Se aşezase pe scaun, luptându-se să rămână conştientă. Apoi aţipise, ca să se trezească speriată şi să supravegheze locurile întunecate, rugându-se să vină răsăritul soarelui. Rugându-se pentru eliberarea acestor terori nocturne.

În clipa în care cerul avea să se lumineze, avea să coboare în bucătărie, unde erau aprins focul şi mirosul de pâine umplea aerul, iar muncitorii cu ochii mijiţi îşi făceau sarcinile de zi cu zi. Era în siguranţă acolo.

Clanul Mackintosh din Dalmigavie avea o biserică în centrul satului şi o capelă în castel. În ambele fuseseră organizate evenimente. De mai multe ori. Însă în mare parte oamenii ţineau la tradiţiile şi credinţele pe care le aveau. Creştinismul încă era nou în Highland, unde credinţa în foc, piatră, stejar, vânt, ploaie şi întuneric era la fel de veche precum pământul şi cerul. Existau lumea care putea fi văzută şi cea care nu putea fi văzută.

Scanned with CamScanner

Morrigan ajunsese să afle că acești oameni venerau începuturile. Granițe, poduri, răscruci de drum, uși. Răsărit și apus. Echinocțiul de primăvară și vară. Samhain marca tranziția de la vară, o perioadă a creșterii, luminii și ordinii, la iarnă, o perioadă a morții, întunericului și haosului.

Morrigan auzise că oamenii credeau că timpul își pierde însemnătatea de Samhain. Trecutul, prezentul și viitorul deveneau unul. Acum, când trăia printre acești oameni, Morrigan știa că acest lucru era adevărat.

Fugise de trecut, îl ignorase și se ascunsese de el. Dar trecutul o prinsese din urmă aici și apăsa pe prezent, în timp ce-i amenința viitorul.

În cele trei zile de când vorbise cu Aidan în turn, trecuse pe lângă acea ușă. Dimineața, la prânz și seara. Cuvintele pe care i le spusese o torturaseră. Dacă îi refuza rugămintea și Edmund și George Chattan mureau din cauza ei, Morrigan nu avea să suporte acest lucru.

De fiecare dată când se apropia, începea să transpire și simțea un nod în gât. Și de fiecare dată o furie interioară izbucnea, fierbinte și feroce. Nu putea avea încredere în ea să intre pe acea ușă. Morrigan nu știa dacă avea încredere în ea însăși să fie singură cu el. Nu știa dacă putea să îl vadă, să-i vorbească și să nu-i treacă pumnalul prin inimă.

În următoarea duminică, deja vinovăția și epuizarea amenințau să o înnebunească. Morrigan auzise că Aidan și fratele lui aveau să se ducă la Inverness în ziua următoare. Dacă avea să-l ajute, dacă Wemys avea să-i spună lui Aidan numele, atunci acela era momentul. Cu toate astea, nu putea să-l înfrunte.

Cum știa că Isabella mergea la Wemys de două ori pe zi, Morrigan se duse la infirmerie în jurul prânzului. Tânăra îngrijea brațul ars al unui băiat care încerca cu încăpățânare să nu plângă în timp ce mama lui îngrijorată îl privea.

Când rămaseră în sfârșit singure, Isabella se întoarse spre ea.

– Nu văd nimic vânăt sau umflat. Dar, după starea pe care ai avut-o în ultimul timp, lumea ar putea crede că ai fost lovită de un cal.

Morrigan rula o bucată de in, însă Isabella i-o luă din mână și o puse pe masă.

Scanned with CamScanner

– Ce a făcut? Sau mai degrabă ce ți-a spus?

Știa la cine se referea Isabella. Toată lumea își făcuse impresia greșită că exista un fel de atracție între ea și Aidan. Cel mai probabil, din cauza lui Sebastian.

– Domnul Grant nu a făcut nimic greșit.

– Mereu spui asta.

– E adevărul.

Își auzi tremurul din voce.

Isabella observă și o luă de mâini.

– Morrigan, poți să-mi spui ce e în neregulă?

Ani întregi ascunsese adevărul de Isabella și de toată lumea. Era dureros să-și amintească trecutul. În acel moment, când se apropia Samhainul, Morrigan își dădu seama că nu mai voia să care greutatea trecutului în inima ei.

– E vorba de Wemys. Are informații pentru domnul Grant, care o să fie de ajutor în apărarea fraților Chattan. Dar bărbatul refuză să-l ajute dacă nu sunt de acord să-l văd.

– Mie nu mi-a spus nimic despre proces, dar m-a rugat de mai multe ori să-mi folosesc influența asupra ta. Vrea cu disperare să vorbească cu tine.

Morrigan se întoarse spre fereastră și simți nodul din gât.

– Niciodată nu ți-am fost o mamă adevărată, cu atât mai puțin una bună.

Dacă exista o persoană care să nu aibă nici o vină, aceea era Isabella.

– Mereu eram în criză de timp din cauza pacienților, iar tu erai o tânără capabilă și matură, de 15 ani, când m-am căsătorit cu tatăl tău. L-am lăsat pe Archibald să țină trecutul lui, al tău și al familiei tale privat.

Poate că asta fusese problema. Morrigan se simțise sufocată, în timp ce tatăl ei se prefăcuse că totul era în regulă.

– Dar știam că era ceva în neregulă din cauza modului în care te trata. Își făcea griji pentru tine, deși eu nu vedeam nici un motiv. Era mereu cu ochii pe tine. Voia să te apere de pericolele lumii exterioare.

Era prea târziu. Mult prea târziu.

Scanned with CamScanner

– Așa că te ținea aproape. Bineînțeles, îi avea pe studenții lui, dar mereu te voia aproape, în clinică și când vizita un pacient. Trebuia mereu să știe unde ești.

Morrigan își aminti acei ani. Maisie venea și pleca după bunul plac. Fără să știe restul familiei, aceasta ducea viața unei activiste de reforme radicale, dar nimeni nu observa. Morrigan însă era mereu supravegheată de tatăl ei.

– Inițial, am crezut că era vorba de interesul tău de a deveni doctor, lucru care mă mulțumea, dacă e să fiu sinceră. Dar nu ăsta a fost motivul, nu-i așa?

Morrigan clătină din cap. Isabella o luă de mâini, iar tânăra aprecie.

– Pe măsură ce au trecut anii, mi-am dat seama că Archibald era cu ochii pe tine în același mod în care un doctor căuta simptome. Noaptea, avea deseori coșmaruri și-ți striga numele. În visele lui, erai mereu pierdută și te căuta.

Morrigan încercă să-și controleze respirația, dar nu reuși. Încercă să-și oprească lacrimile, dar o ardeau ochii. Când începură să cadă, picăturile îi alunecară pe obraji. Ultima imagine pe care o avea cu tatăl ei era din ziua în care soldații atacaseră casa. Ochii lui erau fixați pe ea. Bărbatul încercase să vorbească, să spună ceva, dar fusese prea târziu. Apoi, murise.

– Robert Wemys, rosti Isabella rar. Îi ridică lui Morrigan bărbia și o privi în ochi. Îi șterse ușor lacrimile. Am văzut cum ai reacționat când l-ai văzut. Nu ești persoana dinainte să-l aducă la Dalmigavie. Poți să-mi spui ce ți-a făcut?

Știa. Morrigan simți cum un plânset îi crescu în piept și o umplu cu o durere tăioasă. De data asta, îi dădu drumul. Ținuse înăuntru prea mult plânsetul ei îndurerat. Era un plânset amuțit aproape un deceniu. Lacrimile care urmară nu putură fi oprite. Nici nu încercă asta.

Isabella o luă protector în brațe. Corpul tinerei se zguduia în timp ce plângea, dar această femeie iubitoare nu-i spuse să se oprească. Nu puse întrebări și nu îi ceru să inventeze o poveste. Pur și simplu o ținu strâns în brațe și o lăsă să elibereze agonia.

Când Morrigan încercă să vorbească, să împărtășească oroarea trecutului, fu decizia ei. Dori să vorbească. Isabella era mama și sora ei, protectoare și prietenă. Morrigan avea încredere în ea. Se simțea

Scanned with CamScanner

în siguranță să-i spună adevărul. În ochii Isabellei niciodată nu avea să fie o persoană diferită odată ce rostea adevărul îngrozitor.

– Aveam 12 ani. Mama murise și tata nu știa ce să facă cu mine. M-a dus în Perth și m-a lăsat cu bunicii din partea mamei. Îi vizitaseram de mai multe ori când trăia mama. S-a gândit că o să-mi fie mai bine departe de oraș, unde o să cresc aproape de unchi, mătuși și veri. Aveam o familie în jurul meu. Credea că o să fiu în siguranță. Morrigan se retrase din îmbrățișarea Isabellei și își șterse lacrimile de pe față. Wemys e fratele mai mic al mamei. Îl știu de când eram foarte mică. M-am bucurat când s-a întors în Perth ca să-și viziteze părinții.

Fusese atât de inocentă și încrezătoare! Îi ascultase poveștile și fusese distrată, impresionată de el. Păruse să fi călătorit peste tot. Știa oameni importanți. Era deștept și povestea frumos. Nu-și imaginase niciodată că putea răni un membru al propriei familii. Niciodată nu crezuse asta. Lăsă amintirile să se reverse. Nu existaseră nici un semn, nici o avertizare a ceea ce avea să urmeze.

Încercă să continue, dar nu putu. Simți un nod în gât, care o lăsă fără aer. Ochii Isabellei străluciră, plini de lacrimi. Dar așteptă.

– M-am trezit într-o noapte, iar el era acolo, în dormitorul meu, peste mine. Se obligă să continue. Chiar și acum îmi amintesc mirosul de whisky și de fum. Nu puteam să mă mișc. M-a ținut de pat. M-a forțat. Am încercat să țip după ajutor, dar își pusese mâna mizerabilă peste gura mea. Iar când a terminat, mi-a zis să nu fac nimic. Dacă aveam să fiu atât de fraieră încât să mă duc la cineva plângând, avea să nege totul. Morrigan nu știa dacă ea se întinsese după Isabella sau invers, dar era din nou în îmbrățișarea ei. Familia lui nu avea să mă creadă niciodată dacă îl acuzam – asta mi-a zis. Aveau să mă arunce în stradă.

Chiar și acum, după nouă ani, încă stătea trează noaptea în pat și asculta. Ar fi trebuit să-l audă venind. Ar fi trebuit să fie pregătită să facă ceva. Cum putuse fi atât de naivă? Atât de încrezătoare? Atât de slabă?

– Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta, draga mea!

Cuvintele nu mai puteau fi oprite, trebuia să le spună pe toate.

– Am fugit în aceeași noapte. Mi-am luat hainele și am plecat din casa bunicilor mei doar cu câteva monede.

Scanned with CamScanner

Morrigan știa unde se ducea. Trebuia să se întoarcă la tatăl ei. Era singurul părinte pe care îl mai avea. Singura persoană din lume în care putea avea încredere. Mersese toată noaptea și cea mai mare parte din ziua următoare. Luase diligența de la un han dintr-un sat. Se uitase la fiecare persoană pe care o vedea, temătoare că avea să-i facă rău. Că îi știau secretul. Acea rușine, acea vinovăție o îngrozeau. Era singură și vulnerabilă. Înainte să ajungă la Edinburgh, își jurase să nu mai fie niciodată lipsită de apărare.

Cele două femei stăteau pe o bancă, una lângă alta. Morrigan îi vorbi despre îngrijorările ei și vulnerabilitatea unui copil pierdut.

– Eram epuizată când am ajuns, în sfârșit, la casa noastră din oraș. Tata primise deja mesaj de la bunicul meu că dispărusem, dar nu știa de ce.

– I-ai spus?

– A trebuit. Mă simțeam atât de... distrusă. Aveam nevoie de ajutor.

Isabella își lipi fruntea de a lui Morrigan. Lacrimile li se împreunară și căzură pe mâinile lor.

– Ce a spus? Ce a făcut?

– A spus că avea să rezolve situația. Că avea să-mi ia durerea. De parcă ar fi putut, se gândi ea. M-a dus la un cuplu, soț și o soție, prieteni apropiați de-ai lui din Edinburgh. Oameni în care mi-a spus că avea încredere. Urma să stau acolo până ce se întorcea.

– S-a dus în Perth?

Morrigan încuviință.

– Nu l-am văzut niciodată atât de furios. Când și-a luat pistolul, știam ce avea să facă. Voia să-l omoare pe Wemys. O parte din mine era fericită. Dar mi-era frică. Era atât de furios! Eram îngrijorată că nu o să se întoarcă niciodată.

Când Archibald Drummond ajunsese în Perth, Wemys plecase. Nimeni nu știa unde dispăruse sau când avea să se întoarcă. Morrigan nu aflase niciodată dacă tatăl ei le spusese bunicilor ce i se întâmplase. Sau ce o făcuse pe nepoata lor de 12 ani să fugă în miezul nopții. Sau de ce era atât de furios încât să nu mai vorbească vreodată cu ei ori să nu se mai întoarcă acolo și să nu le mai pronunțe numele.

– Nu a rezolvat niciodată problema. Nu a putut. Cum ar fi putut să-mi ia durerea? Teama? După ce s-a întors, soluția lui a fost

Scanned with CamScanner

să uităm. Să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată. A crezut că o să mă vindec odată cu trecerea timpului. Ne-am mutat. Și ne-am mutat din nou. Așa am ajuns în Wurzburg.

Isabella o mângâie pe spate și o sărută pe frunte.

– Șase ani am fost căsătorită cu tatăl tău și nu mi-a spus niciodată. Dar sunt alături de tine acum.

Stătură împreună, învăluite în tăcere și una în brațele celeilalte.

– Ce vrei să se întâmple acum? întrebă Isabella într-un final.

Morrigan simți că greutatea începea să se ridice. Pumnul care îi strânsese inima începuse să se relaxeze. Știa că Isabella înțelegea că nimeni nu putea face trecutul să dispară. Nimeni nu putea să rezolve situația, așa cum dorise Archibald. Morrigan avea nevoie de ajutor, dar ea trebuia să decidă ce urma să facă.

– Vreau ca Wemys să sufere.

– O face.

– Vreau să moară lent și în dureri.

– Așa o să se întâmple. Nu are scăpare.

– Cred că știu de ce vrea să vorbească cu mine.

– Apropierea morții naște regrete în mulți oameni, zise Isabella în timp ce îi șterse lacrimile. Vor să fie iertați pentru păcatele și crimele comise.

– Nu o să-l iert, zise ea. Niciodată. Și nu-mi pasă să aud de ce a făcut asta sau de ce a simțit că avea dreptul să o facă.

– Să nu te gândești că trebuie să-l vezi sau să vorbești cu el. Doar cere-mi și o să-l mut înapoi în sat!

Morrigan clătină din cap.

– E pe moarte. E îndeajuns.

– Trebuie să pot face ceva pentru tine.

Putea. Morrigan se gândise deja la asta.

– Aș vrea să faci o înțelegere pentru mine.

– Ce fel de înțelegere? Cu cine?

– Cu Wemys, îi zise Morrigan. Vreau să-i spui că nu o să-i fac jocul. Oricât mai are de trăit din viața lui mizerabilă, o să fie singur, fierbând în temerile legate de ce îl așteaptă. Nu o să petrec timpul ăsta lângă patul lui, ascultându-l cum se plânge. O să aibă parte de o singură vizită din partea mea. Una.

– Ești sigură? Isabella se încruntă, îngrijorată. Nu trebuie să faci asta.

Scanned with CamScanner

– Ba da. Nu pot să-i las pe frații Chattan să fie spânzurați doar pentru că omul ăla groaznic nu e dispus să dezvăluie ce informații are. Înțelegerea pe care te rog să o faci este să-i dea mai întâi domnului Grant informațiile de care are nevoie. Asta e condiția mea. Nu o să vorbesc cu el decât dacă asta e de ajutor.

– Și dacă e de acord? întrebă Isabella, la fel de neliniștită. Ești dispusă să te vezi cu el?

– Da, o să mă întâlnesc cu el. Dar nu o să-l iert niciodată.

Scanned with CamScanner

În ajunul Sărbătorii Tuturor Sfinților (...)
Doamnei ce stătea pe scaunul Sfântului Swithin
Roua nopții îi umezise părul.
Obrazul îi era palid, dar hotărâte și puternice
Îi erau cuvântul de pe buze și privirea.
Ea șopti vraja neînfricatului Swithin,
Când piciorul lui gol călcă pământul la miezul nopții,
Iar el opri Vrăjitoarea ce zbura în noapte,
Îi ceru să coboare și să-i asculte porunca.
Cel ce îndrăznea să stea pe scaunul Sfântului Swithin
Când Vrăjitoarea-Nopții zbura în aerul tulburat,
În clipa în care rostea vraja, trei întrebări
Putea să îi pună, iar ea trebuia să îi răspundă.

Sir Walter Scott,
fragment din *Scaunul Sfântului Swithin*

Scanned with CamScanner

Capitolul 18

Aidan

Aidan se gândi la Morrigan în fiecare zi în care fusese plecat. Își tot amintise conversațiile lor, înțepăturile, certurile, respingerile ei. Nu, nu respingeri, ci eschivări. Își amintise seara din bibliotecă, ziua în care îi verificase vânătaia de la ochi, pe scări, momentul când aproape că o sărutase. De asemenea, nu putea uita nici cât de supărată fusese Morrigan ultima oară când se întâlniseră în turnul vechi, când o rugase să vorbească cu Wemys.

Îi spusese că nu putea să o facă, dar cel puțin îi ceruse Isabellei să vorbească cu nemuritorul în numele ei. Ajunseseră la un fel de înțelegere. Nu știa detaliile, însă în dimineața când el și Sebastian plecaseră de la Dalmigavie, Aidan avea numele care îi trebuia. Îi era dator și recunoscător pentru ce făcuse.

În timp ce se tot gândea la asta, Aidan încercă să își imagineze care avea să fie relația lor la întoarcere. Erau numai prieteni? Morrigan se gândise la el cât fusese plecat?

Pentru Aidan, cele nouă zile plecat fuseseră ca nouă săptămâni. Nouă luni. Însă oboseala după călătorie se ridică de pe umerii lui Aidan în clipa în care o văzu. Fără bonetă, fără pelerină, purta o rochie verde și o fundă de aceeași culoare îi ținea părul prins la spate. Era ajunul sărbătorii Samhain, iar vremea era neobișnuit de caldă pentru sfârșitul lunii octombrie.

Stătea în fața bisericii. Mai mulți oameni, majoritatea copii, erau strânși acolo, ascultându-i pe povestitori. Un foc mare trosnea aproape de crucea bisericii, trimițând scântei în cerul nopții.

Samhain era festivalul focului, sărbătorit aici de când oamenii locuiau în munții. Nopțile lungi de iarnă aveau o conexiune cu lumea morților, iar puterea și lumina focurilor erau necesare ca să alunge întunericul. Două tinere se plimbară pe lângă el, cu două

Scanned with CamScanner

felinare din dovleac – niște dovleci sculptați ca niște cranii și luminați dinăuntru cu lumânări. Pe dealuri și pe crestele munților care înconjurau Dalmigavie, ardeau focuri imense, care se vedeau de la kilometri depărtare.

Ca să celebreze sfârșitul sezonului recoltei, în centrul pieței erau expuse meșteșuguri și se țineau concursuri de abilități și ritualuri de curtare pentru cei tineri și necăsătoriți.

Însă Aidan nu avea timp și nici nu era interesat de asta. Avea ochi numai pentru Morrigan.

Se apropie, dar nu spuse nimic ca să-i atragă atenția. Două femei de lângă foc se întreceau în a spune povești. Mâinile lui Morrigan se odihneau pe umerii nepoatelor lui Niall Campbell. Aidan le întâlnise mai de mult.

Una dintre femei se învârtea încet, strigând pe un ton melodios:

– Samhain este noaptea Marelui Sabat pentru vrăjitoare, dar să nu spuneți nimănui, da?

Se auziră chicoteli în public, iar Aidan se apropie de ele. Se opri la doi pași, de unde o putea vedea și auzi, însă fără să deranjeze.

– În noaptea asta, vrăjitoarele pădurii se strâng ca să sărbătorească vechiul mod de viață și ca să-și facă vrăjile.

Un zâmbet apăru pe fața lui Morrigan în timp ce fetele se lipiră de fusta ei, încercând să scape de femeile din public care se prefăceau că le prind.

– Uitați-vă la cer!

Toate privirile se întoarseră spre femeia care povestea.

– Zboară!

– Acoperiți-vă urechile, copii!

– Uitați-vă spre câmpuri. Ați văzut-o?

– Uitați cum trece! Repede ca vântul, călare pe o pisică neagră.

Femeile continuară să vorbească, strigând și șoptind. Copiii icneau de fiecare dacă când era pomenit altceva.

– O vrăjitoare pe un corb. Acolo, lângă turnul bisericii. Ați văzut-o?

Capetele încuviințară.

Altă femeie apăru din umbre, iar povestitoarele se opriră. Toți făcură o plecăciune în fața ei. Avea părul grizonant și purta o rochie neagră simplă. Ochii îi străluceau în lumina torțelor și a focului.

– Sunt o MacDonald din Glen Coe, mă trag dintr-un neam tragic. Ați auzit? Avem o vrăjitoare care locuiește în peștera de lângă stejarul încovoiat de pe malul râului nostru jalnic.

Copiii murmurară.

– Cum o cheamă? dori să știe Catriona, care se simți curajoasă și se îndepărtă de siguranța brațelor lui Morrigan.

– Sidiethe. Arătă cu un deget lung și osos spre fata de cinci ani. O vezi doar când soarele a alunecat în spatele dealului sau înainte de răsăritul soarelui. O vrăjitoare de apă, cu pielea foarte deschisă la culoare și plete de un roșu înflăcărat.

Briana își trase sora de părul roșcat și chicoti.

– Sidiethe poartă o rochie atât de albă, că pare să strălucească, și o pelerină de culoarea nopții.

Copila se întoarse spre Morrigan.

– Vreau și eu o rochie albă și o pelerină ca aia!

Tânăra râse și îi șopti ceva la ureche, care o făcu pe Catriona să bată din palme.

Femeia alunecă spre marginea publicului, iar vocea ei deveni mai stridentă.

– Vrăjitoarea noastră stă pe malul râului învolburat, părul ei lung alunecând în apele curgătoare, cântându-și cântecul îndurerat.

– Îmi place să cânt! strigă Catriona.

Povestitoarea se întoarse și străbătu mulțimea până la ea. Dintr-odată, nu mai arăta ca o povestitoare bătrână, ci precum însăși vrăjitoarea.

– Auzi vreodată plânsete noaptea la fereastra ta?

Copila își ascunse fața în fusta lui Morrigan.

– Sidiethe plânge lângă apă înainte să moară cineva. În noaptea de dinaintea marii morți de la Glen Coe, liderul clanului MacDonald a auzit-o. Și-a făcut drum spre râul înghețat. Acolo stătea chircită Sidiethe, care spăla o eșarfă însângerată, gemea și plângea.

Privirea povestitoarei era fixată pe un deal din depărtare, unde ardea un foc. Își înfășură brațele în jurul taliei.

– Când bărbatul clipi, ea dispăru, însă plânsetul ei se auzea pe dealuri și în vale.

– A murit cineva? întrebă copila cu vocea tremurândă.

– Da. O să vă spun tot. A început cu o literă și un rege din depărtare...

Scanned with CamScanner

Aidan știa istoria. La sud de Fort Wallace avusese loc masacrul de la Glen Coe, în urmă cu aproximativ 130 de ani. La finalul unei răscoale iacobite de trei ani, peste 30 de oameni fuseseră uciși de forțele contelui de Argyll, care era furios pentru că oamenii din clanul MacDonald din Glen Coe nu îi juraseră alianță.

Morrigan le luă pe fete de mână și se întoarse ca să le ia de acolo. Dintr-odată, povestea devenise prea serioasă pentru urechile lor tinere. Aidan se gândi că probabil și Morrigan știa istoria. Cele trei aproape că se loviră de el.

– Domnule Grant! exclamă Morrigan uimită.

– Domnișoară Drummond.

Zâmbetul de pe fața ei era salutul binevoitor la care sperase Aidan. Tânăra părea fericită, lipsită de griji și luminoasă. Făcură o plecăciune și o reverență.

– Când te-ai întors?

– În după-amiaza asta.

– Călătoria a fost un succes?

Aidan nu voia să vorbească despre urmărirea care îl dusese în Aberdeen, unde avusese un final inutil. Nu acum. El și Sebastian merseseră pe urmele agentului guvernamental pe care îl identificase Wemys până la orașul din port, doar ca să afle că aceasta se îmbarcase pe un vas spre colonia din Cape în urmă cu două săptămâni. Așa că Aidan se întorsese de unde începuse.

În acel moment, nu voia decât ca zâmbetul să rămână pe fața lui Morrigan. Nu voia ca ea să creadă că încercarea ei de a-l ajuta nu avusese nici un rezultat.

– A fost așa cum m-am așteptat, zise el într-un final.

– Cum se simte fratele tău?

– Am încercat să scap de el pe parcursul călătoriilor. Din păcate, nu am reușit, oricât de mult am încercat. E... Aidan se uită în jur, la grupurile de oameni care se tot mișcau. E pe aici pe undeva. E posibil să-l vedem spunând povești despre noi publicului său.

– Asta ar fi prea înfricoșător pentru urechile tinere.

Morrigan își mușcă buza de jos și arătă spre două fetițe care ascultau fiecare cuvânt pe care îl spunea el.

– Domnișoară Briana. Domnișoară Catriona. Aidan făcu o plecăciune exagerată pentru copii. Cât de minunat să vă văd! E prima voastră sărbătorire de Samhain în Highland?

Scanned with CamScanner

Fetele făcură o reverență și încuviințară.

– Ce ați văzut până acum?

– Povestitorii. Dar nu mi-a plăcut ea. Catriona arătă spre femeie de la Glen Coe.

– Am auzit ce spunea. Trebuie să-mi închid ușa și fereastra diseară.

Aidan făcu o grimasă, iar copila încuviință serioasă.

– Morrigan ne supraveghează în timp ce mama noastră se plimbă cu domnul Gordon, ca să i se citească viitorul de către o ghicitoare, zise fata mai mare.

Asta era o veste nouă pentru cea mică.

– Ghicit... oare? întrebă Catriona. Cum adică *oare*?

– Nu *oare*, răspunse Briana, care se întoarse și se uită la sora ei ca și cum o făcuse de rușine. Făcu un semn cu mâna. Ghicitoare. E o ghicitoare lângă biserică.

Morrigan ridică o sprânceană spre Aidan. Cele două luaseră de bun ce auziseră. Fetele o traseră de mâini și începură să meargă.

– Pot să merg alături de voi?

Încuviințarea lui Morrigan fu însoțită de un da din partea ambelor fete. Încântat, Aidan porni alături de ele. Privirea lui se opri asupra chipului lui Morrigan, care râdea de ceva ce-i șoptise una din fete. Toate barierele ei dispăruseră. Era diferită de femeia pe care o știa, încordată, agitată și mereu cu garda sus.

Aidan își dădu seama că era prima oară când vedea partea ei maternă.

În minte îi apărură imediat imagini care întăriră gândurile recente pe care le avusese legate de viața pe care o putea avea alături de Morrigan. Pe parcursul călătoriei, se tot gândise la asta. Însă un lucru era sigur – persoana pe care și-o imaginase înainte ca fiind soția și partenera ideală se schimbase.

Vocile ridicate ale copilelor îi atraseră atenția înapoi în prezent. Vorbeau despre locul în care voiau să meargă. Fiecare părea hotărâtă să se facă așa cum voia ea.

– Foc!

– Mere!

– Foc! zise Catriona, în timp ce trase spre dreapta.

– Mere! trase Briana spre stânga.

Scanned with CamScanner

– Avem un om al legii cu noi, interveni Morrigan. Poate că domnul Grant reușește să rezolve problema.

Cele două fete îl priviră cu ochii mari. Erau la fel de încăpățânate, iar una urma să fie dezamăgită dacă nu făcea ce voia.

– Foarte bine, zise el ferm. Prezentați-vă cazurile!

Cele două îl priviră ca și cum vorbea într-o limbă străină.

– Poate că ar trebui să iei în considerare ce vârste au, îi aminti Morrigan cu delicatețe.

Bărbatul se lăsă pe un genunchi și vorbi mai întâi cu Briana.

– Vrei să-mi spui de ce ar trebui să mergem la...

– Pescuit de mere, clarifică Morrigan.

– Bineînțeles, cum am putut uita? De ce ar trebui să mergem mai întâi acolo și nu în al doilea loc?

– Pentru că mi-e poftă de un măr.

Cum putea refuza un copil atât de adorabil? Fața tristă și serioasă. Oftatul adânc. Destul de dramatic. Puteai crede că viața ei depindea de mărul pe care îl voia în acel moment.

– E o cerere rezonabilă. Deși trebuie să ne gândim dacă scufundatul capului într-un butoi cu apă pentru un măr e o primă alegere bună pentru activitățile noastre. În continuare pe un genunchi, se întoarse spre Catriona. Și tu de ce crezi că ar trebui să mergem la foc?

– Pentru că acum e cald. O să fie frig mai târziu.

– Deci ar trebui să mergem la foc cât e cald?

Cunoștea un martor problematic din prima.

Catriona își ridică mâna la gură și șopti:

– Trebuie să mergem acum sau nu o să le mai vedem.

Dintr-odată, Aidan își dădu seama în ce direcție mergea conversația, dar trebui să întrebe:

– Pe cine?

Catriona se uită în sus și vorbi cu Morrigan.

– Nu te dezbraci când se face frig, nu-i așa?

– Eu... Poftim? întrebă Morrigan, rămasă fără cuvinte.

Aidan se uită și el în sus, interesat de răspunsul ei. Era fericit să o ia în această direcție.

– Bătrâna Jean spune că asta e noaptea în care femeile se dezbracă și dansează goale în jurul focului. Apoi îi șopti lui Aidan: Însă nu poți să dansezi cu ea.

scanned with CamScanner

– Nu?

Bărbatul afișă expresie dezamăgită pe față.

Catriona clătină din cap.

– Dacă mergem acum, poți să te uiți din copaci. Ca Tam Shambler.

Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Robbie Burns, se gândi Aidan, care se ridică în picioare. Era clar în favoarea mersului la foc mai întâi.

– O iau spre copacii ăia. Tu ce spui, domnișoară Drummond?

Morrigan nu spuse nimic, însă privirea ei zise foarte multe.

Nu fu însă nevoie ca Aidan să ia o decizie finală, deoarece în acel moment copilele săriră în sus fericite.

– Uite, bătrânul Napoleon e acolo!

Catriona o luă la fugă.

– Ia-ți arma! strigă fata mai mare, alergând după sora ei.

Aidan se uită la Morrigan și văzu cum privirea tăioasă i se îmblânzise într-un zâmbet.

Bătrânul Napoleon, obiectul entuziasmului fetelor, se dovedi a fi unchiul lor Niall, care traversa piața alături de Maisie. Campbell le prinse din urmă și le ridică, una pe fiecare braț, și cele două chicotiră.

– E un joc vechi. Se joacă Waterloo, explică Morrigan, care veni lângă el. Niall este bătrânul Napoleon, iar fetele au ocazia să îl omoare. Bineînțeles că revine la viață pentru următoarea bătălie.

– Îl las pe fostul locotenent să se joace cu copiii.

– Și ce fel de joc o să joci tu cu copiii tăi? îl tachină ea cu o privire plină de subînțeles.

– O să le citesc.

– De acord că sunt potrivite cărțile, dar asta nu o să le umple tot timpul liber.

– Asta spune femeia care ia *Anecdotele Kinkvervankotsdarsprakengotchderns* de pe raft.

Morrigan făcu ochii mari.

– Nu-mi vine să cred că ți-ai aminti numele acesta!

– Sau era *Kinkerpachydermsprackens?*

– Așa da. Se pare că mai și greșești. Nu-ți amintești tot. Morrigan îl bătu pe braț. Altceva. Părinții au nevoie de planuri alternative de bătălie.

Scanned with CamScanner

– O să le învăț să dezvolte argumente eficiente.

– O să-ți pară rău pentru asta. În scurt timp, nu o să mai ai nici un fel de autoritate. Arătă spre Niall, care stătea pe un genunchi, iar fetele încercau să se cațăre pe el ca pe peretele unui castel. Copiii au nevoie și de exerciții fizice.

– O s-o las pe mama lor să ia decizia asta. Asta doar ca să nu confunde creșa cu armurăria. Evident, ce rău pot face o armă sau două?

Privirea lui Morrigan se îndreptă spre el, apoi se feri.

Aidan blestemă în gând. De ce spunea asemenea lucruri? Viața lui era plină în acel moment. Îl aștepta un proces important. Deși gândurile legate de Morrigan nu-i dăduseră pace, nu trebuia să-și dea voie să fie distras de o relație. Cu toate astea, în ciuda lucrurilor pe care i le spunea creierul, vorbele păreau să aibă o părere proprie.

Vocile și zgomotul general al celebrării umplură aerul, dar nici unul nu reuși să găsească cuvintele potrivite ca să reia conversația. Maisie se apropie, iar ei o salutară.

– Eu și Niall putem să le luăm pe fete cu noi. Se întoarse spre Aidan. Ești bun să o conduci pe Morrigan până la foc? Doar despre asta a vorbit toată ziua.

Înainte să poată spune vreunul din ei ceva, Maisie începu să alerge după soțul și nepoatele ei.

Aidan și Morrigan începură să vorbească în același timp.

– Trebuie să stau lângă copaci?

– Nu am pomenit nimic de vreun foc azi. Nici măcar o dată!

Amândoi râseră, iar Aidan simți cum se ridică o greutate de pe umeri.

– Bătrâna Jean e cea mai bună povestitoare, îi zise Morrigan. De dimineață, încerca să ne convingă pe toți să purtăm capete și piei de animale și să alergăm prin sat.

– Asta chiar ar fi fost o adevărată priveliște!

– Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar în seara asta nu o să mai fie femei goale care să danseze în jurul focului din Dalmigavie.

– Atunci putem să mergem să pescuim mere. Îi întinse brațul, iar Morrigan își așeză mâna pe a lui. Dar poate că mai întâi ar trebui să ne oprim la ghicitoare.

Scanned with CamScanner

– Nu am nevoie de ghicit.

– Văd că ai petrecut prea mult timp cu acei copii.

– Exact cât trebuie.

Morrigan era fericită din nou. Curioasă în ceea ce privește anumite activități, puse multe întrebări. Se aglomera din ce în ce mai mult în timp ce înaintau prin mulțime. Aidan o trase mai aproape de el.

– Primul tău Samhain din Highland, zise el, oprindu-se lângă un foc în jurul căruia erau niște săteni care strigau. Ți-ai scris numele pe o alună?

– Pentru ce?

Aidan arătă spre foc.

– Două grămezi de alune sunt așezate aproape de foc. Una este marcată cu numele domnișoarelor din sat, cealaltă cu ale burlacilor. În timp ce alunele pocnesc, numele perechilor sunt legate.

– Nu o să mă implic în prostiile astea.

Morrigan clătină din cap și îl îndemnă să-și continue plimbarea.

– Totul e destul de științific.

Morrigan râse. Aproape de biserică, găsiră un loc pentru pescuit mere, cea mai aglomerată activitate peste care dăduseră până atunci.

– Pentru oamenii din munți, mărul are legături puternice cu cealaltă lume și chiar cu nemurirea, îi zise el.

– Atunci o să iau unul, dar tu ar trebui să iei două.

Se apropiară, ajungând într-un loc de unde ea putea vedea bărbații și femeile care își așteptau rândul ca să-și scufunde fețele în butoaiele cu apă și să prindă fructele cu dinții. Foarte puțini păreau să reușească.

– Pare ușor, dar nu e.

Se alăturară uralelor și mormăiturilor când un tânăr aproape că prinse un măr, dar îl pierdu înapoi în butoi.

– Trebuie să prinzi mărul cu dinții, altfel îl pierzi.

– Deci ai nevoie de o gură foarte mare.

Morrigan încurajă o tânără care intră în butoi până la umeri, doar ca să iasă la suprafață cu fața, părul și hainele ude, dar fără nici un fruct.

– Care e premiul dacă prinzi unul? întrebă ea.

– Noroc pentru anul următor.

Scanned with CamScanner

– Şi mai mult noroc. Morrigan clătină din cap, zâmbind entuziasmată. Îmi plac merele, dar nu o să mă prinzi stând la rând ca să îmi bag faţa în apă rece.

– E posibil să fii foarte bună la asta.

– Ha! Ca tu şi ceilalţi să faceţi glume pe seama mea? Nu, mulţumesc!

Aidan o trase de mână.

– Hai cu mine! E un joc aici care ştiu că o să-ţi placă.

– E şi un măr? Îl mănânc după aceea?

Aidan îşi aminti mormăiturile Brianei, care voia un măr. Morrigan vorbea cam la fel. Voia mărul în acel moment.

– Bineînţeles!

În apropiere, câteva tinere curăţau mere. Mai mulţi oameni stăteau în jurul lor, încurajându-le. Îşi aşeză mâna pe spatele lui Morrigan şi o ghidă spre primul rând al mulţimii.

– Ăsta nu pare să fie un joc.

– Dar este. O împinse mai aproape. Trebuie să cureţi un măr fără să ridici cuţitul.

– Atât? Pare mult prea simplu. E o cursă?

– E mai dificil decât pare.

Arătă spre persoana care înmâna fructele. Aceasta îi dădu un măr lui Morrigan.

Tânăra se uită la el.

– Poate că doar o să-l mănânc.

Sclipirea jucăuşă din ochii ei era ceva nou. Aidan voia să-i sărute zâmbetul de pe buze.

– Curăţă-l mai întâi!

Femeia îi oferi un cuţit, dar Morrigan clătină din cap şi îşi scoase pumnalul.

– Nu trebuie să-l omori, doar să-l cureţi.

– Nu-mi spune cum să folosesc un cuţit! Aşa cum ştii, sunt expertă.

Bărbatul pufni, iar ea îl fixă cu privirea.

– Domnule Grant, nu ai tăieturi şi vânătăi în clipa de faţă. Unele femei ar spune că eşti chipeş, aşa că nu mă tenta să-l folosesc pe tine!

Scanned with CamScanner

Bărbatul îi ridică bărbia, iar Morrigan făcu ochii mari. Erau niște lacuri adânci, întunecate, cu sclipiri ale focului reflectate în ele. Feţele lor erau la câţiva centimetri una de alta.

– Există moduri mai bune să mă marchezi decât cu un cuțit.

Privirea lui Morrigan coborî la buzele lui. Aidan voia s-o sărute. Chiar în acea clipă. Voia să o tragă aproape și să-i spună să facă tot ce era mai rău.

Morrigan se retrase și se concentră asupra fructului în timp ce curăța fructul cu precizie și viteză. Capetele se întoarseră în direcția lor. Cei din jur o încurajau în timp ce curăța mărul.

– Ai făcut o treabă bună! strigă cineva. Acum aruncă coaja peste umăr!

Toată lumea striga când Morrigan aruncă coaja. Femeile din apropiere se strânseră în jurul locului unde aterizase coaja. Toată lumea avea o părere.

– La ce ne uităm? vru să știe Morrigan, care li se alătură.

– La literă. Ce literă vezi?

Luă o gură din măr și se aplecă pentru a studia forma în care căzuse coaja.

– E un A, zise ea.

În jurul ei se auziră urale, iar Morrigan privi confuză.

Aidan întotdeauna se considerase un bărbat rațional. Argumentele sale erau faptele. În mare parte, ignora poveștile fantastice. Îi plăcea să meargă pe pământ solid și evita pantele alunecoase. Cu toate astea, era scoţian și inima îi bătu puțin mai repede când se uită la forma cojii de măr de pe jos.

– Ce înseamnă asta? le întrebă Morrigan pe femeile din jurul ei.

– Coaja ia forma inițialei numelui bărbatului cu care o să te căsătorești.

Tânăra se aplecă și se uită din nou la coajă. Când se îndreptă, se înroși, apoi clătină din cap.

– Prostii.

Neygarea ei stârni râsete în jur, iar ea se îndreptă calmă spre el.

Aidan se gândi că ea putea spune ce voia, putea fi oricât de calmă, dar chiar și la lumina torțelor se puteau vedea petele roșii de pe obrajii ei.

– Cine crezi că e?

Tânăra nu răspunse, dar îi întinse mărul pe jumătate mâncat.

Scanned with CamScanner

– Vrei o gură?

– Cred că da.

Aidan își înfășură degetele în jurul încheieturii ei și o ridică ușor spre buze. Privirile li se întrepătrunseră. În mod deliberat, se mișcă încet, uitându-se la gura ei, udă după ce mușcase din măr, înainte să ia o gură.

Văzu cum gura i se întredeschise și îi dădu drumul. Totul în jurul lor dispăru. Mulțimile, focurile, satul, tot. Numai el și Morrigan existau. Erau doi oameni legați unul de celălalt de o ață invizibilă. Prinși în acel moment sublim, timpul se opri.

– Pot să te sărut?

Morrigan se uită la buzele lui și încuviință ușor.

Aidan o prinse de mână și amândoi o luară repede spre o alee departe de lumina focurilor din piață. Îi copleși o senzație de necesitate și, dintr-odată, începură să alerge. Aidan nu știa unde mergeau până când ea nu îl trase spre poarta unei case întunecate.

– Ești atât de frumoasă, șopti el, în timp ce privirea i se plimba pe chipul ei. Atât de perfectă și...

Morrigan îl sărută. Se ridică pe vârfuri și își lipi buzele de ale lui.

Nu existară cuvinte dulci. Nu tu păcăleli. Nu tu curtat. Sărutul lor deveni o dezlănțuire a dorinței reprimate. Degetele lui Aidan se înfipseră în părul ei, iar gura îi devoră buzele, forțându-i buzele să se deschisă. Limba lui năvăli înăuntru. Ea icni, iar corpul i se lipi de al lui. Îl luă de mijloc, trăgându-l mai aproape.

Dintr-odată, se retrase. Făcu ochii mari. Îl împinse, clătinând din cap. El făcu un pas în spate, în timp ce inima continua să-i bată cu putere.

– Nu pot, șopti ea, cu îngrijorare în voce. Nu pot să fac asta. Îmi pare rău.

Morrigan se întoarse și o luă la fugă, iar Aidan o privi cum se îndepărta, confuz și întrebându-se ce făcuse ca să o sperie.

Capitolul 19

Morrigan

Pe Morrigan o gâdilau buzele după sărut. Cât de vie se simțise în brațele lui Aidan! În timp ce zidurile castelului se conturau în întunericul din față, inima îi bătea cu putere. Pentru prima oară, fusese orbită de pasiune. O lovise ca o furtună de vară, fulgerele și tunetele zguduindu-i pământul de sub picioare.

Morrigan voia să ofere și să primească. Să încerce și să simtă. Să îl țină în brațe și să-i spună să nu-i dea niciodată drumul.

Aidan o provoca și, în ciuda tachinărilor, o respecta. Nu era intimidat de cine era sau de ce era capabilă. Iar inima îi cânta de fiecare dată când era aproape de el. În clipa aceea, corpul îi ardea, știind că el o dorea. Și cuvintele lui. Aluziile despre căsătorie și copii.

Se opri.

Unde-i era mintea?

Morrigan se uită în întuneric în jurul ei. Se spunea că în acea seară zânele, fantomele și vrăjitoarele se plimbau nestingherite. Spiritele neastâmpărate le făceau farse oamenilor. Plecau cu sufletele celor vii. În acea seară, era păcălită să creadă că putea să aibă o viață. Un viitor plin de visuri.

Dar nu avea să se lase păcălită. Aidan Grant era special. Un bărbat căruia îi păsa de ceilalți. Un avocat. Mulți se bazau pe succesul lui pentru a deveni un membru al parlamentului. Oamenii din Highland aveau nevoie de el. Și ea ce putea oferi? Un tată cu păreri radicale, ucis de un ofițer englez. O mamă vitregă pe capul căreia era pusă o recompensă, căsătorită cu bărbatul care reprezenta cea mai mare amenințare pentru Coroană din ultimii o sută de ani. Legătura ei cu rebelii din munți și familia sa reprezentau o viață presărate cu scandaluri. Iar când rușinea propriului trecut avea să iasă la suprafață, Aidan avea să fie ruinat.

Trebuia să înfrunte adevărul, nu avea loc în viitorul lui.

Își șterse lacrimile inutile de pe obraji, iar privirea i se îndreptă spre castel. O lumină strălucea la o fereastră a turnului, camera în care stătea Wemys. În timp ce se uita într-acolo, o cuprinse furia, întărindu-i nefericirea. Fereastra luminată nu făcea decât să-i amintească faptul că nu putea avea un viitor acolo unde exista fericirea.

Samhain. Noaptea, când timpul nu mai însemna nimic. Trecutul, prezentul și viitorul deveneau unul, precum viața și moartea. Un voal subțire separa lumea celor vii de lumea celor morți. De Samhain, acel voal cădea. Lumile se amestecau.

Wemys era mort pentru ea, dar tot avea o promisiune de îndeplinit. O ușă pe care trebuia s-o închidă.

Morrigan amânase nouă zile. Nouă zile agitate, pline de coșmaruri, de încercarea de a decide dacă trebuia să-și retragă promisiunea. Isabella nu avea s-o învinovățească, îi spusese deja. Cu toate astea, știa că trebuia să meargă până la capăt. Avea să se ducă la Wemys pentru a-i permite să vorbească. Trebuia să facă asta, chiar și numai pentru Aidan. Poate că încă avea nevoie de mărturia ticălosului pentru proces.

Numai câțiva oameni rămăseseră în castel în acea noapte. Un gardian de la poartă îi făcu semn când intră. Majoritatea celor din clanul Mackintosh sărbătoreau în sat. Morrigan se duse direct spre turnul vechi.

De când îl mutaseră acolo, o luase în acea direcție în fiecare zi, ca să se testeze. Voia să se asigure că putea face asta fără să cedeze. Îi ieșise destul de bine. În fiecare zi devenea din ce în ce mai puternică. Însă în acea seară fiecare pas era un cuțit în inimă. Morrigan simți cum îi zvâcnește capul și transpiră.

La naiba cu el!

Era înapoi în acel dormitor mic din Perth, prinsă sub corpul lui. Mâna lui îi acoperea gura. Nu putea respira.

La naiba cu el!

Genunchii îi tremurară când ajunse la etajul unde era camera lui. Porni pe coridorul întunecat, dar se opri. Își lipi fruntea de piatra rece a zidului și încercă să se concentreze pe respirație, așteptând ca slăbiciunea să treacă.

– Nu poate să mă rănească.

Scanned with CamScanner

Își scoase pumnalul din ghetuță. Senzația dată de atingerea armei o liniști.

– Nu poate să mă rănească.

Un felinar care atârna de zid arunca umbre în jur. În acea seară, poarta dintre vii și morți era deschisă. Spiritele puteau să se plimbe. Isabella știa adevărul, dar asta era bătălia ei. Viitorul depindea de asta. Era șansa de a-și arunca demonii înapoi în întuneric. Nu avea să se mai lase bântuită de ei.

Se îmbărbătă pentru ce trebuia să facă. Bătu la ușa lui Wemys.

Kane Branson, secretarul lui Aidan, era și el în sat. Una dintre servitoare deschise ușa. Morrigan o rugă să aștepte pe coridor.

Femeia își luă repede coșul de cusut și ieși. Morrigan închise ușa în urma ei. O lumânare era aprinsă pe masa de lângă scaunul unde stătuse femeia.

Fiind fiica unui doctor, crescuse știind cum arăta moartea. Cum mirosea. Aerul din cameră era plin de moarte. Silueta bărbatului din pat, cu fața îndreptată spre tavan și pielea ca de ceară și transparentă, putea la fel de bine să fie un cadavru. Numai mișcarea neregulată a pieptului și respirația șuierătoare arătau că Wemys mai trăia.

Morrigan se apropie până când îi putu vedea fața. Când îl privi, fața bărbatului se schimonosi, ca și cum era torturat în somn. Morrigan speră că era biciuit sau torturat, chinuit de diavoli într-un loc oribil, unde oameni ca el ardeau și sufereau pentru eternitate.

Fața îi era umflată și ridată. Se putea crede că era bătrân, deși Morrigan știa că bărbatul avea puțin peste 40 de ani. 40 de ani de ticăloșie. Ce risipă de viață!

Wemys tuși – o tuse adâncă și dureroasă. Încercă să respire și gemu, apoi dintr-odată deschise ochii. Aceștia se umplură de teamă când își dădu seama că Morrigan stătea deasupra lui. Tânăra îl privi. O expresie de resemnare apăru pe fața lui.

Morrigan nu simți nici o urmă de teamă. Wemys nu o mai putea răni. Nu mai era o fetiță de 12 ani lipsită de apărare.

– Ești aici! Ce binecuvântare...

– Una pe care nu o meriți.

Wemys încercă să se ridice, dar era prea slăbit. Se afundă din nou în pernă.

Scanned with CamScanner

– Acum nu mai ai public. Suntem doar noi doi și Creatorul. Spune ce ai de spus și fă-o repede!

– Creatorul! pufni el.

Se uită prin cameră ca să se asigure că Morrigan spunea adevărul – chiar erau singuri. Privirea i se opri pe arma pe care tânăra o avea în mână.

– Ai venit ca să mă omori?

Morrigan ridică pumnalul, iar lumina lumânării străluci de-a lungul lamei.

– Nu pot să-ți ofer o moarte atât de dureroasă precum cea care te așteaptă.

Tusea îi cuprinse din nou corpul, iar Morrigan își puse pumnalul înapoi în teacă.

Dintr-odată, o cuprinse o senzație de calm. Când se uită la acea umbră de om, prea slăbită ca să se ridice din pat, își dădu seama că Wemys era terminat. Acest bărbat nu mai putea face nimic ca s-o mai rănească vreodată, iar ea nu putea face nimic ca să-l facă să sufere mai mult. Dorința de răzbunare pe care o avusese atâta vreme dispăru.

– Sunt aici doar pentru că am avut o înțelegere. Tu ai dezvăluit un nume și o să depui mărturie dacă domnul Grant te cheamă. Așa cum am promis, sunt aici și o să ai parte de ocazia asta o singură dată. Acum vorbește!

O criză intensă și dureroasă îl zgudui. Slăbit, bărbatul se întoarse într-o parte, scuipând sânge. Un pahar cu apă era pe masa de lângă patul lui. Bău din el și așteptă ca accesul să se liniștească. Se lăsă pe spate, epuizat.

– Sunt pe moarte, zise el într-un final, împingând cuvintele afară. S-au oferit să-mi aducă un preot. Însă iertarea pe care o caut nu poate veni de la nici un om al bisericii.

– Asta nu înseamnă nimic pentru mine, rosti Morrigan și auzi duritatea din propria voce.

Se forță să nu i se facă greață. Acesta era efectul pe care îl avea bărbatul asupra ei. În acea noapte, îi răpise milostenia, iertarea.

– Ți-am greșit foarte mult. Recunosc asta. Erai copilul surorii mele și aveai încredere în mine. Dar eram tânăr. În noaptea aia, când m-am întors de la tavernă... Emoția îl copleși din nou și închise ochii. Eram pierdut. Părinții mei refuzaseră să mă mai ajute.

Scanned with CamScanner

Nu-mi mai permiteau să continui să studiez arta, spunând că nu sunt potrivit pentru asta. Au spus că ar trebui să mă înrolez, să mă lupt cu francezii, să devin bărbat. O fată pe care o curtam a auzit asta. Mi-a închis ușa în nas. Am băut.

– Oprește-te! Morrigan începu să se enerveze. Nu îi mai suporta scuzele. Spune-mi ce mi-ai făcut când eram mică, nu femeie! Vreau să te aud pronunțând cuvintele. Ce ai făcut tu. Tu! Nu ghinionul tău. Nu faptul că ai băut. Nu eșecurile tale. Tu! Furia ei scoase scântei. Spune ce mi-ai făcut mie, copilul surorii tale moarte. Vreau să spui cu voce tare. Recunoaște ce mi-ai făcut!

Bărbatul își acoperi ochii cu mâinile.

Morrigan aștepta. Lacrimi de furie îi curseră pe față, dar și le șterse. În cele din urmă, nu mai putu aștepta.

– Lașule!

Cuvintele lui începură să curgă, la început încet. Lacrimi îi curgeau pe față, pătându-i perna. Bărbatul cedă de mai multe ori în timp ce vorbi, pufnind și tușind. Morrigan aștepta și asculta până când îi spuse tot ce îi făcuse în acea noapte.

Faptul că îl auzi povestind totul în timp ce plângea, plin de rușine avu un efect calmant asupra ei. O lamă ieși din inima ei încet, dar sigur, retrăgându-se dintr-o rană dureroasă și mereu prezentă, care supurase și nu se vindecase niciodată, oricât încercase s-o ignore.

Când bărbatul se opri, Morrigan se întoarse spre ușă.

– Ți-am greșit groaznic de mult, dar, te rog, iartă-mă! o imploră el. Suntem înrudiți. Uită-te la mine. Sunt pe moarte. Oferă-mi pace în ultimele zile!

Morrigan clătină din cap.

– Mi-ai furat copilăria, inocența. Mi-ai furat încrederea în bunătate, în iubirea familiei. Nu am făcut nimic ca să merit ce s-a întâmplat. Tu ești responsabil pentru acest moment. Când m-ai ținut cu forța, când m-ai rănit, nu ai simțit nici un pic de milă, de compasiune. Nu eram copilul surorii tale, ruda ta. Nu eram nimic. Mi-ai furat abilitatea de a simți milă sau compasiune pentru tine.

Wemys încercă să respire.

– Poate fi iertat păcatul pe care o persoană îl comite față de alta. Dar în noaptea aia eu nu eram o persoană pentru tine.

Scanned with CamScanner

Și nu pot să te iert pentru că e posibil să nu mai fiu niciodată întreagă. Nu o să te iert niciodată!

Bărbatul începu să spună ceva, dar un acces de tuse îl copleși, iar corpul lui slăbit se zdruncină. Se întinse după paharul de lângă pat, dar era gol. Bărbatul arătă spre carafa aflată pe masa din cealaltă parte a camerei.

Morrigan îl ignoră și plecă. Nu putu să-i ușureze durerea. Nici măcar pentru o clipă.

Scanned with CamScanner

Capitolul 20

Aidan

– Toată lumea să se ridice pentru Lord Ruthven!

Judecătorul se îndreptă spre locul lui de pe podium, iar cei din sala de judecată luară loc. Aidan se uită la fraţii Chattan, care stăteau împreună. Se vedea că erau stresaţi. Mizele erau foarte mari, iar ei ştiau asta.

Edmund Chattan avea 22 de ani. Era ţesător în Elgin, scund, întunecat şi avea mereu o sinceritate lipsită de zâmbet care îl marca şi în cele mai bune perioade – Aidan era sigur de asta. Fratele lui, George, era feroce şi temperamental, gata să sară la bătaie şi să ierte la fel de repede. Cei doi bărbaţi nu erau dificili, iar Aidan ştia că îşi făceau griji mai mult pentru tatăl lor, care îmbătrânea, decât pentru propriul viitor.

Cu toate astea, perioada lungă de încarcerare şi prima zi a procesului fuseseră apăsătoare.

Acuzaţiile de trădare erau importante. Conspiraţia de a face planuri pentru a submina Constituţia. Conspiraţia de a-l ucide pe guvernatorul militar din Highland, pe lordul primar din Elgin şi alte câteva acuzaţii.

Dacă erau găsiţi vinovaţi de oricare dintre ele, pedeapsa putea fi rapidă şi brutală. Aidan auzise că se plănuia să se ridice un eşafod pe Castle Hill pentru execuţie. Ministerul de Interne voia ca spectacolul să fie cât mai public posibil. Fraţii Chattan erau prezentaţi drept nişte monştri, iar sfârşitul lor avea să fie considerat justificat, rapid şi final.

Aidan ştia cine era în spatele acelor zvonuri. Sir Rupert Burney stătea în primul rând al martorilor. El şi judecătorul, Lord Ruthven, îşi făcură un semn discret. Cunoscut pentru lipsa de milă, judecătorul era spaima Curţii din Edinburgh. Cu o interpretare relaxată

Scanned with CamScanner

asupra legii și neglijând justiția, Ruthven trecea cu vederea dreptu rile celor nevinovați.

Tot Lord Ruthven fusese adus ca să se asigure că se făcea *dreptate* când tinerii Hardie și Baird fuseseră păcăliți să mărșăluiască la Carron Iron Works, ca să confiște armele de acolo. După un proces rapid la Stirling, cei doi bărbați fuseseră executați.

Aidan îl știa bine pe judecător din înfruntările pe care le avuseseră în Edinburgh. Nu era doar nemilos, ci și unealta lingușitoare a Coroanei. Bărbatul uneltise ani întregi ca să obțină o funcție la Înalta Curte de Justiție. Spânzurarea acestor oameni, după finalizarea cazului cu o pledoarie elocventă în fața juriului, avea să-i prindă bine. Nu lua în seamă dreptatea pentru inculpat mai mult decât îi păsa unui măcelar de un berbec bătrân.

Însă pentru Aidan erau numai doi monștri prezenți în acea sală de tribunal, iar unul dintre ei prezida acea glumă de proces. Cealaltă, Sir Rupert Burney, avea expresia alertă a unei vulpi care urma să devoreze găina pe care o furase și nu avea să-și lase premiul să fugă.

Lord Ruthven privi în sală peste ochelari. Toată lumea era la locul ei. Erau prezenți și doi ziariști de la publicații susținute de guvern, așa cum se întâmplase și în prima zi a procesului.

Ruthven își îndreptă atenția spre Aidan, făcându-i semn să se ridice în picioare.

– Domnule Grant, înainte să începem, te avertizez că nu o să accept întreruperile tale și expresiile cu care ai încercat în mod clar să derutezi juriul. Iar acest proces nu o să fie folosit nici ca platformă pentru părerile tale radicale. Asta este o curte a legii, domnule. Insist ca discursurile tale să fie pertinente față de acuzațiile aduse clienților tăi. M-am făcut înțeles?

Aidan pufni, asigurându-se că disprețul pe care îl afișa era evident.

– Cum se pare că ați adus nuiaua maestrului în sala de tribunal în această dimineață, Excelență, permiteți-mi să vă amintesc că datoria mea nu este să stau și să permit ca astfel clienții mei să aibă parte de o spovedanie scurtă din partea avocatului apărării sau a altcuiva, domnule.

Cu o zi înainte, fusese stabilit termenul pentru această batjocură. După ce luase loc juriul și acuzațiile fuseseră explicate, acuzarea

Scanned with CamScanner

ținuse o prezentare lungă plină cu argumente irelevante, dovezi fabricate, documente și scrisori falsificate și o mărturie din auzite spusă de un martor mincinos, care era evident că fusese plătit pentru sperjur. Aidan stătuse cea mai mare a timpului în picioare, obiectând și contrazicându-se atât cu judecătorul, cât și cu procurorul. La un moment dat, când își surprinse rivalul aruncându-i cel mai încrezut zâmbet posibil, fusese tentat să-l tragă pe avocat peste masă și să șteargă pe jos cu el. Dar fusese nevoit să se mulțumească a-l distruge cu un atac verbal, care îl umilise pe bărbat.

– Dacă sugerezi, domnule... începu Ruthven furios. Dacă sugerezi că această curte e interesată de altceva decât de echitatea justiției, atunci apărarea acestor bărbați demonstrează o părtinire care nu poate fi tolerată.

– Milord, nici măcar nu am început apărarea, așa că am dubii în privința judecății curții în ce privește părtinirea care nu poate fi tolerată.

– Ai grijă, domnule Grant! Atitudinea dumitale e periculos de apropiată de sfidare pentru acest tribunal. Pășești pe o gheață extrem de subțire.

– Vă rog să înțelegeți, milord, că, atunci când vine vorba de sfidare, fac o diferență clară între curte și indivizii prezenți.

Aidan crezu pentru o clipă că peruca de judecător a acestuia avea să ia foc, dacă era să se ia după culoare stacojie a feței sale. Pășea aproape de limită, dar Aidan știa exact unde era trasată aceasta. Era dispus să-și asume riscul să păsească puțin dincolo de ea. Nemernicii aroganți precum Ruthven trebuiau să fie luați prin surprindere, chiar și în propria sală de tribunal.

Mai ales acolo.

În timp ce judecătorul mai căuta cuvintele potrivite cu care să-l dojenească, Aidan arătă spre membrii juriului, care făcuseră ochii mari, și spre reclamant, care se uita inexpresiv la masa din fața lui.

– Dacă Excelența Voastră dorește, sunt pregătit să-mi încep apărarea, spuse Aidan calm.

Deloc fericit de schimbare, Lord Ruthven îl privi un minut întreg și abia apoi încuviință scurt.

– Continuă!

Scanned with CamScanner

Aidan se uită relaxat la notițele pe care le împrăștiase pe masă. În spatele sălii de tribunal, se deschise ușa și intrară doi bărbați cu genți. Aidan se întoarse și arătă spre scaunele rezervate ziariștilor.

– Cine sunteți voi? strigă judecătorul.

– Ziariști, milord, răspunse Aidan.

– Nu vorbesc cu tine! strigă Ruthven, care se întoarse spre nou-veniți. Pe cine reprezentați?

– *The Edinburgh Review*, Excelență, răspunse unul.

– *The Scotsman*, milord, spuse celălalt.

Judecătorul se încruntă, după care se uită la Sir Rupert.

– E vreo problemă, milord? întrebă Aidan inocent.

Știa care era problema. Erau publicații independente, care criticau parlamentul și politicile Coroanei în Scoția.

Înainte ca Ruthven să apuce să răspundă, ușa se deschise din nou și alți doi bărbați apărură și se îndreptară spre locurile destinate ziariștilor.

Judecătorul se rezemă de scaun și îi urmări cu privirea, care și cum erau niște fazani care îi intrau în raza de acțiune.

– Și voi doi sunteți tot ziariști?

– Da, milord, spuseră cei doi la unison.

– *The Manchester Observer*.

– *The Times of London*, Excelență.

Ruthven își îndreptă privirea ucigașă spre Aidan.

– Presupun că tu ai făcut asta.

– Nu sunt sigur că înțeleg ce spuneți, domnule. Libertatea presei e unul dintre stâlpii societății noastre. Chiar dacă anumite ramuri ale actualului nostru guvern consideră că e în regulă să manipuleze și să impună restricții ziarelor, tradițiile nobilului nostru pământ care aparține unei valoroase și venerabile instituții...

– Destul! Nu am nevoie de o lectură din partea ta, domnule Grant.

Judecătorul își aranjă roba și își așeză coatele pe masă, uitându-se la Sir Rupert. Bărbatul nu era greu de citit. Ruthven încerca să vadă cum putea întoarce situația în favoarea lui.

Când judecătorul vorbi din nou, păru dintr-odată o gazdă binevoitoare.

Scanned with CamScanner

– Această curte îi salută pe membrii presei care au bătut atâta drum ca să fie martorii justiției sistemului nostru și care mai mult ca sigur o să raporteze tratamentul corect și imparțial pe care îl primesc acești inculpați. Și puteți să folosiți acest citat, domnilor.

– Pot să continui, Excelență?

– Curtea așteaptă cu nerăbdare să-ți asculte apărarea, domnule Grant.

Aidan arătă spre aprod.

– Vreau să-l chem pe Robert Wemys ca martor.

Ușa din spatele sălii se deschise din nou și aprodul îl chemă pe martor.

Un murmur și întrebări șoptite se auziră în jur. Volumul se mări, iar Aidan nu trebui să se întoarcă pentru a vedea că Sebastian intrase în sală, susținându-l pe Wemys.

– Cred că acest martor o să facă lumină în acest caz, milord, precum și în alte cazuri.

Aidan își ridică privirea la timp ca să-l vadă pe Sir Rupert Burney șoptindu-i instrucțiuni unui funcționar, care ieși imediat din sală.

Lord Ruthven se uita la informator. Nu știa sigur ce amenințare reprezenta omul, dar era destul de perspicace ca să-și dea seama că apăruse o problemă.

Aidan observă că privirea lui Sir Rupert alunecă expresivă de la judecător la ziariști.

Sebastian și Wenys ajunseră la masa apărării. Drumul spre Inverness îl afectase pe bărbatul pe moarte. Avea chipul pământiu și respira greu și forțat. Corpul părea să i se fi prăbușit înăuntru, iar hainele atârnau pe umerii osoși. Sebastian îl rezemă de masa apărării.

– Pregătește-te, Wemys, șopti Aidan. Acesta e momentul în care o să-ți izbăvești toată viața mizerabilă.

– Ce bine ar fi dacă lucrurile chiar ar sta așa, zise acesta.

Procurorul îi privea indiferent. Nu știa cine era Wemys, dar era evident îngrijorat de apariția martorului.

În partea mai îndepărtată a sălii, mișcarea mâinii lui Sir Rupert spre ușa camerei judecătorului fu discretă, dar eficientă. Bărbatul se ridică calm, ca și cum tocmai își amintise că avea altă treabă,

Scanned with CamScanner

și ieși din sală. Dar, când plecă, Sir Rupert îi aruncă o privire mortală lui Aidan.

– Curtea o să ia o pauză scurtă, anunță judecătorul, care se ridică și ieși din sală înainte ca lumea să se poată mișca.

Aidan îl ajută pe Wemys să se așeze pe scaun. Minutele treceau.

Publicul din galerie devenea din ce în ce mai zgomotos, iar membrii juriului, care erau evident șocați, se uitau la ușa camerei judecătorului, întrebându-se ce provoca întârzierea. Confuzia era evidentă pe fețele fraților Chattan.

Searc Mackintosh stătea mai în spate, alături de căpitanul Kenedy și de alt bărbat, pe care Aidan nu-l cunoștea. Searc se uita prin sală, observând tot.

În cele din urmă, ușa camerei judecătorului se deschise, iar Lord Ruthven reapăru. Arăta ca și cum fusese lovit de un fulger. Se împletici spre scaun și se așeză greoi. Tăcerea căzu ca o pătură peste încăpere. Toți ochii erau pe el. Bărbatul se uită la membrii presei și împinse o grămadă de hârtii de pe masă. Când se adresă procurorului, își recăpătă tonul profesionist.

– Trebuie să spun că sunt dezgustat de lipsa de pregătire în acest caz. Ba chiar a devenit foarte clar că dovezile greșelilor făcute de acești doi țesători au fost exagerate în mod tragic. Își aranjă peruca și apoi clătină din cap. Nu o să permit ca acest proces să continue. Edmund Chattan. George Chattan, acuzațiile împotriva voastră sunt retrase. Aprod, eliberează juriul! Curtea este suspendată. Dumnezeu să ne păzească regele!

Toată lumea din sală îl privi uimită pe Lord Ruthven, care se ridică și plecă. Nimeni nu se mișcă mult timp. Apoi, dintr-odată, toată sala izbucni în strigăte șocate.

Aidan se întoarse spre Sebastian.

– Sir Rupert a preferat să cedeze decât să fie înregistrată mărturia lui Wemys.

– A mers bine, rosti Sebastian.

Prietenii celor doi țesători îi înconjurară. Expresiile lor arătau că încă nu le vedea să creadă că erau liberi.

Aidan îl trase pe Sebastian într-o parte.

– Ai grijă de martorul nostru! E posibil ca oamenii lui Sir Rupert să-l atace. Du-l acasă la Searc! O să-i trimit pe acești distinși

Scanned with CamScanner

membri ai presei după tine. Nu vrem să creadă că au bătut atâta drum degeaba.

– O să mă asigur că o să audă ce are Wemys de spus. Sebastian îl prinse pe Aidan de braț. Ai grijă, frate! Azi ți-ai făcut un dușman de moarte.

Dintr-odată, se auziră urale de afară.

– Ce se aude? întrebă Aidan.

– Cred că publicul tău tocmai a aflat rezultatul procesului, spuse fratele său. Ești o celebritate acum, Dumnezeu să ne ajute!

Scanned with CamScanner

Capitolul 21

Morrigan

Morrigan dorise să se ducă la Inverness și să vadă procesul, dar toată lumea se împotrivise. Isabella și Cinaed aflaseră totul despre întâlnirea ei cu Sir Rupert.

Acum Aidan Grant era un erou în Highland, iar în scurt timp, faima lui avea să se întindă în toată Scoția. Era un avocat sclipitor, care îi învinsese cu inteligență pe Sir Rupert Burney și pe cel mai brutal judecător într-un singur proces. Frații Chattan fuseseră eliberați și avuseseră parte de o primire incredibilă când se întorseseră în Elgin.

În scurt timp, numele lui Aidan avea să fie în toate ziarele, de la Inverness la Londra. Aceiași jurnaliști care îi luaseră interviu lui Wemys erau și cei care aveau să tipărească procedurile judiciare. Tot ei plănuiau să publice articole suplimentare despre metodele clandestine ale guvernului de constrângere și atragere în cursă. Unul dintre reporteri îi spusese lui Sebastian că tipografia din Glasgow publica un pamflet despre un spion pe nume Alexander Richmond. Acum, ca să se asigure, aveau să fie mai multe. Și în fiecare publicație Aidan avea să fie proclamat apărătorul oamenilor.

Chiar dacă îi admira realizările, după ce se întorsese Aidan, Morrigan stătu departe de el. Din noaptea celebrării Samhainului, evitase să-i vorbească. Era atentă să nu rămână singuri.

O durea faptul că viețile lor trebuiau să fie așa, dar știa că avea să fie mai puțin dureros. Aidan pleca în Edinburgh, iar ea nu știa când avea să se întoarcă. Nu știa dacă aveau să se mai vadă vreodată. Și, chiar dacă avea să se întâmple, se îndoia că prietenia lor putea supraviețui întâmplării din noaptea de Samhain.

Fusese numai un sărut, asta își tot repetase. Unul pe care îl întrerupsese panicată. Dar nu era doar atât, deoarece între

Scanned with CamScanner

ei se întâmplau mai multe. Nu-și putea controla emoțiile, nu știa cum să nu se mai gândească la el. Afecțiunea pe care i-o purta acestui bărbat nu avea viitor, însă nu știa cum să-l alunge din inima ei și să închidă ușa.

La răsăritul zilei în care el urma să plece, Morrigan se duse în curtea de antrenamente. Cerul era de un gri plumburiu și amenința să plouă. Nu conta. Trebuia să-și lase frustrările să iasă la suprafață, iar stâlpul luă altă bătaie de la ea. Însă fiecare atac, fiecare lovitură, stânga și dreapta, tăiat, lovit, înjunghiat, nu făcea decât să-i invie altă amintire cu el. Oricât de tare lovea, oricât de amețită și epuizată era, nu-l putea alunga pe Aidan din mintea ei.

Fiecare schimb de priviri pe care îl împărtășiseră avusese un înțeles. Nu putea uita lupta lor de pe alee. Sau modul în care venise după ea în prima zi când ajunsese la Dalmigavie. Sau dimineața în care se luptaseră cu pumnale, iar ea îi învinețise din nou ochiul. Deșteptăciunea lui o fermeca. Istețimea lui la Barn Hill o prinsese cu garda jos. Aidan nu uita niciodată o conversație. Fiecare cuvânt pe care i-l spusese se întorsese împotriva ei. Morrigan nu fusese niciodată la fel de cultă ca Maisie sau realizată ca Isabella, însă Aidan o făcea să se simtă deșteaptă. Capabilă. O provoca să gândească dincolo de curtea de antrenamente.

Avea să-i ducă dorul. Deja îi era dor de el.

Încruntându-se la stâlpul bătut, Morrigan se opri, în sfârșit, ca să se odihnească. Acum ploua. Nici măcar nu observase.

– Încă te bazezi prea mult pe strânsoarea cu două mâini. Cât o să fiu plecat, te rog să folosești mai mult o singură mână.

Morrigan simți un nod în gât. Se uită peste umăr la Aidan, care stătea lângă magazia cu arme. Chipul lui era la umbră, dar Morrigan putea vedea că picioarele lungi erau acoperite de pantaloni și cizme. Era gata de plecare.

– Mai e ceva la care ar trebui să lucrez?

Aidan traversă curtea spre ea.

Tânăra se uită la fața lui chipeșă. Pentru prima oară în viața ei, înțelegea ce voiau să spună poeții și romancierii când scriau despre cineva îndrăgostit. Din păcate, ea sigur era îndrăgostită. Dureros, periculos, irevocabil de îndrăgostită. La naiba!

– Exersează fandările și revenirile. Se așeză lângă ea. Jocul de picioare ar putea fi mai rapid. Trebuie să lucrezi la agilitate.

Scanned with CamScanner

– Nu e nimic în neregulă cu agilitatea mea.

– Ar trebui să te antrenezi și cu o sabie într-o mână și un pumnal în cealaltă.

Lui Morrigan îi plăcu ideea, dar nu avea să recunoască asta.

– Când ai devenit expert în antrenamente?

– De asemenea, exersează cu sabia în cealaltă mână. Atacarea cu mâna stângă mereu îl surprinde pe rival.

Îi luă arma din mână și o puse în mâna ei stângă.

O încântă să-l aibă așa de aproape și să-i simtă atingerea pe mână și pe braț. Se uită la gura lui și își aminti de sărutul lor.

Aidan îi ridică brațul stâng, dar ea îl lăsă jos. Vârful sabiei lovi pământul cu zgomot.

– Ar trebui să ridici obiecte grele în fiecare zi, ca să-ți dezvolți puterea.

Morrigan învârti lama o dată în aer și băgă vârful în pământul umed dintre ei.

– Nu trebuie să mergi undeva în dimineața asta, domnule Grant? Undeva foarte-foarte departe?

Bărbatul zâmbi, iar ea se surprinse holbându-se. Dacă ofta lung, așa cum aproape că făcu, avea să fie nevoită să se arunce din turn.

– Ba da, trebuie să plec undeva, dar nu puteam s-o fac fără să te văd.

Morrigan își dori ca el să nu fi spus asta. Nu avea nevoie să se simtă mai rău decât se simțea deja.

– Ei bine, mi-ai indicat un program riguros de lecții pe care le urmez deja. Încercă să-și mențină tonul detașat. O călătorie plăcută, domnule.

– Ar trebui să mergi zilnic la bibliotecă și să faci o listă cu cărți interesantă despre care să discutăm când mă întorc.

– Domnule, ești un bărbat educat. Nu ai nevoie de o listă de la mine.

– Ba da. Educația mea este extrem de limitată. În plus, am un motiv ascuns.

– Și anume?

Mâna lui o mângâie pe a ei.

– Chiar trebuie să pui întrebarea asta, domnișoară Drummond?

Scanned with CamScanner

Morrigan se simți ușurată, dar și dezamăgită când câțiva luptători intrară în curtea de antrenamente în acel moment, salutându-i în treacăt. Doi bărbați se opriră să vorbească cu el. Nu exista conversație la Dalmigavie care să nu implice procesul pe care îl câștigase. Nu putea fi mai popular nici dacă ar fi fost un Mackintosh.

Morrigan se hotărî că era momentul potrivit să dispară. Puse sabia pe suport și se grăbi să iasă.

Nu ajunse departe. Aidan o prinse din urmă în timp ce trecea prin grădină, în drum spre bucătărie.

– Domnișoară Drummond... Morrigan... Pot să am un minut din timpul tău înainte să plec?

Ar fi fost mai bine pentru toată lumea să îl refuze, să plece, dar nu putu să pronunțe acele cuvinte. Ploaia devenise o simplă ceață și erau singuri în grădină. Era probabil ultima oară când puteau avea un asemenea moment.

– Trebuie să-ți cer scuze pentru felul în care m-am purtat la Samhain. Pentru că am profitat de tine și de situație.

– Nu ai profitat de mine. M-ai întrebat dacă mă poți săruta. Câți bărbați fac asta? Și eu am fost cea care te-a sărutat. Dar a fost greșit. Nu ar fi trebuit s-o fac. Morrigan simți cum un val de căldură îi copleși pieptul și fața. Și tu mi-ai face un mare serviciu dacă ai putea uita ce s-a întâmplat între noi și să nu mai pomenești niciodată de asta.

– Dacă vrei, nu o să mai vorbesc niciodată despre acel moment, dar să-l uit? Bărbatul clătină din cap. Pentru mine, sărutul nostru a fost prea pasional ca să-l uit atât de ușor. Mă tem că nu o să-l uit niciodată.

Morrigan își încleștă pumnii. Cum se ajunsese aici? Nu asta își dorise. De ce nu putea să nu simtă nimic pentru el? Se simți confuză. Nu se mai putea abține.

– De ce? De ce trebuie să fii cine ești? Dacă erai un crai scandalos sau un gentleman plictisitor și virtuos, aș fi fost fericită să te trimit la plimbare. Te-aș fi putut uita. Dar tu insiști să fii undeva la mijloc. De ce?

– Nici bărbat, nici bestie. Nu ești fericită că plec și nu poți să mă uiți. Îi sărută mâna. Am speranțe mari pentru noi.

Scanned with CamScanner

La naiba cu el! Avea să fie ruinarea el. Morrigan nu voia să se plimbe înlăcrimată prin castel cât el era plecat, așa cum făcuse Maisie înainte să se reîntâlnească cu Niall. Își trase mâna înapoi.

– Tovarășii tăi de drum probabil te așteaptă. Pleacă!

– Tovarășii mai de drum sunt Sebastian și Kane Branson și pot foarte bine să mă aștepte. Expresia lui deveni serioasă. Voiam să știi că Searc s-a oferit să-l mute pe Wemys la Inverness. Poate să stea în casa lui de pe Maggot Green. Nu mai are mult, dar nu este nevoie să-l mai suporți aici.

– Am vorbit deja cu Isabella. E mai bine dacă rămâne aici. O să aibă grijă de el până la final.

Wemys. Morrigan nu mai simți furie când îi auzi numele. Nu simți nimic. Chiar dacă interacțiunea lor fusese scurtă, acea conversație închisese o ușă pentru ea. Nu mai simțea nevoia de răzbunare. Și după ce făcuse Wemys, se târâse din pat – se dusese la Inverness pentru proces și le spusese ziariștilor despre implicarea lui în manevrele lui Sir Rupert – era mulțumită să-l lase în pace.

Isabella era medic și avea abilitatea să separe sentimentele personale de responsabilitățile profesiei. Știa istoria pe care o avea cu Wemys, dar era capabilă să-și facă treaba. Bărbatul putea să moară așa cum voia Creatorul.

– În cazul ăsta...

Morrigan observă că Aidan încă nu voia să plece. Cu cât stătea mai mult, cu atât avea să-i fie mai greu să-l vadă plecând.

– Mi-ai dat niște sfaturi pe care nu ți le-am cerut. Ai adus vorba de un flirt pe care vreau să-l uit. Ai făcut ultimele aranjamente pentru informatorul tău. Ce mai e?

– Am un cadou pentru tine.

– Fără cadouri, zise ea. Doar dacă mi-ai furat pantofii și mi-i returnezi. Poate o batistă pe care ți-am împrumutat-o?

Aidan băgă mâna în haină și scoase câteva afișe împăturite.

Când Morrigan le deschise, își dădu seama că erau două caricaturi.

– Opere noi de la Madame Laborde.

– Le-am găsit lipite de zidurile din apropierea tribunalului și știu că voiai să le vezi.

Morrigan se gândise mult la artistă din ziua în care o lăsase în grădina din Barn Hill. Nu se mai întorsese în Inverness de atunci,

Scanned with CamScanner

dar, dacă s-ar fi dus, nu ar fi știut unde să o caute. Când se uită la desenele din mână, Morrigan știu măcar că femeia trăia și încă lucra pentru Sir Rupert.

Avea nevoie de un spațiu uscat și de mințile ascuțite ale lui Maisie și Fionei ca să vadă ce mesaje ascunse fuseseră puse în acele desene. Madame Laborde știa probabil că Morrigan avea să o caute.

– Mulțumesc. Astea chiar sunt bine-venite.

Aidan întinse mâna.

– Atunci le vreau înapoi.

– Nu poți să iei înapoi un cadou.

Morrigan fu surprinsă când Aidan îi ridică ușor capul, până când ea se uită în ochii lui.

– Știu că vrei să studiezi afișele astea ca să vezi ce secrete conțin. Știu că, dacă au vreo valoare, o s-o descoperi. Continuă să o atingă, iar Morrigan aștepta. Asta nu era tot ce avea Aidan de spus. Dar mă tem că o să faci ceva periculos ca s-o găsești singură pe femeia asta.

– Eu? Să fac ceva periculos? Niciodată!

– Morrigan, te rog, ascultă-mă! Aidan își căută cuvintele, iar ea se temu de ce avea să spună. Nu am destul timp ca să te fac să înțelegi cât de mult țin la tine și cât de îngrijorat sunt că ți s-ar putea întâmpla ceva cât sunt plecat. Când Morrigan încercă să spună ceva banal, dar el își duse degetele la buzele ei. Îți cer să ai grijă de tine și să mă aștepți. Avem mai multe să ne spunem. Mult mai multe.

Fața lui era aproape de a ei. Morrigan se uită în ochii lui și nu-și putu nega sentimentele pe care le avea pentru el. Ce simțea era mai mult decât afecțiune pentru un prieten. Nu își imaginase niciodată că putea iubi un bărbat, dar îl iubea pe Aidan Grant.

Disperarea că nu aveau să fie împreună niciodată încă era acolo, dar dintr-odată nu mai conta.

Degetul lui mare era pe buza ei de jos.

– Pot să te sărut înainte să plec?

În grădină, cu un tufiș care îi separa de lume, Morrigan îl sărută din nou prima. Își apăsă buzele de ale lui, iar Aidan o luă imediat în brațe.

Scanned with CamScanner

Ea uită să mai respire, iar zidurile castelului care îi înconjurau dispărură. Nu simți decât un foc ce o copleșea. Desenele căzură pe jos, iar mâinile ei se mișcară singure, învăluindu-l.

El gemu – sau poate ea. Brațele puternice o strânseră mai tare, lipind-o de el până când nu mai fu nimic între inimile lor care băteau ca una singură.

Morrigan nu mai simțise niciodată pasiunea înainte de a-l cunoaște pe Aidan. Crezuse că nimeni nu putea stârni în ea nevoia care o copleșise în acea clipă. Nu crezuse că un bărbat o putea tenta măcar. Nu după tot ce pățise. Dar ce se întâmpla era diferit. Cu totul diferit. Acum, în brațele lui, ardea. El o trase sub o boltă umbroasă. Când ea își lipi spatele de pietrele reci, corpul lui o urmă. Își îndepărtă gura de buzele ei și o lipi de gâtul ei.

– Morrigan, șopti el.

Mâna i se plimbă peste sânii și pântecul ei, iar Morrigan nu putu decât să-l tragă de păr și să-i aducă gura înapoi la a ei pentru alt sărut arzător.

Vocea lui Sebastian se auzi la intrarea în grădină. Își striga fratele. Aidan și Morrigan se îndepărtară.

– Ei bine, asta lămurește două lucruri, zise Aidan zâmbind.

– Ce anume? întrebă ea, în timp ce încerca să-și revină.

– O să mă aștepți.

– Și al doilea lucru?

– Trebuie să-l omor pe Sebastian.

Cu asta, o sărută din nou pe buze și plecă.

Scanned with CamScanner

Capitolul 22

Morrigan

Cele trei femei examinară desenele îndeaproape. Acestea nu erau foarte diferite de afișele pe care le adusese Morrigan din Inverness. Să rădă de Fiul Scoției era tema principală. Călugărițele și elevele erau prezente pe margine.

– Acum, după ce am cunoscut-o, e mai ușor să știm cum folosește marginea operelor sale.

Maisie încuviință.

– Ar fi fost imposibil să o găsim fără indiciile care ne trimiteau la Barn Hill.

Morrigan le privi pe Maisie și pe Fiona studiind fiecare detaliu. Habar n-avea unde fusese dusă Madame Laborde. Până când Aidan nu-i dăduse afișele, nici măcar nu știau dacă femeia mai era în viață. De fapt, nici acum nu știau acest lucru cu siguranță. Acestea puteau fi desenele pe care artista i le dăduse lui Sir Rupert în ziua când se întâlniseră în grădina din Inverness.

Morrigan vorbise cu Searc despre asta când acesta se întorsese în Dalmigavie, după proces. Acum, când știau cine era, bărbatul își pusese oamenii să o caute, dar nu aflase nimic. Nici măcar doamna Goddard nu știa unde era femeia și părea destul de îngrijorată pentru ea.

Maisie clătină din cap și se îndepărtă de masă.

– Ce păcat că Madame Laborde își irosește talentul sprijinind tabăra greșită!

– Ar fi putut obține un venit decent făcând caricaturi pentru prietenii tăi ziariști din Edinburgh și din Glasgow.

– Nu cred că plătesc la fel de bine ca Sir Rupert și Ministerul de Interne.

Morrigan încuviință.

– Dacă banii sunt singura ei motivație, atunci ajută tabăra cu cele mai adânci buzunare. Își aminti conversația ei cu doamna Goddard și cu Madame Laborde. E o văduvă care trece printr-o perioadă grea. Nu are o familie la care să se ducă. A trebuit să se bazeze pe caritatea femeilor care îi sunt străine.

– Îi justifici acțiunile? întrebă Maisie.

– Nu, dar e important să-i înțelegem disperarea.

Morrigan îi datora artistei libertatea. Dacă aceasta n-ar fi îndemnat-o să plece, amintindu-i ce se putea întâmpla, poate că ar fi fost destul de naivă să-l înfrunte pe Sir Rupert.

– Când vine vorba de supraviețuire, faptul că suntem femei ne pune în dezavantaj. Dacă dai la o parte căsătoria, un titlu moștenit și averea, trebuie să te bazezi pe un talent pe care să-l putem folosi ca să câștigăm bani. Căsătoria nu e mereu o opțiune sau o preferință.

Cele două femei o priviră o clipă, apoi se uitară una la cealaltă.

Maisie fu prima care vorbi.

– Te-a întrebat?

– Cine? Ce să mă întrebe? zise Morrigan, apoi se întoarse cu spatele și se așeză pe pat, aranjându-și fusta.

Avea răspunsul la ambele întrebări, dar era tulburată. Nu știa ce să înțeleagă, având în vedere că atenția lui Aidan o lăsase plină de speranțe, în ciuda situației. Cu toate astea, din ce știa ea, cele două nu înțelegeau și nu-și imagina că o puteau face. Obstacolele era prea multe.

Maisie se așeză lângă ea.

– Te rog să nu uiți cu cine vorbești! Te cunosc. Ce s-a întâmplat între timp și domnul Grant înainte să plece?

– Nimic.

Morrigan nu avea de gând să le spună că îl sărutase. De două ori.

– Se întoarce, zise Fiona.

– Trebuie să se întoarcă. O să participe la alegeri, rosti Maisie. Niall mi-a spus că Searc și Cinaed au câteva evenimente sociale planificate pentru el de Hogmanay[1].

[1] Hogmanay este ultima zi din an la scoțieni, denumire sinonimă cu celebrarea Anului Nou. (n.red.)

Scanned with CamScanner

Acelea aveau să fie evenimente sociale la care putea cunoaște cel puțin o duzină de femei necăsătorite, care sigur puteau fi soții mai bune pentru un politician. Un junghi de gelozie, subit și tăios, o luă prin surprindere. Se ridică și se duse spre fereastră.

Trecuse Samhainul, iar un strat de zăpadă acoperea vârfurile în depărtare. Sezoanele se schimbau. Timpul trecea.

Morrigan se gândi la cuvintele pe care i le spusese Madame Laborde în grădină. „Uită-te la tine! Nu ai casă, nu ai o familie a ta, nu ai zestre sau promisiunea unei căsătorii. Nu ai un viitor, domnișoară Drummond!"

– Și nici un pic de talent, zise ea cu voce tare.

– Cine nu are talent? întrebă Maisie.

Morrigan se întoarse cu fața spre prietenele ei. Nici artista nu avea lucrurile astea, dar avea arta. Era singurul ei mod real de supraviețuire.

– Nu am nici un talent.

– Nu e adevărat. Ești talentată în atâtea moduri!

– Nu exagera, îi zise ea lui Maisie. Isabella e o doctoriță talentată. Tu ești o scriitoare împlinită. Fiona, tu ești o revoluționară.

– Ăsta nu e un talent, zise Fiona râzând. Înseamnă o viață de probleme.

Le plăcea să tachineze, să minimalizeze ce făceau, însă Morrigan știa adevărul. Aprecia ce făcuseră și continuau să facă.

– Ați realizat multe lucruri. Tu și Maisie ați înființat Societatea pentru Reformă Feministă din Edinburgh. Ați motivat femeile să-și rupă lanțurile și să se exprime. Pentru reprezentare. Pentru legi juste. Privirea lui Morrigan se plimbă de la una la alta. Dar ce am făcut eu ca să conteze? Și ce pot face în viitor ca să însemne ceva?

– Nu cunosc o femeie mai dură decât tine.

– Sau mai curajoasă, adăugă Maisie.

– Și ce fac cu asta? Mă deghizez și mă înrolez? Devin o lideră a rebelilor și bântui munții aceștia?

Se uită peste umăr la vârfurile din depărtare. Poate că fusese o zi, nu foarte îndepărtată, când o atrăsese o astfel de viață. Dar lucrurile nu mai stăteau așa. Mereu dorise să fie independentă și pricepută. Încercase să se protejeze pentru ca nimeni să nu o mai poată abuza vreodată.

Scanned with CamScanner

– Antrenamentul cu acele arme împlinește o nevoie din mine, precum mâncatul și băutul. E o dependență, nu-l consider un talent. Cu siguranță nu-mi oferă nici un mod de a mă susține sau de a contribui cu ceva în societate.

– Ani întregi ai lucrat împreună cu tatăl tău. Isabella jură că nici un student la medicină care a asistat-o vreodată nu avea abilitățile tale, zise Maisie. Te-ai gândit să te specializezi în asta? Ai putea studia sub îndrumarea ei. I-ar plăcea să te aibă alături.

– Isabella a studiat la universitate și e sclipitoare. Dincolo de studiile academice, e o vindecătoare înnăscută și are un mod de a-i face pe oameni să o accepte. Nu lasă prejudecățile și temerile să intervină în îngrijirea pe care le-o oferă pacienților. Și niciodată nu refuză pe cineva care are nevoie de ajutor. Morrigan se gândi la modul în care continuase să-l îngrijească pe Wemys după ce aflase adevărul despre el, indiferent cât de mult îl ura. Ea și tatăl meu puteau separa sentimentele și datoria. Eu nu am această abilitate.

Fiona arătă spre grămada de cărți de pe noptieră.

– Îți place să citești.

– Ai putea să scrii, sugeră Maisie.

– Ai un simț al umorului foarte dezvoltat.

– Așa e, încuviință Maisie. Ai limba ascuțită ca lama pumnalului pe care îl porți cu tine, și știu foarte bine asta. M-ai împuns cu ea de multe ori de-a lungul anilor.

– Uite, ai putea scrie satiră, concluzionă Fiona. Versiunea în proză a genului de muncă pe care îl face Madame Laborde.

– Nu pot să fiu altcineva. Nu pot decât să fiu eu însămi, chiar dacă nu știu exact cine sunt. Chiar dacă habar n-am în momentul de față ce mă așteaptă în viitor sau unde vreau să fiu într-un an sau zece.

Morrigan se întoarse spre fereastră și o deschise. Un val de aer rece îi lovi fața exact când avea nevoie să oprească lacrimile care i se strângeau în ochi. Nu înțelegea ce o făcuse să deschidă un asemenea subiect. În mintea ei, ceața în care era învăluit viitorul se îngroșa. Avea dubii că orice avea să fie spus acolo o putea ajuta să vadă în ce direcție trebuia s-o ia.

Maisie o luă în brațe. Morrigan se rezemă de femeia care îi devenise soră.

Scanned with CamScanner

– Aș putea sugera că tulburarea se datorează faptului că ai putea fi îndrăgostită, dar mă tem că m-ai arunca pe geam.

– Cred că asta e o sugestie.

– Mă înșel?

Se gândi că poate chiar era îndrăgostită, dar nu era acesta motivul nefericirii ei.

– Îți amintești de luna august de anul trecut? Cât de îngrijorată erai și cum a trebuit să vorbești cu Niall înainte să vă căsătoriți?

Maisie oftă.

– A fost un moment dificil pentru mine.

– Știai cine ești și voiai să te asiguri că el îți înțelege visurile, că îți respectă drumul ales.

– Fiecare își găsește propriul drum, dar unora le ia mai mult, zise Maisie. Asta e doar ceața dimineții care îți ascunde viitorul. Trebuie să mergi înainte, să pui un picior în fața celuilalt. Drumul o să ți se arate.

– Mă rog să ai dreptate, dar uneori mi se pare că aud un clopot în depărtare. Mă îndrept spre el, crezând că mă cheamă spre începutul a ceva nou, dar apoi îngheț. Temerea mea e că într-o zi trecutul o să fie expus și o să devină nisip mișcător sub picioarele mele.

Scanned with CamScanner

Capitolul 23

Aidan
Edinburgh

Aidan ascultă clopotele turnului din Tron Kirk care anunțară ora șase. Stând pe scaun în taverna Bull's Head, se întrebă vag de câte ori le auzise din același loc.

La masă cu el, căpitanul Ian Bell luă o gură sănătoasă din halba cu bere. Fusese o zi bună pentru amândoi. Bell era unul dintre directorii de la Orphan Hospital din Bailie Fife's Close, nu departe de locul unde luau cina festivă. Ani întregi lucraseră împreună pentru cazuri în care un tată sau o mamă avea nevoie de un avocat care să-i reprezinte la tribunal, în timp ce copiii aveau nevoie de un acoperiș deasupra capului. Aidan oferea sprijin legal, iar Bell se asigura că micuții erau îngrijiți.

În acea zi, Aidan apărase cu succes o femeie arestată la un protest de luna trecută. În acea seară, femeia se reunise cu copiii ei la Orphan Hospital.

Căpitanul fusese ușurat când prietenul lui se întorsese la timp din Inverness pentru acest proces. Aidan îi spusese despre toate întârzierile din nord, despre procesul celor doi frați și despre întâlnirea cu Fiul Scoției. Când pomeni de Isabella Drummond, Bell dădu halba la o parte.

– Doctorița... Isabella Drummond? Soția doctorului defunct Archibald Drummond?

Aidan încuviință. Numele lui Cinaed și zvonurile despre legătura lui cu regina și cu Bonnie Prince Charlie se răspândiseră prin Scoția ca un incendiu. Era un astru care apăruse dintr-odată pe cer, iar toată lumea voia să afle mai multe despre el. Însă identitatea soției lui era mai puțin cunoscută. Aidan îi povesti despre relația lor.

Scanned with CamScanner

– Întreaga familie Pennington îi este datoare acelei femei, zise Bell.

Aidan știa că prietenul lui se căsătorise cu Lady Phoebe Pennington, dar fu surprins că aceștia o cunoșteau pe Isabella. O familie puternică și progresivă, de la granița cu Highland, aceștia fuseseră generații întregi o forță a schimbării. Politicile lor aveau multe în comun cu politica lui.

– Isabella Drummond a operat-o pe Millie, sora noției mele. I-a salvat viața.

Înainte să ajungă la castelul Dalmigavie, Aidan auzise de Isabella și de abilitățile ei ca medic. După ce o întâlnise, își dăduse seama că reputația ei strălucitoare nu se ridica la nivelul talentului. Era o minune.

La fel ca Morrigan. Încercă să fie atent la conversație și să nu-și amintească de sărutul din grădină. Se blestemă că nu se dusese mai devreme la ea. După Samhain. Pierduseră momente prețioase. Îl era dor de ea.

– Există vreo șansă să o vezi din nou?

– Absolut, zise Aidan. De ce?

– Dacă o faci, poți să-i spui că ne gândim des și cu drag la ea. Lady Millie tocmai a născut un băiat vara asta. Locuiește în comitatul Aberdeen.

Era un bărbat pierdut, deoarece până și menționarea bebelușilor îl făcea să se gândească la Morrigan. Poate că erau norocoși să aibă mai întâi o fetiță. O fată cu ochii lui Morrigan. Puterea și curajul ei. Nu-și dădu seama că își plimba degetul peste urma de la sprânceană decât când îi atrase atenția căpitanul.

– Dacă mă întrebi, cicatricea aia mică de la ochi te face să arăți mai mult ca un soldat. Bell ridică halba în cinstea lui Aidan. Pentru prietenul meu, care a luptat cu Napoleon până la sfârșit și tot s-a întors acasă neatins ca să se lupte în sala de judecată!

Aidan pufni. Luptase și Ian Bell pe continent, dar ajunsese într-o închisoare franceză din Lille după ce fusese rănit grav și dus la Talavera. El și Sebastian aveau propriile cicatrici, cu toate că a lui Bell nu se vedea. Nu toate cicatricile proveneau de pe câmpul de luptă.

După ce se întorsese din Franța, Ian își pierduse sora din cauza unui ucigaș din Edinburgh. În timp ce-l căuta, dădu peste iubirea

Scanned with CamScanner

vieții lui. Deși Aidan nu știa chiar toate detaliile poveștii, știa că ei doi îl opriseră pe prădător.

– Pentru prietenul meu, care a supraviețuit francezilor și pericolelor din temnițele din Auld Reekie. O să vedem dacă supraviețuiești și statutului de tată. Aidan își ridică halba. Probabil ești nerăbdător să te întorci la familia ta în Fife.

– Da. Avem alt copil pe drum.

Aidan zâmbi.

– Felicitări, prietene!

– Se întâmplă ca ieri să fi luat cina cu fratele lui Phoebe. Vicontele a spus că la Advocate's Close umblă vorba că, în timp ce îi apărai pe cei doi radicali din Elgin, ai spălat pe jos cu judecătorul Ruthven până când acesta a fluturat steagul alb.

– Între noi fie vorba, omul ăla e un nemernic fără inimă. Într-o zi, aș vrea să simtă consecințele propriilor acțiuni.

– Ei bine, cumnatul meu spuse că celorlalți judecători din Edinburgh le-a plăcut să-l vadă pe Ruthven pus la locul lui. Bărbatul e un...

Ușa se deschise, iar căpitanul se opri când intră Sebastian. Acesta îi văzu și o luă spre ei.

– Salutare, Ghiulea.

– Seară bună, Lille.

Se așezară.

– Ați auzit veștile? întrebă Sebastian.

Înainte să continue, se auziră urale de afară, iar zgomotul mulțimilor deveni din ce în ce mai puternic.

– Ce anume? întrebă Aidan, care se uită pe fereastră în timp ce lumea ieșea din taverne și cafenele. Din ce văd, nu are cum să fie un război și nici un protest.

Tocmai atunci un bărbat cu fața roșie dădu buzna pe ușă, strigând:

– Regina a câștigat! I-a învins pe toți – regi, lorzi. Brougham a fost cel care a reușit. Se spune că mulțimile l-au purtat pe omul nostru pe umeri pe străzile Londrei!

Cei din tavernă izbucniră în urale.

Regina Caroline se întorsese în Londra ca să fie judecată în fața parlamentului pentru acuzațiile de adulter. Totul se bazase pe falsități și acuzații inventate de regele gelos, care cerea un divorț

Scanned with CamScanner

pe care ea nu era dispusă să i-l ofere. Henry Brougham o apărase și se pare că făcuse asta cu succes. Așa cum dovedeau uralele din stradă, continua să fie regina oamenilor.

– Ei bine, asta e vestea mea, zise Sebastian sec. Dar asta vine pentru tine chiar de la omul zilei.

Împinse o scrisoare pe masă.

În timp ce ceilalți doi bărbați vorbeau despre evenimentele surprinzătoare de la Westminster, Aidan deschise scrisoarea de la Henry Brougham și o citi. Regina voia să-l vadă imediat.

Capitolul 24

Morrigan

Diligența mergea acum între Edinburgh și Inverness zilnic, iar în ultimul an ruta fusese extinsă până la Thurso, coasta cea mai nordică a Scoției. Lumea se micșora. Din Inverness, un călăreț trimis de Searc aducea scrisori în fiecare zi în Dalmigavie, un lucru de care nu se mai auzise în urmă cu câțiva ani.

Morrigan știa că, de când ajunseseră în Highland, Maisie coresponda în mod regulat cu orașele din sud. Îi scria unei femeie pe nume Ella, care organiza întâlnirile Societății pentru Reformă Feministă din Edinburgh în absența ei și a Fionei. Comunica și cu numeroase ziare pentru publicarea articolelor sale. Încă de dimineață Maisie se așeza la birou și aștepta mesagerul.

Într-o dimineață întunecată de la începutul lunii decembrie, primi o scrisoare care, spre surprinderea ei, era adresată lui Morrigan.

– Cine mi-ar scrie aici?

– Poate că e de la domnul Grant. Maisie îi aruncă o privire cu subînțeles. Te las să te pierzi în fiecare cuvânt.

Scrisul nu-i era familiar, dar nici nu știa cum scria Aidan. Nu era nici o inițială sau alt semn pe sigiliul de ceară. Sigiliul Grant cu siguranță ar fi fost ușor de recunoscut. Morrigan fu temătoare când se duse la fereastră și deschise scrisoarea.

Îi luă numai o clipă ca să observe conținutul și, cu fiecare rând, i se făcu tot mai rău.

Domnișoară Drummond,

Am nevoie urgentă de o sumă mică de bani, mai exact 100 de lire. Sunt prieten cu unchiului tău, Robert Wemys, din Perth.

Scanned with CamScanner

Mai mult decât un prieten, sunt ca fratele lui. Datorită relației noastre, mi-a dezvăluit detaliile unui eveniment șocant și sordid dintre voi doi.

Potrivit cuvintelor lui, l-ai atras în dormitorul tău cu o îndrăzneală deloc potrivită pentru o tânără. Din ce mi-a spus, ați vorbit și a tras concluzia că era bine-venită o anumită consolare.

Aveam de gând să trimit această poveste mai multor ziare care ar plăti frumos pentru informații despre anumite femei care nu numai că au o relație de familie cu Fiul Scoției, dar au și o înțelegere cu un avocat, domnul Aidan Grant din Carrie House. Dintr-un simț profund de onoare și decență, vreau să te asigur că asemenea informații scandaloase nu o să vadă niciodată lumina tiparului.

Sunt nerăbdător să primesc suma menționată mai sus și aș fi onorat să te întâlnesc în persoană. Atunci o să putem să vorbim față în față despre nevoile mele financiare, la cabana de vânătoare aflată între castelul Dalmigavie și acest oraș. Dacă ești de acord, putem să ne întâlnim pe 8 decembrie, în jurul orei 10 dimineața.

Până atunci, doamnă, continui să fiu servitorul tău umil,
K. Baker

Morrigan respiră greu, furia împingând un țipăt din pieptul ei. Fusese victima unui comportament groaznic, iar acum nemernicul acesta avea de gând să o șantajeze. Avea să facă public un secret cu care trăise în toți acești ani, un efort făcut de dragul celor din jur. Deschise cu putere ușa și ieși valvârtej din cameră. Acest vierme, K. Baker, era detestabil, dar era imposibil să-și imagineze cum o persoană putea fi atât de malefică încât să se laude cu un lucru groaznic ce i se întâmplase unui copil. Și să mintă în legătură cu asta! Citi scrisoarea din nou. Nu exista nici un indiciu în privința datei când se întâmplase asta. Oare bărbatul insinua că ea fusese adultă?

Morrigan auzise că starea lui Wemys se deteriora pe zi ce trecea, dar bărbatul nu putea muri atât de curând.

– Morrigan?

Tânăra nu-și dădu seama unde se ducea până când nu se trezi față-n față cu Isabella, care ieșea din cabinetul ei medical.

Scanned with CamScanner

– Ce s-a întâmplat?

Era prea supărată ca să vorbească, iar cuvintele îi muriră pe limbă.

Isabella o luă imediat de mână și o trase înăuntru, închizând ușa în urma lor. Se uită la scrisoarea din mâna ei.

– Ți-a scris Aidan?

– Nu e de la el, nu are motiv să-mi scrie. Dar de ce ar crede un străin că e ceva între noi?

Fără să ceară voie, Isabella îi luă scrisoarea din mână și o citi. Pe măsură ce se înfurie, fața îi căpătă o nuanță închisă de stacojiu.

– Cine ți-a data asta?

– A venit prin poștă de dimineață.

– Cine ar face așa ceva?

– Wemys e probabil în spatele ei. A mințit un alt nemernic. Oribil!

– Trebuie să-l faci să vorbească despre asta.

Avea dreptate. Dacă Baker știa, atunci în fața câtor persoane se lăudase Wemys? Se prefăcuse că avea remușcări și căuta iertare. Dar scrisoarea dovedea că răul din el nu avea limită. Se lăudase cu păcatele lui peste tot. Era de-a dreptul josnic.

– Mi se pare că momentul ales e foarte ciudat. De ce acum? Dacă a știut în toți acești ani ce s-a întâmplat, de ce nu l-a șantajat pe Archibald? Tatăl tău ar fi plătit oricât ca să te protejeze de un scandal public.

– Probabil a crezut că tata l-ar omorî. Nu e nimic acolo care să nu indice că totul s-a întâmplat luna trecută sau anul trecut.

– Același lucru i se poate întâmpla escrocului acum. Sunt sigură că Cinaed, Niall, Blair și Searc s-ar lupta între ei ca să fie cel care îi trage un glonț în frunte acestui bărbat. Știi cât de mult te apreciază.

Blair l-ar fi omorât fără să întrebe de ce, dar ceilalți ar fi dorit să afle motivul. Morrigan se grăbi spre camerele din turn împreună cu Isabella și se gândi la Aidan. Viitorul lui prindea viață chiar în acel moment. Speranțele multora apăsau pe umerii lui. Nu voia să-l compromită.

Dar cum era posibil ca Baker să știe de legătura ei cu Aidan? Bănui că oricine îi văzuse împreună de Samhain putea să suspecteze că exista un atașament.

Scanned with CamScanner

Scrisoarea îi ardea degetele. Nimic nu era simplu. Situația nu avea să aibă un final rapid. Dacă povestea lui Baker devenea publică, nu avea să se menționeze cât de tânără era când se întâmplase totul. Ziariștii aveau să publice minciuni și să spună că era o sirenă incestuoasă și seducătoare. Se gândi la caricaturile lui Madame Laborde. Acestea atrăgeau atenția chiar dacă erau minciuni. Aveau să fie caricaturi legate și de asta? Cât de departe erau capabili să meargă pentru a înfățișa un eveniment atât de oribil? Lacrimile îi încețoșară vederea și le șterse cu discreție.

– Orice ar fi, oricum trebuie rezolvată problema, sunt alături de tine, îi spuse Isabella când ajunseră la camera lui Wemys. O să te ajut cum consideri tu că e mai potrivit.

O durea inima. Morrigan crezuse că închisese ușa trecutului. Voia să-l lase să moară, să lase totul în urmă și să privească spre viitor. Dar ușa fusese larg deschisă încă o dată. Era expusă, vulnerabilă. Nu avea scăpare. Răutatea lui avea să-i supraviețuiască.

Trecură pragul, dar nu voia să se aventureze prea departe. Isabella vorbi cu servitoarea care îl supraveghease pe Wemys și femeia ieși în tăcere.

Scheletul vlăguit al unui corp era tot ce rămăsese sub pătură. Bărbatul era mult mai slăbit decât ultima oară când îl văzuse. Respira greu și neregulat.

Morrigan o privi pe Isabella ducându-se lângă patul lui. Închise ochii și încercă să-și limpezească gândurile și să hotărască ce avea să facă.

Plătirea lui Baker nu era o soluție. Uciderea lui era, în cel mai bun caz, o soluție temporară. O persoană ca el mai mult ca sigur că îi pusese în gardă pe alți ticăloși să vină cu acuzații de crimă dacă el nu se întorcea de la întâlnire.

Nu voia să-i rănească pe oamenii pe care îi iubea. Morrigan nu voia ca puțina pace pe care o aveau să le fie furată. Nu voia ca viețile lor să fie riscate doar pentru ea. Dacă pleca? Atunci cel puțin n-ar fi fost nici o conexiune care l-ar fi putut răni pe Aidan. El avea cel mai mult de pierdut. Când ea, Isabella și Maisie plecaseră din Edinburgh, se îndreptaseră spre Halifax, în Canada, ca să dispară și să înceapă o viață nouă. Dacă făcea asta singură?

Ezită. Exact asta făcuse tatăl ei. O luase și fugise.

O privi pe Isabella consultându-l pe Wemys.

Scanned with CamScanner

– Trebuie să ia mai mult laudanum, zise femeia când se întoarse la Morrigan. Dar nu o să i-l dau până când nu se trezește și nu vorbești cu el.

Morrigan crezuse că o armă în mână o putea proteja, însă în momentul de față avea cel mai mult nevoie de o minte limpede, puternică. Avea nevoie de o strategie ca să învingă persoane malefice precum Baker și Wemys în propriul lor joc bolnav. Se așeză pe bancheta de lângă fereastră, iar Isabella luă loc lângă ea.

– Nu am fost alături de tine în primii șase în care ai fost în viața mea, dar acum s-a sfârșit.

Morrigan simți că putea respira din nou când Isabella o luă în brațe. Mamă, soră, prietenă – Isabella era toate aceste lucruri pentru ea și nu numai. Și era bine că nu o lăsase singură.

Nu fu sigură cât așteptară, însă într-un final Wemys începu să se agite. Începu să tușească, iar sângele i se strânse în colțurile gurii. Morrigan mai așteptă puțin, până când bărbatul deschise ochii. Îi luă puțin lui Wemys să se concentreze asupra ei ea. Când o făcu, o lacrimă îi curse pe față. Expresia lui exprima frică, înfrângere și tristețe.

– Ești aici ca să vezi cum mor.

– Nu. Morrigan îi dădu scrisoarea. Am primit asta azi.

O senzația de calm o copleși, luând-o prin surprindere. Poate că se datora timpului petrecut cu Isabella. Sau pentru că știa că Wemys murea. Sau pentru că recunoscuse că era o luptătoare. Pentru prima oară în viața ei, Morrigan era deasupra haosului, observând detașată evenimentele. Ea deținea controlul, capabilă să își facă timp ca să gândească și să ia decizii. Strategia lui Aidan fusese să folosească mărturia acestui bărbat ca să contracareze acuzațiile aduse de guvern fraților Chattan. Se gândi că îl putea convinge să lase în urmă o scrisoare, un document în care Wemys recunoștea ce-i făcuse. Atunci nu ar mai fi fost secrete de dezvăluit. Toată lumea avea să afle adevărul.

Dar avea destulă forță să înfrunte acest scandal aici, în Scoția? Să lupte cu acest rău continuu care o bântuia? Sau trebuia să fugă? În timp ce toate aceste întrebări îi treceau prin minte, Isabella apăru lângă ea și o luă de mână.

Morrigan știa răspunsul dinainte. Avea să rămână. Avea să lupte.

Scanned with CamScanner

Simpla sarcină de a ridica hârtia la ochi necesită mult efort. Mâna îi tremura. Morrigan îi urmări fața în timp ce citea scrisoarea. Într-un final, Wemys lăsă foaia să cadă.

Morrigan o ridică.

– Cum? Cum putea Baker să știe? Ce minciuni i-ai spus?

Bărbatul închise ochii și încercă să inspire. Până la urmă, reuși să pronunțe câteva cuvinte.

– Scrisoarea din mâna ta nu e de la Baker. El e doar o unealtă. Un mesager. Burney e în spatele scrisorii.

Morrigan simți cum pământul se cutremură sub ea.

– Cum ar putea să știe Burney ce mi-ai făcut?

Bărbatul îi evită privirea. Nu se putea uita la ea.

– Tatăl tău a venit după mine. Eu mă ascundeam în camerele lui Baker din Perth. A lăsat o scrisoare. A amenințat că o să mă omoare pentru... pentru ce ți-am făcut.

Morrigan se gândi la tatăl ei, care plecase și se dusese în Perth. Își luase pistolul. Era sigură că l-ar fi omorât pe Wemys dacă l-ar fi găsit.

– Baker m-a obligat să mărturisesc ce am făcut. A furat scrisoarea tatălui tău, iar mai târziu i-a dat-o lui Burney.

– De ce?

– Amândoi am lucram pentru el. Burney strângea informații despre toată lumea. Plătea bine pentru orice putea să folosească împotriva dușmanilor lui.

Tuși atât de violent încât, pentru un moment, Morrigan crezu că bărbatul nu avea să mai respire. Îi luă puțin să-și revină.

– Așa lucrează Burney. Strânge secrete, apoi le răstălmăcește și creează un scandal acolo unde nu e nimic. Așa îi convinge pe oameni să lucreze pentru el. Wemys se luptă să respire. Acum le folosește ca să se răzbune pe tine. A creat o poveste atât de șocantă, că vă poate distruge și pe tine, și pe cei din jurul tău înainte să ai ocazia să explici totul. Însă e un test. Așteaptă să vezi cum o să reacționezi. Dacă plătești, o să știe că te are la mână.

– Și dacă nu plătesc?

– Tot te are la mână.

Morrigan se gândi la caricaturi. Ar fi putut suporta să fie ea subiectul unor astfel de afișe, lipite pe toate zidurile?

Scanned with CamScanner

– Învinge-l în propriul lui joc. Wemys gemu din cauza durerii. Era din ce în ce mai slăbit. Ți-a aruncat o momeală. Prinde-o! Prinde vulpea cât e încă în vizuină. Bărbații Mackintosh o să știe ce să facă cu el.

Morrigan avea atâtea întrebări! Voia să știe cât mai multe despre Burney. Wemys vorbi în continuare. Îi spuse tot ce-și amintea până când nu mai putu continua.

Isabella îi dădu o doză de laudanum ca să-i ușureze durerea. Cele două femei stătură lângă patul lui în timp ce se trezea și își pierdea cunoștința din nou.

Apoi, la apus, nu mai respiră.

Scanned with CamScanner

Capitolul 25

Aidan
Brandenburgh House, Hammersmith, Anglia

Salonul din reşedinţa reginei, aflată la periferia Londrei, era decorat adecvat, cu perdele aurii din brocart, covoare persane şi mobilier Sheraton de la o generaţie anterioară. Natura ei sfidătoare era însă evidentă din pricina a trei scaune concepute de scoţianul Robert Adam, aflate lângă şemineu, şi a etalării ostentative de tablouri cu peisaje italiene pe pereţi. În ochii naţiunii, fusese absolvită de presupusa ei aventură cu contele de Bergami, dar nu avea să pună o faţadă în faţa vizitatorilor săi. Aidan auzise că, potrivit unui zvon, urma să publice o carte de memorii.

Procesul reginei Caroline din Casa Lorzilor era în urmă, dar lui Aidan îi era clar că aceasta ştia că luptele ei nu se terminaseră. Aflată lângă fereastră, arătă spre stradă, dincolo de gardul de fier.

– Timp de o săptămână, negustorii din acest sat au aprins focuri acolo, domnule Grant. Regina îşi întoarse privirea întunecată în direcţia lui şi arătă spre Henry Brougham, care stătea lângă şemineu. Bunul meu prieten de acolo mi-a spus că regele a fost furios când a văzut cât de fericiţi au fost oamenii pentru răzbunarea mea.

– A fost un moment satisfăcător, Excelenţă, să văd întreaga ţară bucurându-se la auzul triumfului, răspunse Brougham.

Regina îi făcu semn cu mâna.

– Deşi ar fi fost mai satisfăcător să văd cum cade guvernul lui Lord Liverpool şi îi dă afară pe toţi nemernicii ăia, începând cu escrocul Lord Sidmouth.

– Aşa e, doamnă. Directorul Ministerului de Interne a fost prea independent.

Femeia se întoarse spre Aidan.

Scanned with CamScanner

– Dar mi s-a spus că Sidmouth și acoliții lui au fost ținta furiei tale în Inverness, domnule Grant. L-ai învins pe Sir Rupert Burney. Excelent!

Aidan făcu o scurtă plecăciune.

– Mulțumesc, Maiestate, dar a fost o înfruntare minoră.

– Nu-ți subestima victoria și nici cât de departe sunt dispuși să meargă pentru a te pedepsi pentru felul în care i-ai umilit. Știm că dușmanii noștri de aici nu o să aibă liniște până când nu ne ard în focurile aprinse chiar de ei. Nu e adevărat, domnule Brougham?

– Așa e, doamnă.

Regina era o femeie scundă și activă, iar în prezența ei Aidan simți aceeași energie pe care o simțise în prezența lui Cinaed, fiul ei. Amândoi aveau o charismă care atrăgea atenția asupra lor. Se gândi că regina Caroline era o forță cu care regele simțea că nu putea concura – și pe bună dreptate.

– Eforturile lui Prinny de a mă da la o parte au scos la suprafață niște prieteni neașteptați. Arătă spre scaunele tapițate de lângă șemineu, iar cei trei luară loc. Acesta e motivul pentru care i-am cerut lui Brougham să te aducă în Londra. Am aflat că nici măcar cei din casa mea nu sunt de încredere când vine vorba de secrete.

– Sunt la dispoziția dumneavoastră, doamnă, îi spuse Aidan.

– Mulțumesc, domnule Grant, știu că ești de încredere. Am o sarcină foarte importantă pentru tine. William, fratele mai mic al regelui, mi-a făcut o vizită în timpul procesului. Pe ascuns, bineînțeles. Cu toate astea, faptul că ducele de Clarence a fost aici, în salonul meu a fost o amabilitate pe care nu o s-o uit.

Ochii i se plimbară spre tabloul aprins colorat cu o vilă italiană în timpul verii. Scena era remarcabilă, dar contrasta și mai puternic cu iarna gri din Londra. O amintire a zilelor mai însorite, se gândi Aidan.

– El și soția lui, Adelaide, au fost singurii din familie care mi-au trimis condoleanțe în Italia după moartea fiicei mele, Charlotte.

Poate nu chiar zile însorite. Aidan îi ascultă vorbele și își dădu seama că ducele de Clarence dădea dovadă de mai mult caracter decât frații lui mai mari. Regele trăise o viață de destrăbălare, iar ducele de York, moștenitorul, se părea că mânca și bea ca să ajungă în mormânt.

Regina tăcu o clipă, dar își reveni imediat.

Scanned with CamScanner

– William știe despre fiul meu Cinaed.

După călătoria ei clandestină în Highland, începuseră să circule zvonuri, așa că legătura ei cu Fiul Scoției nu fusese deloc surprinzătoare. Aidan avea impresia că întreaga națiune știa asta.

– Clarence a fost interesat să afle mai multe despre el, mai ales ce intenții are legate de viitorul din Highland.

Sigur că era interesat, se gândi Aidan. Ducele de Clarence era din casa de Hanovra și al treilea la rând pentru coroană. Fiul Scoției era o amenințare pentru ei toți.

– Nu i-am răspuns la nici una dintre întrebări, dar, când l-am întrebat dacă ar lua în considerare o întâlnire cu Cinaed, a fost extrem de nerăbdător.

Aidan se uită la Brougham. Își dădu seama de importanța unui asemenea eveniment.

– Mulți cred că rege o să fie Clarence. Sunt slabe șanse ca frații lui să ofere moștenitori legitimi. Regele nu o s-o facă, îți garantez, decât dacă mă ucide. Ceea ce, desigur, e posibil. Regina îi susținu privirea lui Aidan. Vorbea serios. Dar ducele știe că e interesul lui și al regelui să aibă conexiuni mai bune cu nordul. Mi-a spus, în confidențialitate, că a simțit că guvernul a eșuat lamentabil în ce privește responsabilitățile față de Scoția.

Când regina se ridică, la fel făcură și bărbații.

– Clarence a fost de acord să se vadă cu Cinaed. Tu, domnule Grant, trebuie să îndeplinești acest lucru.

Scanned with CamScanner

Capitolul 26

Morrigan

Două scrisori veniră de la Aidan în aceeași zi și nici că ar fi putut ajunge într-un moment mai bun. Le scrisese la distanță de o săptămână, iar Morrigan se simți mai bine chiar înainte să rupă sigiliul.

Prima scrisoare conținea, în mare parte, vești despre călătoriile lui. Aidan, care îi scrise din Edinburgh, îi povesti despre un caz pe care îl câștigase și menționase doi prieteni pe care îi aveau în comun. Orașul încă era copleșit de spirite rebele și furie împotriva Coroanei. Fără să renunțe la tonul serios, îi scrise că vizitase bibliotecile de lângă St. Giles. Cumpărase niște cărți pe care avea să le trimită la Dalmigavie. Titlul uneia era foarte important. Era o perspectivă filosofică asupra dragostei – *Dragoste și furie. O poveste de altfel adevărată. O serie de scrisori între persoane ale căror nume ar fi probabil menționate dacă ar fi mai puțin cunoscute sau mai puțin deplorabile.* Terminase scrisoarea cu un post-scriptum în care scrise că fratele lui voia ca ea să își amintească de el.

A doua scrisoare veni din Londra. Fusese chemat acolo cu afaceri de Henry Brougham, care era în centrul atenției populare în urma victoriei din parlament împotriva dușmanilor reginei. Morrigan nu-și putu ascunde zâmbetul când el îi scrise că un vânzător de pe Bond Street îi vânduse un pamflet politic de mare importanță, pe care avea să-l aducă personal înapoi în Highland, deoarece serviciul poștal nu era chiar de încredere. Titlul cărții era *Cine este mirele? Din descoperirile nupțiale.* În acest post-scriptum, regretă să-i spună că fusese forțat să-l omoare pe fratele lui, Sebastian, după o perioadă de provocări intense. Însă Aidan nu putea să-i dezvăluie esența problemei.

Scanned with CamScanner

În aceeași zi, Morrigan trebuia să se întâlnească cu șantajistul ei.

Cabana de vânătoare era veche, dar în continuare o clădire impresionantă. Morrigan se mai oprise o dată acolo, în drum spre Inverness, când un cal se îmbolnăvise. Aproape de drum, cabana era destul de izolată pentru această întâlnire cu Baker, însă destul de sigură pentru ea. Era tot terenul clanului Mackintosh și știa că era observată când intră în poiana care dădea spre râul din depărtare și în vale.

Lângă un grajd dărăpănat, un bărbat scund agitat, într-o haină groasă din lână și cu pălărie stătea lângă calul său. Când ce se apropie, văzu clar că bărbatul tremura. Morrigan se întrebă dacă motivul era vântul rece sau frica.

Tânăra își îndreptă iapa la câțiva pași de el. Nu descălecă.

– Baker?

Bărbatul își scoase pălăria, o ținu aproape de piept și încuviință.

– Da, domnișoară. Kenneth Baker.

– Mi-ai trimis o scrisoare.

Pentru prima oară, Morrigan îl privi cu atenție și observă pielea pătată și nasul roșu. În loc să o privească fix, privirea i se plimba agitată spre aleea dinspre drum. Părea să aștepte ca un mistreț sălbatic să iasă din tufișuri în orice clipă și să îl rupă în bucăți sau niște luptători Mackintosh. Își așeză pălăria din nou pe cap.

– Da, domnișoară.

– Ai cerut bani.

– Da, 100 de lire. Am menționat asta în scrisoare.

– O să poți păstra toți banii sau trebuie să-i dai lui pe toți?

Baker o fixă cu privirea, neînțelegând ce spunea ea.

– Să îi dau pe toți cui?

– Știi cui. Lui Sir Rupert Burney. Sau acoliții lui o să-i ia de la tine? O grămadă de escroci și hoți. Nu ești de acord?

Începu să spună ceva, primul lui impuls fiind negarea, dar se opri și se bâlbâi. Morrigan îl întrerupse. Pur și simplu nu mai suporta.

– Nu o să fiu luată de fraieră, Baker, nici de tine, nici de stăpânul tău. O să-i transmiți un mesaj din partea mea. Spune-i că vreau să-mi păstrez trecutul privat.

Scanned with CamScanner

Baker făcu o grimasă, uitându-se la pământul dintre ei, iar Morrigan știu că această întâlnire nu mergea așa cum crezuse el.

– Atunci plătește 100 de lire, domnișoară, zise el plin de speranță, deși suna mai mult ca o întrebare.

Tânăra se încruntă și clătină din cap.

– Nu am atâția bani aici, în munți. Sir Rupert ar trebui să știe asta și nu sunt dispusă să cer suma asta de bani nimănui din castelul Dalmigavie din moment ce nu vreau să audă minciunile tale.

Baker se îndreptă. Se părea că simțea că pășea pe un teren mai solid.

– Se pare că te afli într-o situație dificilă.

– Nu atât de dificilă precum cea în care te afli tu.

– Cum adică, domnișoară?

– Vreau scrisoarea pe care i-ai dat-o lui Sir Rupert. Scrisoarea tatălui meu.

Bărbatul o fixă cu privirea, fiind din nou luat prin surprindere.

– Știu că ai luat-o de la Wemys și o vreau înapoi. Nu e vorba de suta de lire. Stăpânul tău trebuie să-mi spună exact ce vrea în schimb.

– Nu știu ce să zic, domnișoară, nu mi-a zis asta. E prea... Poate că ar trebui să vorbești chiar tu cu el.

– O s-o fac. Se aplecă în șa. Aș fi vorbit cu el chiar azi dacă ar fi avut curajul să vină. Poți să-i spui și asta.

Baker făcu ochii mari.

– Nu ar veni niciodată. Se uită în jur. Nu e un loc sigur.

– Exact. Cu toate astea, te-a trimis pe tine. Uită-te în jur! Ești pe teritoriu Mackintosh. Știi ce ar face oamenii lordului unui bărbat ca tine? Mai ales dacă le spun că te-a trimis Sir Rupert?

Făcu o pauză, lăsându-l să asimileze greutatea cuvintelor.

Bărbatul se apropie de cal.

– Te-ar agăța de zidurile castelului din Dalmigavie. Ai ajunge mâncare pentru porci. Cum te simți să fii atât de dispensabil?

– Nu prea bine. Era mai palid decât când ajunsese Morrigan. Dar Sir Rupert nu o să fie fericit, domnișoară. Am avut instrucțiuni. Am scris scrisoarea. Trebuia să plătești. Și după aceea urma să-mi spună care e următorul pas. Poate te întorci înapoi cu mine.

– O domnișoară neajutorată ca mine? Nu ar fi deloc sigur pentru mine, nu-i așa?

Scanned with CamScanner

Cel puțin bărbatul avu decența să clatine din cap.

– Nu, domnișoară.

– E malefic. Știi asta. Și eu știu asta. Dar amândoi știm că nici tu, nici eu nu-l putem învinge.

– Așa e, domnișoară.

– Foarte bine, Baker. Asta vreau să faci. Du-te înapoi la Sir Rupert și trimite-i salutările mele. Spune-i că nu am bani, dar că nu vreau să fie neînțelegeri între noi. Și că vreau scrisoarea tatălui meu.

Baker clătină din cap.

– Îți spun, domnișoară, nu o să fie fericit absolut deloc. Nu o să iasă bine nici pentru tine, nici pentru mine. Lui Sir Rupert îi place ca planurile lui să fie respectate.

Morrigan se întrebă în câte capcane fusese atras Baker de-a lungul anilor. Potrivit lui Wemys, bărbatul dusese cu succes șase grupuri de reformatori care nu suspectau nimic în ghearele lui Sir Rupert. Părea însă prea simplu. Poate tocmai ăsta era însă farmecul lui. Acesta și respectarea instrucțiunilor lui Sir Rupert.

– Lumea nu e un loc fericit, nu-i așa, Baker? Morrigan scoase o scrisoare din buzunar și i-o întinse. Asta o să-l facă să se simtă mult mai bine.

Baker o privi cu suspiciune și se foi.

– E pentru mine?

– E pentru Sir Rupert. Numai pentru el.

Morrigan așteptă până când lacheul își făcu destul curaj să ia scrisoarea din mână. Se retrase rapid.

– Ce e înăuntru o să-mi demonstreze valoarea. Îi transmite dorința mea de a coopera în schimbul biletului tatălui meu. Ai încredere în mine, o să fie satisfăcut!

Morrigan nu așteptă un răspuns. Își întoarse calul și o luă spre Dalmigavie.

În scrisoarea pe care i-o dădu lui Burney, îi dădea niște informații valoroase, precum locația din Maggot Green a unui depozit care conținea o grămadă de arme ce dispăruseră dintr-un transport britanic în urmă cu un an.

Așa cum îi spuneau Cinaed și Niall mereu, uneori trebuia să pierzi o bătălie ca să câștigi războiul.

Scanned with CamScanner

Capitolul 27

Aidan

O scrisoare de la Morrigan îl aștepta când se întoarse din Edinburgh în Londra. Tonul ei era cordial. Găsise un volum în bibliotecă pe care trebuia să-l citească, să-l studieze și să-l memoreze la întoarcerea în Dalmigavie. Titlul era *Vina a fost numai a lui. O serie de scrisori. Semnate de o lady.* În post-scriptum scrisese că avea încredere absolută în abilitățile de vindecare ale lui Sebastian.

Iarna luase cu asalt munții când Aidan și Sebastian se întoarseră în Dalmigavie. Când cei doi bărbați se apropiaseră de castel în ziua anterioară, înainte de Hogmanay, zăpada acoperi satul. Indiferent de vreme, inima lui Aidan se încălzi la gândul că Morrigan era în siguranță dincolo de acele ziduri.

Înainte să ajungă la munții care se ridicau deasupra orașului Inverness, el și fratele lui se opriră la Carrie House pentru Crăciun. Pentru prima oară după război, Aidan nu mai privi proprietatea ca fiind o amintire a celor dragi pe care îi pierduse. În schimb, îi inspiră un viitor. O casă unde el și soția lui puteau petrece timp, între datoriile lui la tribunal și posibil în parlament.

În timp ce privea câmpurile acoperite de zăpadă și mlaștini, abia aștepta să-i arate Carrie House lui Morrigan. Poate în primăvară, când câmpurile aveau să fie pline de orz verde, iar și pajiștile – presărate cu flori mov și albe. Și peste tot aerul avea să fie umplut cu parfum de grozamă.

Când descălecă la han, își spune că trebuia să vorbească cu Cinaed înainte să o vadă pe Morrigan.

Cinaed, Niall, Searc și lordul se strânseră în birou ca să-l salute. Lachlan nu arăta prea bine. Devenea din ce în ce mai fragil. Chiar și cu baston, abia putea să meargă fără ajutor, iar o oboseală profundă

Scanned with CamScanner

era evidentă în trăsăturile sale. Însă, indiferent de declinul fizic, mintea părea să fie în continuare ascuțită.

Aidan le explică pe scurt cerința reginei și aranjamentele pe care le făcuse cu ducele de Clarence.

– Este nepotul lui Butcher Cumberland, le aminti lordul tuturor.

– Însă e cel mai puțin detestabil, interveni Scarc. Bărbatul e de partea Scoției. Și amanta lui de 20 de ani era irlandeză. A avut zece copii cu ea. Nu are cum să fie chiar așa de rău.

– O să apuce să fie rege, le spuse Niall. Toată lumea știe asta. Departamentul de Război și Amiralitate îl respectă. Acum mai bine de un an, înainte să moară regele bătrân, am auzit că arhiepiscopul de Canterbury a declarat deschis că ducele de Clarence e potrivit să conducă.

Aidan încuviință.

– Regele nu a avut parte încă de încoronarea formală, însă Brougham spune că până și susținătorii lui din parlament s-au săturat de dramatismul lui egoist și de atitudinea agresivă.

Procesul pe care îl câștigase Henry Brougham în numele reginei abia se terminase, iar regele cerea ca oamenii lui să găsească alt mod de a divorța de ea. Însă cel mai recent zvon era că toți consilierii lui îi spuseseră foarte clar că următoarea acțiune avea să implice detalii despre relațiile adultere ale regelui, care urmau să fie cunoscute de public. Viitorul monarhiei avea să fie în pericol într-o perioadă în care națiunea avea probleme mult mai importante de care să se ocupe.

– Dar Clarence nu e următorul la tron, zise lordul. Mai e celălalt. Ducele de York.

– Interesele lui York sunt limitate la distracția alături de aristocrația Londrei, răspunse Aidan. Nu poate să vadă dincolo de mâncare, băutură, cărți de joc și curse cu cai. Iar sănătatea lui se înrăutățește. Anul trecut, a fost scos din loja lui de la Ascot. Au spus că s-a întâmplat din cauza căldurii, dar se zvonește că ducele a suferit un ușor atac de apoplexie. La clubul White se pun pariuri că York nu o să trăiască destul ca să fie rege.

– Așa că rămâne ducele de Clarence.

Aidan se întoarse spre Cinaed. Părerea lui era singura care conta.

Scanned with CamScanner

– Ce părere ai despre o întâlnire cu ducele?

– Am auzit că a mers pe mare când era tânăr. Avem asta în comun.

Deși Aidan se îndoia că experiența lui Cinaed fusese la fel de sigură ca a regelui, își ținu gândurile pentru el.

– Ce crezi că poți să realizezi cu această întâlnire? întrebă lordul.

– Dacă o să fie rege, așa cum crede mama, atunci o să avem pe cineva care susține reforma. Pe cineva care poate ajuta Scoția să aibă o voce mai puternică în guvern.

Pe parcursul discuției, Searc se plimbase prin cameră, apoi se opri brusc.

– Dar ce vrea în schimb?

Toate privirile erau fixate asupra lui Aidan.

– Vrea să-l audă pe Cinaed spunând că nu e interesat de tron. Acestea nu erau chiar cuvintele exacte ale ducelui, dar acesta era mesajul. Cred că vrea să vadă cu ochii lui dacă Fiul Scoției e o amenințare pentru viitorul lui.

Toată lumea din cameră știa răspunsul. Cinaed fusese foarte clar. Nu voia să fie rege.

– Trebuie să ne arătăm fețele. Ca scoțieni. Ca oameni ai munților, zise Cinaed cu convingere. Trebuie să vadă mai mult decât lorzii cu care poate a băut în Londra. Ce îi pot spune ei despre oamenii care mor de foame în Maggot?

Toată lumea încuviință.

– Când a fost ultima oară când un rege englez a venit în Scoția? întrebă Lachlan.

– Încă nu e rege, le aminti Niall.

– E foarte aproape de tron, interveni Searc. În 200 de ani, nici unul nu a venit. Iar el vine în munți. Nu o să te trimitem la el.

Aidan le spuse toate detaliile întâlnirii lui. El și Brougham se văzuseră cu regele în cea mai nouă aripă de vest a palatului Kew.

– Din motive evidente, regele nu o să afle niciodată de această întâlnire cu tine. Se zvonește să ducele vine în Inverness ca să afle mai multe despre întârzierile construirii canalului caledonian.

Toată lumea din cameră începu să vorbească în același timp. Toți aveau câte o părere despre proiectul dezastruos. Inițial, acesta trebuise să fie o cale navigabilă pe continent, care să protejeze

Scanned with CamScanner

transporturile engleze de amenințarea navelor franceze de război. Canalul trecea prin Great Glen, de la Fort William la Inverness.

Aidan știa că insistența de a construi canalul venise din partea Marinei Regale. Asta îi dăduse ducelui, ca amiral al flotei, un motiv bun să vină în Inverness.

– Un proiect de șapte ani, pufni Lachlan.

– Au risipit deja zece ani, adăugă Aidan. Și aproape de 800 000 de lire.

– Asta în mare parte datorită unui anumit membru al clanului, zise Cinaed arătând spre Searc.

– E adevărat. Recunosc că e posibil să fi fost implicat în încetinirea proiectului, zise el părând vinovat. Dar nu aveam să-i ajut pe afurisiții englezi în efortul de a porni un război, nu-i așa? Și un bărbat nu poate fi învinovățit că face câteva lire când poate.

Aidan auzise că acel canal avea să fie deja istorie înainte să fie terminat. Cu o adâncime de patru metri, nu era destul de adânc pentru multe dintre vasele noi care erau construite.

– Cine știe că vine ducele? întrebă Searc, care evident voia să pună capăt discuției.

– Probabil cei care se află la comandă la Fort George și Fort William trebuie să fie anunțați, sugeră Niall.

– Pentru ca prietenul nostru, Sir Rupert, să afle?

Aidan văzu o licărire în ochii lui Searc și se întrebă dacă exista alt plan despre care nu i se spusese.

Scanned with CamScanner

Capitolul 28

Morrigan

Din cauza zăpezii grele și a gheții, care scurtau timpul petrecut afară, fetele Fionei trebuiau ținute ocupate, iar Morrigan era fericită să le facă pe plac. Și ea avea nevoie de o activitate care să-i distragă atenția. Aidan se întorsese, dar încă nu-l văzuse. Bărbații fuseseră închiși în birou toată după-amiaza. Era încântată și agitată, fericită și nervoasă. Într-un moment voia să alerge cu copiii, în următorul voia să se închidă în camera ei.

Salonul mare de la etaj, de deasupra sălii mari, oferea un loc de adunare confortabil pentru femei, mai ales când era vreme rece. În urmă cu o oră, începuse să ningă din nou. Isabella se așezase lângă șemineu, cu un jurnal medical pe care i-l adusese Searc din Inverness. Bătrâna Jean era pe un scaun din fața ei și cosea. Maisie și Fiona stăteau la o masă și arătau ca și cum făceau planuri să ia cu asalt Westminster. Focul mare din șemineu încălzea bine camera, iar Morrigan și copiii erau într-un capăt, unde se puteau juca.

Alți trei copii din casă se alăturaseră Catrionei și Brianei. Jocul pe care îl aleseseră era „Cât e ceasul, domnule Lup"? În cazul lor era *domnișoara* Lup, Morrigan juca rolul principal.

Tânăra se așează cu fața la perete, în timp ce copiii ei încercau să se așeze la distanță în spatele ei. Toată ziua se gândi la Samhain și la aluziile lui Aidan despre alegerea jocurilor și despre soție și copii. Din păcate, lumina caldă a amintirii tot era mai palidă și înlocuită de realitatea rece, intruzivă a situației ei prezente.

După întâlnirea ei cu Baker, Sir Rupert Burney îi scrisese. Bineînțeles, scrisoarea ajunse nesemnată, dar Morrigan știu identitatea expeditorului. Bărbatul nu făcuse nici un efort să ascundă conținutul. Dacă scrisoarea cădea în mâna liderilor Mackintosh, era clar o problemă de care Morrigan trebuia să se ocupe. În bilet,

Scanned with CamScanner

bărbatul îi spuse că era mulțumit de informațiile pe care i le oferise. Depozitul fusese percheziționat și armele furate ascunse. Nimeni nu fusese la locație și nici o dovadă nu stabilise o legătură cu clanul Mackintosh din Dalmigavie sau cu Fiul Scoției. Sir Rupert o avertizase că data viitoare trebuia să-i răspundă lui K. Baker la poșta de pe Church Street. Nu pomeni nimic de scrisoarea tatălui ei sau despre o întâlnire față-n față.

– Cât e ceasul, domnișoară Lup?

Țipătul copiilor îi întrerupse gândurile, iar Morrigan se forță să se concentreze pe jocul lor.

– Ora două.

Tinerii își numărară pașii tare și împreună, apoi întrebarea se auzi din nou.

– E ora cinci, mieluseii mei, strigă ea.

Se auziră niște râsete. Cinci pași fură numărați cu voce tare.

– Cât e ceasul, domnișoară Lup?

– E ora trei, purceluții mei dulci și grăsuți.

Râsetele se auziră și mai tare. Morrigan auzi femeile din celălalt capăt al camerei, care numărau și ele pașii.

– Cât e ceasul, domnișoară Lup? strigară toți jucătorii.

– E ora cinei, strigă ea.

Copiii tresăriră și o luară la fugă spre linia de final.

Morrigan se întoarse și o luă spre jucători. Trebuia să atingă o persoană pe care s-o transforme în lup, dar acum știa de ce râdeau adulții. Aidan stătea chiar în fața ei. Venise încet și se alăturase jocului. Picioarele lui lungi îi aduseseră cel mai aproape, iar el nu făcu nici un efort ca să scape de ea. Ea se lovi de el, apoi căzură amândoi pe jos.

Aidan o prinse de talie și Morrigan ajunse peste el. Părul ei îi acoperea fața. Sânii ei erau presați de pieptul lui. Brațul lui rămase în jurul ei. Îl dorea.

Morrigan își dădu părul la o parte și încercă să se ridice de pe el, însă diavolul o ținu strâns. Fețele lor erau atât de apropiate! Se uită în ochii lui gri. Era mult prea ușor să se piardă în magia lor. Voia să-și lipească buzele de ale lui, dar aveau public. În jur se auziră râsete.

Aidan îi dădu drumul.

– Îți cer scuze.

Scanned with CamScanner

– Eu sunt cel care trebuie să-ți ceară scuze.

– A fost vina mea.

– Dimpotrivă, a fost a mea în totalitate.

Pentru că avu genunchiul lipit de zona lui inghinală când încercă să se ridice, se auzi un mormăit. Aidan o apucă de un sân în timp ce încerca s-o ajute. Tot încercau să se îndepărteze, dar mâinile lor se tot atingeau din greșeală. Când Morrigan și Aidan se ridicară în sfârșit în picioare, copiii țopăiau în jurul lor, iar adulții râdeau isteric.

Morrigan era îngrozită, dar Aidan își menținu atitudinea relaxată. Deja schimba amabilități cu Isabella, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit.

– Acum îl avem pe domnul Lup! strigă Catriona entuziasmată, pregătită să joace din nou.

Fiona își luă fetele de mână.

– I-am promis domnului Gordon că o să-i facem o vizită, nu-i așa?

Nu așteptă răspunsul lor și îi târî afară din cameră.

Dintr-odată, Isabella își aminti că trebuia să consulte un pacient care, în mod ciudat, venea la castel în miezul nopții. Maisie îi conduse pe ceilalți copii spre ușă, spunând că îi auzea pe părinții lor strigându-i. Bătrâna Jean privi melancolică focul confortabil și o luă spre ei. Se uită la Morrigan, apoi la Aidan, apoi din nou la Morrigan.

– Carnea aia de oaie a fiert destul de mult, aș spune că e făcută.

Femeia clătină din cap, ieși din salon și lăsă ușa întredeschisă.

Morrigan privi în urma ei. Toată lumea plecase.

– Niciodată nu mi-am dat seama că am efectul ăsta asupra oamenilor, zise Aidan.

Stăteau atât de aproape, încât umerii li se atingeau. În urmă cu un minut, l-ar fi sărutat dacă nu ar fi avut public. Acum însă nu avea încredere în ea însăși să fie singură cu el.

– Ar trebui... ar trebui să o ajut pe Isabella.

Începu să se îndepărteze, dar Aidan o prinse de braț și o întoarse. De data asta, nu mai ceru permisiune. Nu așteptă să-l sărute ea prima. Aidan o trase în brațele lui și își coborî buzele spre ale ei.

Morrigan nu-și mai aminti de ce dorise să fugă. Mâinile o strânseră de spate, în timp ce presiune buzelor lui crescu.

Scanned with CamScanner

Sărutul continuă. Amândoi erau înfometați unul de celălalt.

– Mi-a fost dor de tine, șopti el. Mi-a fost dor de tine în fiecare zi.

Și ea voia să-i spună același lucru. Voia să-i spună cât de greu fusese. El era mereu cu ea, în gândurile ei.

Buzele lui coborâră din nou, iar sărutul se adânci. Limba lui îi exploră gura, iar Morrigan îi simți mâna pe spate și apoi pe talie. El o trase și mai aproape. Ea nu simți decât căldura care părea să-i posede pe amândoi. Pantalonii lui nu reușeau să ascundă dovada erecției lui. Însă Morrigan nu se temea. Îl dorea.

Dintr-odată, dorea cu disperare să-și satisfacă foamea. Mâinile ei se mișcară sub haina lui și simți mușchii puternici de pe spate. Era miraculos modul în care se simțea corpul ei înmuindu-se și luând conturul lui dur.

Sunetul pașilor și zăngănitul metalului se auziră apropiindu-se pe hol. Dintr-odată, se întoarseră claritatea și rațiunea. Cei doi se îndepărtară. Morrigan nu avea aer. el își aranjă pantalonii și se duse la fereastră, deschizând-o ca să intre răcoarea și zăpada.

O servitoare intră cu o găleată. Fu surprinsă să vadă că mai era cineva în cameră.

– Îmi pare rău domnișoară, trebuie să mă ocup de foc.

– Mă ocup eu de el, zise Morrigan în grabă, traversând camera spre șemineu.

Asta nu însemna că avea nevoie să simtă și mai multă căldură.

Servitoarea făcu o reverență și plecă, iar Aidan închise fereastra înainte să se ducă lângă ea. Îi luă vătraiul din mână.

– Lasă-mă pe mine!

Morrigan se dădu la o parte și se uită la el. Părul lui era mai lung decât ultima oară când îl văzuse. De fiecare dată când erau împreună, Aidan devenea mai chipeș, mai încrezător în tot ce făcea.

Puse găleata deoparte și se ridică. Văzând cum o privea, Morrigan se întrebă dacă Aidan avea să o ia din nou în brațe și să o sărute.

Se uită sugestiv spre ușă, care acum era larg deschisă.

– Voiam să mă întorc aici de Crăciun, dar am ajuns ca eu și Sebastian să-l petrecem la Carrie House.

– Fratele tău e bine?

– A reînviat ca Lazăr din morți. Din păcate.

Scanned with CamScanner

– Ziua a fost liniștită la Dalmigavie. Morrigan se așeză pe un scaun, la o distanță sigură de el. Am auzit că oamenii din Highland se pregătesc de Hogmanay.

– Așa e. O să fie un adevărat eveniment.

Aidan se apropie și așeză pe un scaun aproape de ea. Prea aproape și prea tentant, se gândi Morrigan. Dacă se apleca puțin spre el, buzele li se puteau atinge.

– Pot să te însoțesc în timpul promenadei?

Morrigan auzise de parada luminată de torțe din ajunul Anului Nou în castel și în sat. Era o adunare a întregii comunități, cu flaute și viori, dansat și cântat.

– Da, dar trebuie să te avertizez că sunt o cântăreață groaznică.

– Nu ești cântăreață? Asta mă surprinde. Aidan tuși. Ei bine, o să încerc să compensez pentru tine.

Morrigan râse.

– Te consideri un cântăreț bun?

Aidan încuviință cu falsă modestie și apoi zâmbi.

– Ca să fiu sincer, ce îmi lipsește la capitolul talent compensez cu încredere.

Era bine de știut. Morrigan își aminti de conversația pe care o avusese cu Fiona și Maisie. Talent. Avea câtuși de puțin? Și ce ar fi adus în plus o doză de încredere?

– Să oferi un spectacol bun e o adevărată luptă, nu-i așa? Literatură. Artă. Dezbateri. Seducție.

Seducție? Asta se întâmpla? Morrigan îl privi pe Aidan în timp ce acesta își băgă mâna în buzunar.

– Ți-am adus un cadou.

Ea atinse mânerul pumnalului de la gleznă, tachinându-l.

– Nu este vorba de pumnalul meu sau de pantofi, așa că probabil mi-ai adus alt afiș din Inverness. Sau e cartea pe care mi-ai promis-o?

– Cartea poate să mai aștepte. Ăsta e un cadou adevărat.

Morrigan se uită la punguța din catifea verde pe care Aidan o avea în mână. O fundă roșie era legată strâns în jurul ei.

– Deschide-o! îi ceru după ce i-o dădu.

Morrigan simți că obrajii îi luară foc. Cu degete tremurânde, desfăcu funda și goli punguța în mână. Cel mai frumos lanț se afla

în palma ei. Un lanț de aur cu un pandantiv în formă de sabie. Mânerul era decorat cu o piatră turcoaz.

– Dumnezeule, e minunat!

Era prea tulburată ca să mai spună ceva. Nimeni nu îi dăduse niciodată ceva atât de elegant și semnificativ.

– Un pumnal. Cât de potrivit!

Vru să și-l pună la gât.

– Pot?

Morrigan încuviință, iar el se ridică. Se duse în spatele ei și luă lanțul. Ea își dădu părul la o parte și un fior o străbătu gând degetele lui îi mângâiară gâtul. Prinse lanțul și se așeză din nou pe scaun, privind-o plin de apreciere.

– Frumos.

Morrigan atinse comoara și îl privi în ochi. Îl iubea. Cât de mult îl iubea! Cuvintele voiau să se reverse, dar nu le dădu voie. Faptul că îl întâlnise pe Aidan Grant era cel mai minunat lucru care i se întâmplase vreodată, dar nu avea să-i distrugă viitorul. Nu avea de gând să lase sentimentele să o ducă într-un loc unde speranța ducea numai spre durere.

Morrigan încercă să spună ceva mai relaxant.

– Dacă știam că facem schimb de cadouri, aș fi brodat ceva, aș fi desenat un portret sau aș fi scris un poem în cinstea virtuților tale. Nu am talent la nimic din toate astea, dar le-aș fi făcut cu încredere. Și, oricum, gestul contează, nu-i așa?

Aidan zâmbi.

– Îți promit că o să-ți dau ocazia să faci toate aceste lucruri pentru mine și nu numai.

Morrigan îl privi băgând mâna în buzunar din nou, iar de data asta scoase o cutie mică. Inima începu să-i bată atât de puternic încât se temea că avea să îi iasă din piept și să-i zboare ca o pasăre.

– Dragă domnișoară Drummond, doar la tine m-am gândit cât am fost plecat. Se mută spre marginea scaunului și se lăsă într-un genunchi. Spre că o să-mi faci onoarea să devii soția mea.

Pentru o clipă, Morrigan rămase nemișcată, în tăcere. Nu putea respira. Însă trecutul șerpui prin aer ca un bici și o lovi. Își trase mâna dintr-a lui și sări în picioare, îndepărtându-se de el.

– Nu pot. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Îmi pare rău, domnule Grant. Îmi pare cu adevărat rău, dar nu pot să fiu soția ta!

Scanned with CamScanner

Morrigan se întoarse și fugi spre ușă.

– Stai, nu poți? Doar atât? strigă el după ea. Nu ai altceva de spus?

Ea se opri. Se sprijini de tocul ușii. Nu se putu uita în urmă.

– Nu merit să știu de ce? Nu poți măcar să-mi spui ce am făcut greșit? E vorba de altcineva? De ce ai recunoaște afecțiunea noastră, de ce ai împărtăși pasiunea pe care o simt pentru tine, dar negi viitorul pe care l-am putea avea?

Morrigan știa că trebuia să plece, dar și că el ar fi venit după ea. Aidan era un bărbat obișnuit să obțină răspunsuri. Dar ce mai conta? Trecutul ei nu mai era un secret când oameni malefici ca Sir Rupert creau propriile povești bolnăvicioase despre asta. Nu era mai bine dacă el afla de la ea adevărul, nu minciunile care fără doar și poate aveau să fie răspândite?

Își scoase o batistă și își tamponă lacrimile, după care se întoarse încet.

Aidan o privea cu expresia unui bărbat chinuit. Ea înaintă câțiva pași în încăpere, dar ridică mâna, făcându-i semn să se oprească când Aidan se ridică pentru a se apropia de ea. Trebuia să vorbească repede înainte să-și piardă curajul.

– Wemys e mort.

Bărbatul se încruntă în timp ce încerca să înțeleagă ce spunea Morrigan.

– Știu. Am auzit vestea când am venit. Nu ești supărată din cauza asta, nu?

– În prima zi când ne-am întâlnit în Inverness, aveai dreptate. Aveam de gând să-l omor.

– Bănuiam eu. Dar niciodată nu ai simțit că poți explica. Și oricare ar fi fost motivul pentru care voiai să faci asta, am încredere că era unul bun. Am încredere în tine, Morrigan!

Motivul ei. Avusese un motiv. Rușine. Vinovăție. Umilință. Acceptase că soluția tatălui ei era singurul drum. Să plece și să uite. Niciodată nu putuse să facă asta. Iar când venea vorba de Aidan, apărea teama că bărbatul din fața ei avea o părere proastă despre ea. Simți un nod în gât, dar împinse cuvintele afară, cât încă mai putea s-o facă.

– Wemys a fost unchiul meu. Când aveam 12 ani, m-a... m-a violat.

Scanned with CamScanner

– Morrigan!

Șoapta numelui ei se auzi ca un oftat dureros. Aidan încercă să se apropie de ea, dar Morrigan ridică mâna din nou, rugându-l să rămână pe loc. Linia dintre curajul de a vorbi și impulsul lași de a fugi era subțire. Trebuia să vorbească. Trebuia să spună adevărul.

Îi spuse lui Aidan tot, de la reacția tatălui ei la mutarea în Wurzburg în acea zi de octombrie în Inverness, când îl văzuse pe Wemys din nou.

Aidan ascultă. Când Morrigan termină, el își trecu mâna prin păr.

– Îmi pare rău, iubirea mea. Mi se frânge inima să aud ce ți s-a întâmplat. Aveai tot dreptul din lume să îl pedepsești pentru ce a făcut. Curajul tău... cine ești, cine ai devenit... Aidan era palid și arăta ca un bărbat care fusese urmărit cu o sabie. Vocea îi tremură și cuvintele se străduiră să se elibereze. Iar eu sunt cel mai mare răufăcător posibil. Ți-am readus în viață cel mai mare coșmar. L-am adus aici, unde ai fost chinuită zi și noapte. Te-am forțat să vorbești cu el, deși nici măcar nu merita să fie scuipat.

– Nu știai.

Morrigan văzu furia care se strângea în umerii tensionați și în expresia dură din ochii lui.

– Aș vrea să mai trăiască, pentru a-l putea sugruma cu mâinile mele. I-aș fi atârnat leșul fără valoare...

– Oprește-te, Aidan! Asta nu ar fi ajutat cu nimic. Nimeni nu putea să-mi ia durerea, în afară de mine. Nimeni nu putea să risipească furia pe care o purtam. Nimeni nu putea să îndrepte asta pentru mine. Tata a crezut că poate, dar nu a greșit. Wemys mie mi-a făcut asta. Numai eu puteam repara. Era bătălia mea. Morrigan vorbi mai calm decât înainte. Isabella mi-a spus odată că vindecarea e o călătorie. E nevoie de timp și răbdare. Și noroc. Felul în care s-a terminat când l-am văzut pe Wemys murind, a făcut parte din călătoria mea. Nu aș fi putut să mă vindec altfel.

Încercă să plece, dar el o strigă din nou.

– Te iubesc, Morrigan! Trecutul nu înseamnă nimic pentru mine.

Pentru ultima oară, Morrigan îl înfruntă.

Scanned with CamScanner

– Dar înseamnă totul pentru mine. Trecutul ei controla prezentul și viitorul pentru amândoi. Nici un argument pe care îl putea găsi Aidan nu putea schimba asta vreodată. Sir Rupert știe.

Morrigan îi spuse de scrisori, despre minciunile care puteau fi răstălmăcite ca să-i distrugă pe ea și pe Aidan. Acesta stătu nemișcat, în tăcere, în timp ce ea ieși, închizând ușa în urma ei. Se terminase. Morrigan nu putea să se căsătorească niciodată cu el.

Scanned with CamScanner

Capitolul 29

Aidan

Nu tot ce se întâmpla în viața unei persoane putea fi controlat.

Lupta în războiul împotriva francezilor nu fusese alegerea lui Aidan, ci datoria lui, mai ales din moment ce mergeau tatăl și frații lui. Bărbatul urmase o carieră în drept datorită încurajării și sprijinului familiei sale. Însă clienții pe care alegea să-i reprezinte, cei oprimați, care nu și-ar fi permis niciodată serviciile lui, cei care erau ținta guvernului, reprezentau ceva ce putea controla. Erau o alegere. Alegerea lui.

Undeva de-a lungul timpului, Aidan găsise un echilibru între abilitatea și pasiunea lui. Știa de ce era capabil, își vedea viitorul. Știa cum putea fi un membru valoros al societății.

Însă politica era o distragere a atenției de care se putea lipsi. Să participe la alegeri nu era o nevoie, ci mai degrabă o obligație. Funcția de membru al parlamentului putea fi ocupată de oricine. Existau zeci de persoane mai calificate decât el. Ar fi renunțat fericit la locul lui din planurile lui Cinaed dacă asta ar fi împiedicat-o pe Morrigan să îl accepte. Ar fi renunțat la orice și ar fi luat-o de la zero atât timp cât ea ar fi fost alături de el.

După ce îl lăsase în salon, petrecuse mult timp gândindu-se la ce-i spusese Morrigan. Vinovăția îl apăsa, deoarece adevărul fusese în fața lui în tot acest timp. Niciodată nu încercase să afle de ce Morrigan se purta așa cu unchiul ei. În același timp, acceptase ce credea ea, că trebuia să se ocupe de Wemys în propria manieră. Era lupta ei.

Aidan o iubea pentru cine era, în exterior și interior. Ambiția ei, tăria de caracter o ajutaseră în această perioadă dificilă. Acum trebuia s-o convingă că ambiția lor, iubirea pe care și-o purtau unul

Scanned with CamScanner

celuilalt aveau să distrugă orice amenințare din partea unor persoane precum Sir Rupert Burney. Dacă erau separați, atunci renunțau la acel control asupra vieții lor, iar Burney avea să câștige. Aidan nu avea să-i lase pe nemernic să le dicteze viitorul.

O iubea și nu avea nici o îndoială că și ea ținea la el. Mai mult chiar. Văzuse asta în ochii ei, o auzise în durerea cuvintelor ei.

În acea seară, avea să o găsească și să termine discuția.

Sărbătoarea Hogmanay era în toi. Sala mare era plină cu membrii clanului Mackintosh și invitații lor. Lordul fusese adus jos, dar era palid și slăbit. Cinaed și Isabella găzduiră festivitățile în locul lui. Cu toate astea, Lachlan îl prezentă pe Aidan unor lorzi care veniseră să cineze cu el și cu Fiul Scoției.

Morrigan nu era nicăieri. O căutase pe hol, ca să vadă dacă stătea cu Maisie și Niall. Nimic. Și nu era nici cu Fiona și fiicele ei, care stăteau la masă cu bătrâna Jean și John Gordon. Blair și Sebastian împărțeau masa cu luptătorii Mackintosh, însă Morrigan nu era nici cu ei. Îl durea că Morrigan nu avea să coboare și să se bucure de compania familiei și a prietenilor într-o astfel de seară.

Aidan se uită de mai multe ori în curtea de antrenamente, doar ca să i se spună că ea nu era acolo. Nu era nici în salon, nici în bibliotecă. O căutase peste tot, cu excepția dormitorului ei. Dacă Morrigan alegea să se refugieze acolo, nu avea de gând să-i invadeze dorința de solitudine. Nu încă.

Oamenii se așezau să ia cina, iar servitorii aduceau mâncarea din bucătărie pe niște tăvi mari. Aidan era așteptat să se alăture lui Cinaed și soției lui la masă. Deja fusese avertizat că în timpul cinei avea să fie făcut un anunțat despre locul în parlament, iar Aidan trebuia să spună câteva cuvinte.

– Domnișoara Drummond s-a îmbolnăvit? o întrebă pe Isabella în privat.

– Nu, e perfect sănătoasă.

– De ce nu vine la cină?

– E deja aici.

Aidan se simți ușurat să aibă un ajutor în Isabella. Se uită în direcția indicată de doctoriță.

La masa cea mai apropiată de bucătărie, Morrigan stătea cu niște oameni care, bănuia el, erau din sat. Stătea cu spatele la el. Nu îl văzu apropiindu-se.

Scanned with CamScanner

– Pot să stau cu voi la masa asta? întrebă el pe toată lumea, nu numai pe ea.

Fu întâmpinat de urări. Oamenii din Dalmigavie ajunseseră să-l cunoască în ultimele luni. Se așeză în fața lui Morrigan, dar toată lumea știa unde voia să stea. Oamenii se dădură la o parte ca să-i facă loc. Peste o clipă, se așeză lângă ea.

– Domnișoară Drummond.

Bărbatul zâmbi când îi văzu expresia surprinsă și roșeața din obraji.

Se uită peste umăr.

– Domnule Grant, cred că lumea se așteaptă să stai la masă cu Cinaed și Isabella.

– Nu cred că o să-i deranjeze. Știu unde sunt.

Aidan îi făcu cu mâna Isabellei, care era în cealaltă parte a camerei, iar aceasta îi răspunse la fel.

– Sunt sigură că mulți invitați abia așteaptă să petreacă timp cu tine.

– Poate că e adevărat, domnișoară Drummond, dar eu nu vreau să petrec timp cu ei. Scuză-mă o clipă.

Cuplul care se așezase lângă el voia să știe unde se aflau în prezent frații Chattan. Aidan le răspunse și se concentră din nou asupra lui Morrigan.

– Trebuie să ții un discurs, șopti ea. Dar nu poți să faci asta de aici.

– Ba pot și o s-o fac atât timp cât stai lângă mine.

– Nu o să fac asta.

– Atunci nu o să țin nici un discurs.

– Ești ridicol, domnule. Cred că o să mă duc la altă masă. O să mă mut.

– Atunci o să fiu forțat să te urmez. Și dacă te muți de acolo, o s-o fac din nou. Și dacă te hotărăști să pleci din sală, atunci toată lumea o să se întrebe unde mergem, pentru că o să atrag atenția când o să plec.

Ochii ei luciră, reflectând lumina candelabrelor aflate deasupra. Aidan fu plăcut surprins să vadă că Morrigan purta lanțul pe care i-l dăduse cu o zi în urmă. Rochia albastră pe care o purta accentua culoarea bijuteriei de pe mânerul sabiei.

Scanned with CamScanner

Morrigan se aplecă spre el. Buzele lor erau foarte apropiate, iar Aidan fu tentat să o sărute, dar nu vru ca tot clanul Mackintosh să îl ia peste picior în acea seară.

– De ce faci asta? De ce ești așa dificil?

– Nu sunt dificil. Încerc să mă întorc la propunerea pe care nu m-ai lăsat să o termin ieri în salon.

– Domnule Grant, am terminat conversația aia.

– Ba nu, sunt sigur de asta.

– Ți-am explicat.

– Nu am avut ocazia să prezint dovezi importante.

– Nu mai e nimic de spus.

– Aș vrea să repet ce ți-am spus ieri. Te iubesc, domnișoară Drummond. Te iubesc!

O spuse destul de tare cât să se întoarcă brusc câteva capete de la masă.

Morrigan îl luă de mână și o strânse, încercând să-l facă să tacă. Ochii ei întunecați deveniseră încețoșați și străluceau ca niște diamante. Degetele îi se împletiră pe sub masă.

– Te iubesc. Te rog să fii soția mea, îi șopti Aidan la ureche. Nu putem să-l lăsăm să ne facă asta, Morrigan. Nu-l putem lăsa pe Burney să câștige!

Morrigan lăsă capul în jos. În spatele lor, lordul întâmpină pe toată lumea la sărbătoare. Apoi Cinaed se ridică pentru a vorbi.

Atenția lui Aidan rămase fixată asupra lui Morrigan. Îi studie profilul, bărbia, buzele ușor întredeschise, felul în care pieptul i se mișca atunci când respira. Morrigan îl ținea la fel de strâns de mână cum o ținea și el. Nu îi dădea drumul.

În sală se auziră urale. Cinaed îi strigă numele. Acela era momentul când el trebuia să se ridice și să țină discursul.

Aidan rămase jos, ignorând calm pe toată lumea, iar privirea lui Morrigan se fixă asupra lui.

– Nu vreau asta dacă nu pot să te am în viața mea, zise el încet.

– Și cum rămâne cu amenințările lui?

– Vreau să ai încredere în mine, așa cum și eu am încredere în tine. Nu o să ne învingă.

Toată lumea aștepta ca Aidan să se ridice în picioare. Se făcu liniște în sală.

Scanned with CamScanner

– Am nevoie de timp ca să mă gândesc, zise ea într-un final. Acum te rog, vorbește cu oamenii! Toți avem încredere în tine. Toți credem în tine.

Aidan nu-i dădu drumul la mână când se ridică în uralele celor prezenți. Cazul era redeschis.

Scanned with CamScanner

Capitolul 30

Morrigan

Sir Rupert mușcase momeala aruncată de Morrigan cu o lună în urmă.

Liderii Mackintosh erau hotărâți să îi dejoace planul de șantaj. Depozitul de arme fusese prima momeală. Apoi îi trimise alte informații. Un transfer de prizonieri care trebuia amânat. Un vas care tocmai ajunsese din Hull și care avea mai multă marfă decât fusese raportată colectorilor. Toate informațiile veniseră direct de la Searc.

O povară fusese ridicată de pe umerii lui Morrigan, cu toate că nu era complet liberă. Însă noua ei atitudine apăruse datorită lui Aidan. Nu acceptase să se căsătorească cu el, dar Aidan nu renunțase. Faptul că era alături de el o făcuse să simtă ceva ce nu mai simțise până atunci. Avea cu adevărat un partener, care era la fel de hotărât ca ea să-l învingă pe Burney.

În a doua săptămână din ianuarie, Searc aduse niște afișe noi, care fuseseră lipite în Inverness.

Maisie și Fiona căutau orice informație puteau găsi în caricaturi – și se pricepeau la asta. Cele trei hotărâră că opera era nouă, ceea ce era o ușurare. Însemna că Madame Laborde încă trăia.

După ce examinară imaginile, găsiră două lucruri importante.

Morrigan se duse să-l caute pe Aidan. De când se întorsese în Dalmigavie, acesta folosea din nou biblioteca aflată la etaj pentru corespondența sa zilnică. Când trecu de salonul alăturat, îi văzu pe copiii Fionei și pe alți copii jucându-se de-a v-ați ascunselea. Bătu la ușa bibliotecii și intră.

Aidan se ridică imediat de la birou. Felul în care privirea lui se plimbă pe chipul ei când o salută o făcu să zâmbească.

Îi arătă afișele.

Scanned with CamScanner

– Cred că acum știm unde o ascunde Sir Rupert pe Madame Laborde.

Ea se duse la birou și aranjă caricaturile ca să i le arate. În ambele, artista inclusese podul cel vechi, care traversa râul Ness, la capătul High Street. Exact deasupra și în spatele mijlocului podului, era Castle Hill. În stânga podului, turnul de la Tolbooth se ridica deasupra orașului. Morrigan era convinsă că era priveliștea de la fereastra ei.

– Știa că o să ne uităm cu atenție la ele, așa că ne spune unde e. Camera ei este într-o clădire aflată de partea cealaltă a râului, la nord de pod.

– Mai mult ca sigur ai dreptate. Aidan își plimbă încet un deget pe gâtul ei. Dar nu te gândești să mergi acolo să o salvezi.

Morrigan simți un gol delicios în stomac. Asta se întâmpla mereu după sărbătoarea de Hogmanay. Când se ivea ocazia, unul dintre ei îl trăgea pe celălalt într-un loc retras ca să fure un sărut, o atingere, ca să tenteze.

– Am făcut o promisiune, șopti ea. Și o să mă duc după ea, dar nu singură.

Aidan se aplecă, iar buzele lui erau foarte aproape de ale ei.

– Foarte bine, pentru că insist să vin cu tine.

Morrigan se uită spre ușă. O închisese când intrase.

– Îmi pare rău, domnule, dar trebuie să mă convingi să te iau.

Aidan o prinse de încheietură și o trase aproape. Privirea lui Morrigan se mută încet de la atingerea lui la pieptul lui și se opri asupra buzelor, înainte să se ridice la ochii lui. O făcea să ia foc. Îl dorea. O tachina, dar niciodată nu profita complet de ce oferea ea. Îi spusese direct. Cererea lui în căsătorie făcea parte din înțelegere. Nu aveau să facă dragoste până când nu se căsătoreau.

– Ținând cont de vreme, trebuie să luăm trăsura lui Searc până în Inverness. O să fie un drum foarte lung, cu noi doi într-un spațiu foarte îngust.

– O să fie frig.

– O să avem nevoie de o pătură și unul de celălalt pentru a ne încălzi.

Ceva se topi în stomacul ei, iar căldura se mută mai jos. Sânii îi ardeau după atingerea lui. Aidan o trase aproape.

– Ce spui despre asta, domnișoară Drummond?

Scanned with CamScanner

Deja îi știa răspunsul. Aidan o sărută, iar Morrigan își plimbă degetele prin părul lui. Sărutul deveni mai profund, mai carnal. Mâinile lui alunecară în partea de jos a spatelui, pe fund, lipind-o de el.

– Te vreau, Aidan!

Cu o singură mișcare, el eliberă biroul. Cărțile și hârtiile căzură pe jos. O ridică pe margine.

– Hai să mergem în dormitorul meu, sugeră Morrigan, în timp ce el o mușca de gât.

– Mai întâi căsătorește-te cu mine!

– Mă gândesc la asta. Poate într-o zi. Dar în clipa asta am nevoie de tine.

Aidan îi depărtă genunchii și se așeză între picioarele ei. Erecția lui se lipi de ea, iar Morrigan fu încântată de intimitatea gestului. Aidan o prinse de gleznă și îi ridică piciorul în jurul taliei lui. Mâna lui îi alunecă de-a lungul coapsei și apoi mai sus. Morrigan îl mușcă de umăr, în timp ce aștepta cu nerăbdare următorul pas.

O ușoară bătaie în ușă îi panică pe amândoi. Ea se dădu jos de pe marginea biroului. El ridică o carte și se duse spre fereastră, prefăcându-se că citea. Morrigan își aranjă fusta. Nici nu trebui să îi spună intrusului să intre, fiindcă ușa se deschise și apăru Catriona.

– Ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Pot să folosesc perdelele de aici?

În jurul ei se auzeau țipete. Nu mai era destul timp să se ascundă. Deja fusese descoperită. Alergă, lăsând ușa bibliotecii larg deschisă.

Morrigan își mușcă buza și strânse tot ce căzuse.

Aidan o ajută.

– A fost pe aproape.

Amândoi încercară, fără succes, să nu zâmbească.

Ea găsi desenele. Căzuseră sub masă în timpul avalanșei. Când le ridică, își aminti al doilea lucru la care făcuse aluzie Madame Laborde în desen.

– Cine știe că vine ducele de Clarence? întrebă ea.

– Nimeni. Nimeni în afară de cei din guvern. Nu vor să atragă atenția asupra acestei călătorii, îi zise el. Presupun că, atunci când o să ajungă, o să se facă un anunț public.

Scanned with CamScanner

Morrigan îi arătă ce descoperiseră în caricatură. Sub una dintre bolțile podului, doi pescari trăgeau o plasă plină cu pești. În grămada cu pradă, atent ascunși, erau un leu, un unicorn și o coroană.

– Astea nu se întâmplă să fie pe blazonul ducelui?

Aidan se uită la imagine și un zâmbet îi apăru pe chip.

– Cred că da.

– Dacă îi scriu lui Sir Rupert și îi spun că am auzit la castel că ducele de Clarence vine în Inverness?

– E și mai bine dacă îi scrii escrocului și îi spui că ducele vine să se întâlnească cu Fiul Scoției.

– De ce i-aș spune atât de multe?

– Pentru că nimeni nu știe asta, cu excepția ducelui și a consilierilor săi cei mai apropiați.

Aidan se plimbă prin cameră.

Morrigan își dădu deja seama că el punea ceva la cale.

– Spune-mi!

– O capcană. Asta e jocul pentru care e faimos Burney: păcălește oamenii să aibă încredere în cine nu ar trebui și apoi folosește asta împotriva lor și-i obligă să facă tot ce vrea el.

– Ai de gând să întorci asta împotriva lui?

Aidan încuviință, închise ușa și îi spuse ce avea de gând.

Scanned with CamScanner

Capitolul 31

Morrigan

Acum știau de ce nimeni nu reușise să o găsească pe Madame Laborde după ce Sir Rupert o luase în trăsura lui de la Barn Hill. Nu o dusese pe artistă într-o tavernă sau o cameră aglomerată dintr-un han. O mutase în propria reședință.

Odată ce Morrigan descoperi posibila locație, oamenii lui Searc reușiră a găsi casa pe care Sir Rupert o cumpărase pe Huntley Street, un drum cu pietriș ce se întindea de-a lungul râului. Searc știa casa. Aparținuse unui bătrân contrabandist cu care făcuse afaceri în urmă cu mulți ani.

Când te uitai pe geamurile din față ale clădirii din piatră gri, puteai vedea alinierea exactă a podului vechi și Castle Hill, exact cum erau desenate în schițele ei. Oamenii lui Searc își dădură seama că nimeni nu intra și nu ieșea din casă fără aprobarea lui Burney. Un servitor solid îi îndepărta pe toți de fiecare dată când un vânzător bătea la ușă. Numai apariția ocazională a lui Madame Laborde la fereastră confirma prezența ei acolo.

În timp ce încercau să găsească o modalitate de a se întâlni cu artista, Morrigan îi trimise o scrisoare lui Burney, care conținea informația asupra căreia căzuseră de acord.

Ducele vine în Inverness. Plănuiește să se întâlnească cu Fiul Scoției.

O scrisoare sosi imediat la Dalmigavie, adresată lui Morrigan.

Unde? Când?

Morrigan răspunse cu propria cerere.

Dă-mi înapoi scrisoarea tatălui meu!

Scanned with CamScanner

Răspunsul îi lăsă într-un impas. Morrigan își imagină că, în ciuda faptelor ei bune, bărbatul nu avea încredere în ea. Sir Rupert trebuia să știe că niciodată nu i-ar fi trădat pe Isabella și pe soțul ei. Toate astea se potriveau perfect cu planurile lor.

Când Morrigan, Aidan și Sebastian plecară din Dalmigavie cu câțiva bărbați care însoțeau trăsura, o pătură albă de zăpadă încă acoperea pământul. Înainte să ajungă în Inverness, Morrigan se simți surprinsă să afle că zona de la țară era înghețată, dar fără zăpadă.

Planul lor era simplu. Spatele casei lui Sir Rupert Burney dădea spre un drum care mergea în paralel cu râul. În depărtare era un câmp întins, căruia Searc îi spunea Fairfield Park. Descoperiseră că Madame Laborde ieșea din casă în fiecare zi pe la prânz și făcea o plimbare scurtă prin parc. Acolo aveau s-o abordeze.

O așteptară la marginea parcului, când femeia ieși pentru plimbarea zilnică. Când trecu pe lângă trăsură, Morrigan coborî și o abordă.

Artista se panică imediat.

– Nu pot să vorbesc cu tine. Sunt cu ochii pe mine. Unul dintre bărbați mă urmărește mereu când ies la plimbare.

Morrigan știa deja asta. Sebastian supraveghea o diversiune care coincidea cu ieșirea lui Madame Laborde.

– Știm asta. Arătă spre trăsura care aștepta. Vino cu mine!

Artista se uită înapoi spre casă.

– Nu pot. Banii mei, bijuteriile mele! Sunt tot ce am. Nu pot să le las în urmă.

– Doar vorbește cu noi. Putem să stabilim când să te eliberăm, ca să ai și bunurile.

– Noi?

– Cu mine și cu domnul Grant.

– Avocatul. Îl știu.

Orice dubii părea să aibă Madame Laborde, acestea părură să dispară. Se uită încă o dată înapoi spre casă, apoi o urmă pe Morrigan în trăsură.

Prezentările fură scurte când urcară, iar Aidan îi ordonă birjarului să pornească.

– Nu pot să merg departe, îi zise Madame Laborde.

Scanned with CamScanner

– Știu zona. Apoi Aidan îi spuse birjarului: Mergi până la Wells Foundry și întoarce-te. Nu te grăbi!

– Știam că o să mă găsești. Artista se întoarse spre Morrigan. Eram sigură că o să vii.

– Ce s-a întâmplat în ziua aceea la Barn Hill? întrebă ea.

– I-am spus tot, dar a trebuit s-o fac ca să mă salvez. I-am zis numele tău, de ce erai acolo, oferta ta de a mă ajuta. Ce nu i-am menționat a fost că ai fugit la îndemnul meu. Mi-a ordonat să merg imediat cu el pentru că eram în pericol. Nu am avut de ales.

Morrigan nu avea nici un dubiu că relația dintre Sir Rupert și Madame Laborde era mai intimă decât arta ei. Dincolo de faptul că era supravegheată îndeaproape, femeia nu avea semne de abuz fizic. Însă era greu de spus având în vedere că Madame Laborde purta bonetă, mănuși și o pelerină groasă.

Aflase de la Wemys că Sir Rupert Burney era văduv. Nu știa ce provocase moartea soției lui, dar Burney era predispus la acte ocazionale de violență, în ciuda atitudinii sale calme din public. Wemys spusese că bărbatului îi plăcea în mod special să-i interogheze pe săracii care ajungeau în mâinile lui. În sala de operații de pe Infirmary Street, Morrigan îngrijise rănile victimelor torturate de el.

Gândul îi fugi la Fiona. Aceasta îi fusese o prizonieră. Însă sora lui Niall încă refuza să vorbească despre ce i se întâmplase în acele luni. Morrigan spera că nimic malefic. Poate frica de locotenent fusese îndeajuns ca să păstreze tăcerea.

– Ai un aranjament cu Sir Rupert care pare să-ți priască. De ce vrei să pleci?

Întrebarea lui Aidan fu directă. Gentlemanul de treabă dispăruse, lăsând la suprafață un bărbat al legii serios.

– Nu-mi fac iluzii. Ce am acum nu e permanent. Așa cum ți-am mai spus, e o chestiune de supraviețuire.

– De ce nu aștepți șase luni, un an? Cu siguranță, ținând cont de cât ești plătită pentru arta ta, ar trebui să te întorci în Franța o femeie bogată.

– Dar dacă nu trăiesc atât? Își trase gulerul pelerinei, cufundându-se mai mult în căldura sa. În ziua când am întâlnit-o pe domnișoara Drummond, nu aveam de ales decât să merg cu el. Dar, de când am ajuns în casa asta, am fost sub puterea lui. Nu sunt decât

Scanned with CamScanner

o prizonieră aici. Mi se spune ce să fac, ce să desenez, cu cine să vorbesc, când să zâmbesc și...

Se opri și se uită pe geam. Toată lumea îi ghicì celelalte sarcini.

– Putem să te ajutăm să pleci, îi spuse Morrigan. Oferta pe care am făcut-o înainte încă e valabilă.

– Dar nu înțelegi. Sir Rupert e șiret. Are propriul mod de a face lucrurile. O să mă găsească. Acum știu mai multe despre el decât atunci când eram la Barn Hill. Am auzit diverse lucruri. E periculos și vrea să se răzbune. Privirea ei se mută de la Morrigan la Aidan și înapoi. Vreau să plec, dar mi-e teamă că o să mă găsească, iar când o s-o facă, o să mă omoare.

– Nu și dacă îl distrugi înainte, sugeră Aidan.

– E imposibil. E prea puternic. Prea viclean. Ce pot să fac?

– Are încredere în tine. Poți să te folosești de asta. Așa cum ai spus, ai auzit anumite lucruri.

Morrigan o luă de mână.

– Știi deja că ducele de Clarence vine în Inverness. Ne-ai dat indicii în caricatura ta.

Expresia lui Madame Laborde păru să încuviințeze.

– Știam că o să descoperi indiciul.

– Care a fost reacția lui Sir Rupert la această vizită?

– E furios. S-a oferit să se ocupe de securitatea ducelui, dar a fost refuzat. Se simte umilit. Asta e cea mai importantă vizită în Scoția a unui membru al familiei regale din ultima sută de ani, iar directorul operațiunilor de la Ministerul de Interne din Scoția a fost exclus în totalitate.

Mai mult ca sigur Morrigan înrăutățise situația când îi spusese că ducele se întâlnea cu Fiul Scoției.

– Dacă ne-ai ajuta fără să pui în pericol situația în care ești? sugeră Aidan. Dacă am lucra împreună să-l eliminăm pe Sir Rupert?

– Să-l eliminăm?

– Cu ajutorul tău, o să-l expunem furiei propriilor stăpâni. O să-l facem să pară un trădător. O să suporte consecințele, iar tu o să fii recompensată.

– Și liberă, adăugă Morrigan.

Privirea lui Madame Laborde se mută de la ea la Aidan, asupra căruia se opri plină de adorare. Nu o învinovățea pe femeie.

Scanned with CamScanner

Și ea simțise la fel când Aidan îi explicase planurile la Dalmigavie. Simțea asta și când nu făceau planuri.

– E posibil?

– Absolut. Deja nu mai e în grațiile lui Lord Sidmouth. Nu a reușit să oprească întâlnirea dintre regina Caroline și Fiul Scoției. Nu mai are încredere aproape deloc în el. E pe marginea abisului. Cu ajutorul tău, putem să-l împingem.

Madame Laborde se aplecă pe banchetă, ochii ei fiind plini de entuziasm.

– Ce pot să fac?

– Pentru început, două lucruri. Aidan se uită pe fereastră. Întorceau. Trebuie să-i spui, într-un mod relaxat, un zvon pe care l-ai aflat de la unul dintre servitori. Poate de la bucătar sau de la menajera ta. Ceva ce poate au auzit la piață.

– Eu hotărăsc meniul. Vorbesc cu bucătarul în fiecare zi. Ce să-i spun lui Sir Rupert?

– Spune-i că se organizează o cină și o recepție acasă la căpitanul Kenedy, îi ceru el. Căpitanul are o casă frumoasă lângă râu, nu departe de aici. Sir Rupert îl cunoaște. Cina o să aibă loc luna viitoare, în a doua vineri din februarie. Menționează că petrecerea este prezentată ca fiind evenimentul iernii, fiind atât de măreață încât ai putea crede că însuși regele o să participe.

– A doua vineri. Se gândi la asta. Dar coincide cu vizita ducelui de Clarence.

Morrigan făcu un schimb de priviri cu Aidan.

– Exact.

– Ducele o să participe?

– Așa se presupune.

– Știu că Sir Rupert Burney nu a fost invitat și nici nu o să fie. Niciodată nu e chemat la astfel de recepții.

– Însă clanul Mackintosh o să participe.

– Și Fiul Scoției? întrebă ea.

– Poate, sugeră Aidan.

– Asta o să-l distrugă. O să fie atât de furios! Este preocupat de arestarea și judecarea lui Cinaed Mackintosh. Dacă Sir Rupert crede că înțelegerile sunt făcute pe la spatele lui, o să-și piardă mințile.

– Atunci îl învingem în propriul joc.

Gândul acela o făcu să zâmbească pe Madame Laborde.

Scanned with CamScanner

– Ar fi minunat, domnule Grant.

– Spune-mi, madame, eşti o actriţă bună?

– Foarte. Ridică din umeri şi se uită la Morrigan. Am reuşit să te ajut să pleci nerănită şi încă trăiesc. Asta spune ceva.

– Ai ceva influenţă asupra lui Sir Rupert? întrebă Aidan.

Femeia se înroşi.

– Puţină.

– Ascultă sugestiile pe care le faci? Ideile?

– Crede că sunt foarte deşteaptă. Îi plac foarte mult caricaturile mele.

Aidan se aplecă în faţă, vocea lui fiind ca o mângâiere.

– Ai putea să sugerezi cât de oribil, cât de neobişnuit ar fi dacă ducele ar fi atacat când vizitează Inverness?

Aidan făcu o pauză, dându-i timp aliatei să asimileze cuvintele.

– Poate când ia cina la un eveniment precum cel de la casa căpitanului Kenedy.

Femeia îşi ridică mâna şocată la piept.

– Scoţienii din munţi să îl atace pe fratele regelui? Asta ar însemna război!

– Exact.

Madame Laborde îi privi tăcută în timp ce se gândea la asta. În cele din urmă, zâmbi.

– Înţeleg. Dacă Sir Rupert ar opri un asemenea plan groaznic, ar fi un erou. L-ar salva pe duce şi l-ar prinde pe Cinaed Mackintosh dintr-o singură lovitură.

– Poţi s-o faci? întrebă Morrigan.

– Pot să joc rolul ăsta, dar am o condiţie. Trebuie să fiu luată de aici în noaptea recepţiei căpitanului Kenedy.

Capitolul 32

Aidan

– *El amor y la guerra son una misma cosa,* îi spuse Aidan lui Morrigan când tânăra intră în bibliotecă.

Se ridică de pe scaunul de lângă birou când Morrigan intră în cameră.

– Ce mi-ai spus?

Ea era o carte deschisă pentru el. Îi știa deja toate stările. Știa diferența dintre roșeața de pe chipul ei când era furioasă și roșeața când o săruta sau îi șoptea toate lucrurile pe care avea să i le facă după ce se căsătoreau.

Acum era cu siguranță furioasă.

Aidan citi un fragment din cartea pe care o avea deschisă în mână.

– Dragostea și războiul sunt unul și același lucru. „Deoarece în război e permis să folosești trucuri și strategii ca să învingi dușmanul, iar în iubire, șarlataniile și trucurile sunt în regulă ca să ajungi la rezultatul dorit."

– Tocmai am vorbit cu Isabella, îi zise ea. Nu poți să faci asta.

– Traducerea lui Thomas Shelton a lui *Don Quijote* de Cervantes. Închise volumul și i-l oferi lui Morrigan. E o poveste grozavă. Îți schimbă viața. Ar trebui să o citești.

– Am citit-o. Morrigan luă cartea și o așeză pe birou. Nu prea delicat. Mi-a spus că Charles Forbes a hotărât să renunțe la locul din parlament mai devreme decât plănuise. Alegerile o să aibă loc la începutul primăverii.

– Și eu am auzit același lucru. Luă cartea. Știai că Cervantes e autorul preferat al lui Sebastian? Cred că are legătură cu faptul că amândoi și-au pierdut câte un braț în luptă, deși cred că autorul

Scanned with CamScanner

nu a mai putut să-și folosească brațul stâng „pentru gloria măreață a mâinii drepte" sau ceva de genul ăsta.

Morrigan nu putea să fie descurajată.

– Dar te-ai dus la Cinaed de dimineață și ți-ai retras numele de pe lista de candidați.

– E adevărat, *mi amor*. Ce altceva poate face un bărbat când femeia pe care o iubește îl refuză? Aidan așează cartea ușor pe birou. Am hotărât că eu și fratele meu o să renunțăm la avocatură și o să călătorim prin lume. O să fiu nobilul cavaler rătăcitor, Don Quijote, și el o să fie Sancho Panza al meu, deși cred că e posibil să fie prea înalt.

Morrigan se opri între el și birou.

– Nu te-am refuzat niciodată. Am vorbit deja despre asta.

– Nu am stabilit niciodată nimic.

– Mai întâi trebuie să iau înapoi scrisoarea tatălui meu.

– O să mai încercăm. Dar ce se întâmplă dacă nu putem s-o recuperăm? Nici una dintre amenințările făcute de Sir Rupert nu e legată de scrisoare. Omul își face propriile povești.

Morrigan păli.

– Știu.

– Gândește-te la tot ce s-a spus despre Cinaed. E vreun sâmbure de adevăr? Există vreun document care să justifice toate minciunile? Nici unul. Dacă planul lor este să mă distrugă pentru că am fost destul de norocos să îi fac să arate ca niște proști în sala de tribunal, oricum o să inventeze tot felul de lucruri false despre mine.

Morrigan își puse mâinile în șold.

– Refuz să le ofer un scandal care poate să te distrugă.

– Nimic din ce știu ei despre tine nu poate să mă distrugă. Și ne referim la parlament. Viață publică. Dacă urmez cariera asta, trebuie să înfruntăm zvonurile. Nu putem să fugim și să ne ascundem. În schimb, trebuie să le arătăm că nu ne e teamă de piedicile pe care ni le pun.

– Deci o să participi la alegere, zise ea ușurată.

– Nu fără tine alături.

– O să vorbim despre asta mai târziu.

– Nu o să mai amâni. Nu o să vorbim despre asta mai târziu. O prinse de mână înainte să se îndepărteze de el. Vreau un răspuns acum!

Scanned with CamScanner

– Aidan, zise ea încet, încercând să se îndepărteze.

– Dulcinea mea! Aidan își puse mâinile pe umerii ei și o privi în ochi. Mă iubești?

– Te iubesc. Bineînțeles că te iubesc. Ți-am spus asta de multe ori.

Aidan o sărută și fu din nou uimit de pasiunea cu care ea îi răspunse.

Se ținură însă în brațe prea puțin. Ușa de la bibliotecă era deschisă și oricine putea intra.

– Ce te îngrijorează cu adevărat, dragostea mea?

Morrigan îi susținu privirea.

– Sunt prea pasională, cu prea multe păreri, prea iute. Nu te temi că e posibil să bag pumnalul în inima oricui nu te respectă?

– Mă bazez pe asta. O sărută pe nas și apoi pe obraji. Care crezi că a fost sarcina lui Sebastian?

– Nu vreau să-i iau serviciul.

– Nu-ți face griji în privința asta! E posibil să mergem în Londra, care e un loc mult mai periculos decât Edinburgh sau Inverness. Am nevoie de amândoi în viața mea.

Morrigan era în continuare nesigură. Aidan își dădu seama de asta.

– Vorbește cu mine. Spune-mi ce pot să fac ca să te simți în largul tău!

– Nu e vorba despre tine, explodă ea. Eu sunt problema. De când m-ai cerut în căsătorie, nu mi-e deloc greu să mă imaginez întâlnindu-te pe scările bisericii. Ce urmează mă umple de îndoieli. Nu am crescut într-o casă obișnuită. Nu veneau femei în vizită. Nu brodam și nici nu coseam. Nu organizam cina. Ce știu eu despre cum e să fii soția unei persoane importante? Până la urmă, ce știu eu despre cum e să fii soție?

– Ce știu eu despre cum e să fii un soț?

– Exact. Un motiv în plus ca să așteptăm.

Aidan zâmbi.

– Dacă îți dau o sabie imaginară și acolo e un stâlp – arătă spre stâlp –, ce faci cu ele?

– În clipa asta?

– Chiar acum.

– Îl distrug. Îl tai până ce devine surcele.

Scanned with CamScanner

– Îmi imaginez că asta e o metaforă pentru căsnicia noastră.

Morrigan făcu ochii mari.

– Când ești supărată, când ai nevoie să-ți eliberezi frustrarea, poți să mă folosești ca pe un stâlp.

Morrigan clătină din cap cu un zâmbet pe buze.

– O căsnicie precum curtea de antrenament. Ți-ai pierdut mințile.

– O căsnicie care spune că o să depunem eforturi și o să ne rezolvăm problemele împreună. O căsnicie care începe și continuă cu promisiunea că o să creștem împreună și o să învățăm să ne completăm. Aidan o privi adânc în ochi. Te iubesc și tu mă iubești. Te respect și tu mă respecți. Vreau să-mi petrec restul zilelor alături de tine și știu că tu vrei același lucru. E o prostie să lași faptul că nu știi câteva jocuri de societate să împiedice o viață plină de iubire. M-aș căsători cu tine azi dacă ai accepta.

Morrigan își înfășură brațele în jurul lui. Își lipi fața de pieptul lui și îl ținu.

– Îți jur că, dacă aș putea s-o fac acum, în clipa asta, m-aș căsători cu tine. Dar nu pot să-ți ofer nici o garanție legată de ziua de mâine. E posibil ca până atunci să mă răzgândesc.

Aidan o luă de mână.

– Hai cu mine!

Nu băgă în seamă întrebările și plângerile ei. O scoase din bibliotecă și trecură pe lângă salon și pe scări. Se opriră lângă birou.

Morrigan îl privi plină de speranță.

– O să-i spui lui Cinaed că te-ai răzgândit în privința deciziei tale?

– Căsătorește-te cu mine, Morrigan. Spune-mi acum că o să te căsătorești cu mine!

– Tocmai ți-am spus că aș face-o dacă ar fi azi. Dar nu pot să fac asta și mâine.

– Unele decizii sunt irevocabile, iubirea mea.

O trase spre ușa capelei.

– Ce faci?

– Te căsătorești cu mine, domnișoară Drummond? întrebă el în timp ce deschise ușa.

Toată lumea era acolo. Privirea lui Morrigan îi cuprinse pe toți cei care erau în capelă. Familie, prieteni, toată lumea pe care o știa.

Scanned with CamScanner

Erau și Isabella și Maisie. În partea din față a capelei, Sebastian stătea lângă preot.

Aidan o cunoștea. Știa ce simțea și ce temeri avea. Dacă aștepta, era posibil ca Morrigan să nu-și înfrângă niciodată temerile. Isabella făcuse totul pentru organizarea acestui moment.

Era un risc pe care trebuia să și-l asume, dar Morrigan trebuia să accepte.

– Ce ai făcut? întrebă ea cu lacrimi în ochi.

– Regulile legate de corectitudine nu se aplică în iubire și în război.

– *Don Quijote*. Ar fi trebuit să știu. Îl luă de mână. O să mă căsătoresc cu tine, Aidan Grant! Credeam că nu o să mă mai întrebi.

Scanned with CamScanner

Capitolul 33

Aidan se uită la mireasa lui, care se afla în partea cealaltă a sălii mari și vorbea cu Maisie, Isabella și alte femei lângă șemineu. Servitorii continuau să vină cu mâncare și băutură. Ospitalitatea clanului Mackintosh părea să nu aibă limite.

Ceremonia de nuntă se desfășurase eficient și cu seriozitate. Însă recepția avusese parte deja de mai multe discursuri decât cina regală. În același timp, sobrietatea majorității celor din sala mare era deja de domeniul trecutului.

Iar acum Sebastian îl încolțise pe Aidan, împreună cu Cinaed, Searc, Blair, preotul și câțiva bărbați Mackintosh, care formau un cerc închis în jurul lui.

– Ca frate mai mic și cavaler de onoare, mi-am asumat sarcina de strânge toate sfaturile înțelepte legate de aspectul conjugal al vieții tale matrimoniale.

Toată lumea ridică paharul. La naiba, își spuse Aidan. Avea să fie dureros.

Sebastian scoase o hârtie din haină.

– Pentru început... La trei zile după căsătorie – fără nici un act intim până atunci, în ciuda tradițiilor –, există câteva condiții pe care trebuie să le îndeplinești înaintea fiecărui act.

– Și cum știți toate astea? îi provocă Aidan.

– Am studiat. Sebastian îi arătă fratelui său foaia. Am făcut o listă despre subiect după cărțile teologice.

– Deci ai studiat căsătoria și sexul. Tu!

– Dacă preferi, am o serie de povești incriminatoare despre tine, dragul meu frate. Aș fi mai mult decât fericit să am o conversație lungă cu Morrigan. Se întoarse spre preot. Nu e prea târziu pentru o anulare, nu-i așa?

– Continuă cu nebunia ta, sugeră Aidan. Și ține-ți poveștile otrăvitoare departe de urechile miresei mele.

Scanned with CamScanner

Un discurs la urechile miresei fu urmat de altă rundă de băuturi.

Sebastian inspiră adânc și continuă:

– Oricât de dificil ar fi, nu poți să faci sex în zi de sărbătoare. Nu poți să faci sex nici în zi de post. Nu poți să faci sex în timpul săptămânii Rusaliilor. Nici în Postul Crăciunului. Și știu că nici măcar nu ai visa să faci sex în Postul Paștelui.

Sebastian făcu o pauză și se uită pe foaie, iar Aidan o văzu pe Morrigan privindu-i întrebătoare. Făcu un gest ca și cum și-ar sugruma fratele. Tânăra zâmbi și clătină din cap. Dacă ar fi știut!

– Bineînțeles că e un păcat să faci sex în săptămâna Paștelui. Și nu o să faci sex miercurea, nici vinerea, sâmbăta sau duminica. Ce zi e azi?

– Miercuri, strigă Searc.

– Îmi pare foarte rău, frate. De asemenea, nu poți să faci sex în timpul zilei. Poți să faci sex doar dacă ești complet îmbrăcat. Și, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să ții minte să nu faci sex în biserică! Sebastian se opri și făcu o plecăciune în fața preotului, care îl privea uimit. Și am pomenit că scopul actului este să faci un copil?

Toți bărbații din jurul lui Aidan încuviințară.

Sebastian așeză hârtia în mâna lui Aidan și îi vorbi din nou.

– După ce sunt îndeplinite toate condițiile, poți să mergi mai departe, dar uriașii teologiei spun foarte clar că nu o să fie folosite poziții ciudate. Biserica are o poziție foarte clară în privința asta. Trebuie observată ordinea naturală. Bărbatul deasupra. Și poți să o faci o singură dată. Dar e posibil ca asta să fie maximum la care se așteaptă.

Se auziră râsete în jur.

– Și acum am și eu șansa să-mi prezint argumentele? întrebă Aidan.

– Nu cred că ai ce zice, având în vederea autoritatea din care mi-am luat tratatul. Dar faci cum vrei.

– Atunci ia loc și ascultă!

Sebastian trase un scaun și vru să se așeze. Însă, înainte să o facă, Aidan lovi scaunul de sub el, iar fratele lui căzu. În jur se auziră râsete.

Scanned with CamScanner

– Asta am de spus în legătură cu ordinea ta firească și autoritatea de la care te-ai inspirat! pufni Aidan.

Traversă încăperea, o luă pe Morrigan de mână și cei doi ieșiră din cameră.

Morrigan și Aidan erau, în sfârșit, căsătoriți, iar ea era încântată de ce urma. Isabella le spusese că fusese pregătit un apartament pentru ei deasupra sălii mari.

Când începu să urce scările, întrebă dacă Sebastian le oferise ceva valoros.

– Nici nu-mi pasă dacă e miercuri, zise Aidan încordat.

– Ce e atât de important legat de ziua de miercuri?

– Nu vrei să știi. Se opri pe coridor, în capătul scărilor și o trase aproape, sărutând-o. Am de gând să fac dragoste cu tine șapte zile pe săptămână, ziua și noaptea. Oriunde și oricând apare ocazia. Ce zici?

Morrigan râse.

– Să începem aici, în bibliotecă?

Poate pentru că trăiseră atâtea momente pasionale în acea cameră. Sau pentru că Morrigan voia ca prima dată să fie altundeva decât într-un pat. Voia ca nimic din trecutul ei să nu le umbrească fericirea.

– Cum vrea doamna mea.

Ținându-se de mână, intrară în bibliotecă și închiseră ușa. Era întuneric, dar luna plină învăluia camera într-o lumină albastră.

– Am vrut să te sărut și să fac dragoste cu tine din prima clipă în care am venit aici și te-am găsit stând pe scară.

Aidan se aplecă spre ea.

– Și eu am vrut să faci dragoste cu mine de prima oară când m-ai sărutat, m-ai atins și m-ai tachinat, dar m-am abținut pentru că trebuia să ne căsătorim înainte.

Gura lui Aidan o luă cu asalt pe a ei. Iar când o trase încet în îmbrățișarea lui, Morrigan simți cum se topi, buzele i se depărtară, primindu-le pe ale lui.

Ea se ridică pe vârfuri în timp ce-i răspunse la sărut. Simți sau mai degrabă auzi mormăitul de aprobare când corpul ei se lipi de al lui.

Scanned with CamScanner

Ce făceau – și locul unde o făceau – era sălbatic și dulce. Simțurile ei erau atât de vii, pregătite pentru următoarea lui atingere. Ea îi primi săruturile, palpitant de conștientă de propriul extaz și de nevoia din ce în ce mai mare din ea.

Mâinile lui se plimbau pe tot corpul ei. Îi mângâie sânii, spatele, fundul. Când îi lipi spatele de ușă, senzația erecției ei o făcu să geamă. Nu îi era frică, dar o străbătu o senzație de curiozitate.

– Te doresc atât de mult, Morrigan! îi șopti el. Dar să mă oprești dacă mă grăbesc.

– Și eu te vreau.

Corpul ei se arcui, lipindu-se de el, în timp ce el își împinse coapsa între ale ei. Morrigan gemu când simți presiunea. Aidan îi ridică fusta, iar ea își ținu respirația în timp ce el o mângâie. Ea gemu când degetele lui ajunseră în zona ei intimă. Corpul ei era încordat.

– Nu o să te rănesc, îi șopti el în ureche. Poți să te relaxezi, iubirea mea!

Să renunțe la temeri. La coșmaruri. La o viață plină de nesiguranță. Morrigan se concentră pe atingerea lui. Mâna lui o mângâia, iar degetele îi alunecară înăuntru. O presiune înnebunitoare creștea în ea în timp ce Aidan continua să o mângâie. Nu mai simțise niciodată așa ceva. Își dădu seama că respira sacadat.

Voia mai mult. Mintea ei țipa după mai mult. Fiecare parte a corpului ei voia să fie atinsă. O dorință lacomă creștea în ea, pulsând. Îl trase mai aproape. În mijlocul acestei frenezii, îi simțea șoldurile lipite și mai intim de ea.

– Nu te opri! Morrigan îl sărută pe gât. Vreau mai mult!

– Nu mă opresc, râse el. Sunt mult prea implicat pentru asta.

Dintr-odată, o luă în brațe. Morrigan zâmbi când Aidan o duse fără nici un efort pe birou.

Cu o mișcare, totul ajunse pe jos. Însă nu le păsă când el o așeză pe birou.

Aidan se opri.

– Încă pot să te duc în patul nostru.

– Aici. Acum!

Aidan îi ridică fusta, iar Morrigan tresări când mâinile lui alunecară pe coapsele și șoldurile ei. Făcu apoi un pas înainte și se lipi de genunchii ei.

Scanned with CamScanner

Niciodată nu crezuse că avea să fie așa. Toate amintirile de coșmar din acea noapte, din urmă cu mulți ani, dispăruseră. Când Aidan își lipi corpul tare și mai mult de ea, Morrigan îl primi deschisă. Începea să-și piardă controlul.

– Înfășoară-ți picioarele în jurul meu!

Morrigan îl ascultă, iar el își desfăcu pantalonii.

Momentul se apropia. Ea își ținu respirația. Însă când Aidan o atinse atât de tandru cu degetele, desfăcându-i pliurile, apoi mângâind-o, Morrigan pierdu orice urmă de ezitare. Îi călări degetele, împingându-se în palma lui, bucurându-se de presiunea degetului lui mare. Orgasmul ei fu subit și exploziv și își înăbuși strigătele în umărul lui.

Când o pătrunse, valuri de plăcere continuară să o străbată. Îl simți adânc în ea. La început lent, apoi începu să se miște tot mai repede. Mintea lui Morrigan se goli. Se potrivea perfect în ea. Îi simțea respirația atât de caldă pe gât, în ureche. Îi auzea inima care bătea cu putere în piept. Îi ducea pe amândoi aproape de nebunie.

Cu cât se înălțau, cu atât Morrigan îi susținea ritmul corpului cu al ei, până când extazul o cuprinse din nou și simți cum trupul lui se încordează. Atunci știu că se ridicaseră în același cer.

Peste câteva clipe, Aidan își lipi fruntea de obrazul ei și o sărută tandru. Morrigan se simțea minunat. Își strânse soțul într-o îmbrățișare și se simți completă. Nouă. Puternică. Și fericită.

Scanned with CamScanner

Capitolul 34

Morrigan
Două săptămâni mai târziu

Pentru că vasul ducelui trebuia să ajungă în orice clipă în port, ultimele zile fuseseră pline de activitate. Totul era însă aranjat. Cel puțin asta spera Morrigan.

Faptul că îl invitase pe Sir Rupert Burney să ia cina cu Niall Campbell, Maisie și Aidan la casa lui Searc din Maggot o lăsă pe Morrigan cu senzația că invitaseră vulpea în cotețul de găini. Având însă în vedere că la cină mai veneau colonelul Wade de la Fort George, lordul primar din Inverness, căpitanul Kennedy și chirurgul Carmichael, măcar avea senzația că exista siguranță. Cinaed și Isabella rămaseră la Dalmigavie. Erau în continuare căutați de Ministerul de Interne, ca dușmani ai Coroanei.

Când se uită la masă, Morrigan își aminti că atâția oameni suferiseră din cauza lui Sir Rupert. Iar când acesta sosi, tensiunea din încăpere era palpabilă, abia ascunsă în spatele vălului subțire al civilizației.

Morrigan îi promisese lui Aidan că nu avea să-i taie gâtul bărbatului. Își respectă promisiunea când fu prezentată ca doamna Grant și îi spuseră că se căsătoriseră. Dușmanul ei îi aruncă o privire care insinua că nu-i dăduse permisiunea să fie soția cuiva.

În ultimele săptămâni, cei doi fuseseră la cuțite. Morrigan voia scrisoarea tatălui ei de la el. Sir Rupert voia să știe locul întâlnirii dintre Cinaed și duce. După acea seară, Morrigan bănuia că nimic din toate astea nu avea să conteze.

Searc îi aranjase strategic la masă, astfel încât Niall să nu stea aproape de oficialul de la Ministerul de Interne. Fostul locotenent sigur i-ar fi tăiat capul lui Burney cu un cuțit de unt la cea mai mică provocare. Cei doi erau dușmani de când, pe de o parte, Fiona, sora

Scanned with CamScanner

lui Niall, fusese închisă luni întregi de către Sir Rupert, iar pe de altă parte, pentru că scoțianul fusese un jucător important în reuniunea reginei Caroline cu Cinaed, eveniment ce făcuse cariera lui Burney să se clatine. În tot acest timp, eforturile lui Niall îl costaseră pe Sir Rupert serviciile unei întregi rețele de spioni.

În timp ce mâncarea era servită, Morrigan observă că Sir Rupert cerceta împrejurimile cu o expresie surprinsă, și pe bună dreptate. Salonul era mai mare decât îți puteai imagina dacă priveai casa de afară. Cele mai fine cristale și argintării străluceau în lumina a sute de lumânări, iar servitorii atenți se mișcau cu finețea pe care o vedeai doar în casele elitei aristocrației britanice. Totul făcea parte din fațada care îi plăcea stăpânului casei. Un diamant avea mai multe laturi, la fel ca Searc Mackintosh.

– Ești pentru prima oară în această mică oază din Maggot, domnule? îl întrebă căpitanul Kenedy pe Sir Rupert, care stătea lângă el.

– Da, domnule.

– Clanul Mackintosh e cunoscut pentru ospitalitatea sa și pentru faptul că își răsfață oaspeții. Proprietarul vasului ridică vocea, vorbind cu gazda: Dacă ai îmbunătăți exteriorul acestui loc, am putea să-l primim pe Excelența Sa, pe bunul duce de Clarence, aici, în locul casei mele modeste aflate de cealaltă parte a râului.

– Modestă zici, pufni Searc, care ridică paharul la rândul lui.

– O să-l primești pe Excelența Sa? întrebă Sir Rupert.

După expresia lui, nimeni nu și-ar fi dat seama că știa ceva despre asta.

– Da, peste trei nopți. O mare onoare, nu mă deranjează să spun asta. Sper doar ca vremea să țină cu noi, iar vasul lui să ajungă la timp în port. Kenedy se opri. Am presupus că o să-l însoțești pe Excelența Sa.

– Acele aranjamente o să fie stabilite odată cu sosirea ducelui.

– O să fie o întâlnire istorică, zise colonelul Wade din cealaltă parte a mesei.

– Știi de întâlnire, domnule? întrebă Rupert fără să-și ascundă tonul acuzator.

– Am aflat despre ea aici, în seara asta, răspunse ofițerul. Dar, Sir Rupert, poți să-ți imaginezi un prinț al monarhiei de Hanovra și un descendent al dinastiei Stuart întâlnindu-se? Este cu adevărat istoric!

Scanned with CamScanner

– Mai degrabă trădare, domnule, răspunse Sir Rupert tăios. Un dușman al Coroanei care se întâlnește cu fratele regelui? Fără ca prim-ministrul sau Ministerul de Interne să știe? Regele nu o să fie mulțumit – și nici Lord Sidmouth.

– Lord Sidmouth își menține poziția, atrăgând dușmani ai Coroanei, răspunse Aidan. Frica și furia din regat înseamnă și mai multă influență și control pentru el. Orice întâlnire aranjată ca să aducă pace de durată nu o să-i fie pe plac.

– Ce știi despre pace, domnule Grant? pufni Sir Rupert. Dumneata, care pui vieți în pericol eliberând infractori precum frații Chattan!

– Ai uitat, domnule? Ți-a fost prea frică pentru a lăsa cazul să se judece. Nu eu, ci tribunalul eliberează oameni precum frații Chattan, care sunt acuzați pe nedrept. Eu doar îmi ofer serviciile ca să-i protejez pe cei nevinovați de conspiratori care țin de putere cu ambele mâini, de bărbați ca dumneata și ca stăpânul dumitale, Sidmouth.

– Ce conspirație? pufni Burney.

– Ministerul de Interne ispitește pe oamenii inocenți ca să comită infracțiuni. Îi prinzi în capcană cu agenții dumitale. Dumneata creezi infracțiunile pentru care îi judeci pe oameni.

– Ai grijă, domnule Grant! Nu creez nimic. Noi identificăm, expunem, judecăm. Scoatem escrocii din bârlogul lor și arătăm publicului planurile lor oribile.

– Ce miraculos că se întâmplă să descoperi aceste planuri înainte să fie comise infracțiunile respective! În fiecare caz, arestezi reformatori și dușmani politici. Îi acuzi de infracțiuni care sunt doar niște gânduri. Doar că le numești conspirație și îi prezinți pe acești bărbați drept niște extremiști periculoși.

– Asta e o dovadă a abilității organizației noastre. A genialității noastre. Suntem peste tot. Auzim tot. Suntem în casele oamenilor. Știm infracțiunile pe care vor să le comită înainte să facă un pas.

– Întorci prietenii unul împotriva celuilalt. Destrami familii, Sir Rupert!

– Facem ce trebuie ca să protejăm Coroana. Regele și țara. Cu siguranță ai auzit această frază, chiar dacă nu știi ce înseamnă.

Scanned with CamScanner

– Ești o pată pe onoarea regelui și a țării. Ești o amenințare pentru oamenii liberi, ale căror vieți le manipulezi și le distrugi cu uneltirile dumitale!

– Păstrează-ți discursurile pentru alegeri, domnule Grant! Cu astfel de păreri radicale, nu o să fii ales niciodată în parlament. Aruncă o privire cu subînțeles spre Morrigan. Nu că ai fi eligibil.

Morrigan își așeză mâna pe genunchiul lui Aidan ca el să nu se ridice. Erau căsătoriți de foarte puțin timp, însă soțul ei îi adoptase deja temperamentul.

– Să văd dacă înțeleg, Sir Rupert, zise Searc. Ești în favoarea închiderii oamenilor pentru infracțiuni pe care poate că nu le-au comis niciodată. De dragul de a-ți proteja regele și țara, așa cum spui.

– Absolut. Trebuie să distrugem amenințările înainte să se materializeze.

Înainte să poată răspunde cineva, în depărtare se auzi o lovitură puternică în ușă, urmată de voci ridicate. Searc se ridică în picioare când ușa salonului se deschise și intră un servitor, cerându-le scuze.

– Nu vor să plece, stăpâne. Și spun că nu vor să mai aștepte nici un minut.

– Despre cine e vorba? strigă Searc. Cum îndrăznesc să ne întrerupă pe mine și pe oaspeții mei?

– Un ofițer, domnule. Și patru soldați. Au și o trăsură.

– Ce vor?

– Să aresteze pe cineva.

– E scandalos! Searc trecu de el, țipând pe hol. Ce este cu prostiile astea?

Peste o clipă, intră un ofițer cu oamenii lui în spate. Fluturând un document, făcu o plecăciune în fața lordului primar.

– Explică! ceru Searc.

Oamenii ofițerului se împrăștiară. Erau înarmați cu bastoane și păreau pregătiți să le folosească.

– Suntem aici să-l luăm în custodie pe Sir Rupert Burney.

În cameră se așternu tăcerea.

– Sub ce acuzație? izbucni Burney. Sunt un agent al Coroanei. Nu aveți nici un drept să mă duceți nicăieri!

Scanned with CamScanner

Ofițerul scoase mandatul din haină și îl îndreptă spre persoana acuzată.

– Sir Rupert Burney, ești acuzat de conspirație de a comite un act de violență împotriva unui membru al familiei regale.

– Dintre toate... E absurd! zise el. De unde ați scos asta? Servesc familia regală și nu există nici un membru al...

– În seara asta, am arestat 12 indivizi, angajați de dumneata, care se înarmau cu scopul de a da buzna peste o cină din casa căpitanului Kenedy peste trei zile. Instrucțiunile dumitale erau să-l omoare pe Excelența Sa, ducele de Clarence și...

– Asta e o minciună! zise Burney și se ridică în picioare.

– Avem mărturii de la toți bărbații pe care i-am arestat în seara asta.

Sir Rupert se întoarse spre lordul primar.

– Imbecilii ăștia lucrează pentru dumneata. Dacă nu rezolvi chiar acum situația, Ministerul de Interne o să reacționeze. Îți jur că nu o să se termine bine pentru tine!

Morrigan fu impresionată de cât de netulburat era lordul primar. Bărbatul se uită la gazda lui, cerându-i scuze din priviri, după care i se adresă lui Sir Rupert.

– Îți sugerez să mergi cu bărbații ăștia, pentru ca orice neînțelegere să fie rezolvată fără să mai deranjăm gazda sau doamnele.

Burney se întoarse și arătă spre colonelul Wade, care era deja în picioare.

– Fă ceva, doar reprezinți Coroana!

– Astfel de acuzații sunt serioase, domnule. Colonelul traversă camera și îi luă hârtia din mână. Citi acuzațiile. Spui că Sir Rupert a comis un act de trădare?

– Da, domnule. Și nu e doar atât.

Toată lumea așteptă în timp ce colonelul Wade se gândi o clipă, după care înapoie mandatul. Făcu semn spre ofițeri.

– Arestați-l!

Scanned with CamScanner

Capitolul 35

Morrigan

Lui Morrigan i se păru prea simplu să îl prindă pe Burney într-o plasă creată chiar de el, iar după ce îl luară, îngrijorarea ei nu făcu decât să se intensifice. Era un dușman viclean, iar tentaculele lui ajungeau departe. Se întrebă câți agenți ca Baker mai avea la degetul mic. Câți aveau să respecte instrucțiunile stăpânului lor, chiar dacă acesta era în spatele gratiilor?

Privirea veninoasă a lui Sir Rupert era îndreptată spre o singură persoană în timp ce fusese scos din salonul lui Searc mai devreme în acea seară. Aidan. Știa că fusese învins în propriul său joc și cine era responsabil pentru asta.

În dormitorul lor ajunseră zgomote de pe drumul principal, care veneau dinspre ponton, prin Maggot. Vocile unor marinari beți, lătratul unui câine, huruitul trăsurilor care trecea pe pietriș. Morrigan auzise deja povești de la Sebastian despre atentatele la viața lui Aidan. Faptul că avea un dușman feroce ca acesta o făcea să stea trează și să asculte.

Asta avea să fie viața ei. În acea seară, în ziua următoare, tot restul vieților lor.

Oricât de mari erau pericolele, era mândră de Aidan pentru ce făcuse, pentru că luptase.

Cu un oftat, Morrigan se cuibări în brațele soțului ei și își lipi fața de pieptul lui gol. Îl iubea. Putea striga acele vorbe de sute de ori și tot nu avea să fie îndeajuns. Niciodată nu simțise o astfel de fericire. Faptul că Aidan o păcălise și o convinsese să-și alunge temerile și să se căsătorească cu el era incredibil. Și faptul că o iubea, făcea dragoste cu ea și o învăța plăcerea și frumusețea corpurilor lor când se uneau era un alt miracol. Morrigan simțea pentru prima oară că era întreagă, completă, vindecată.

Cu toate astea, încă îi era frică. Se temea să îl piardă. Nu putea ignora senzația.

– Îți înfigi degetele în piciorul meu, mormăi el.

– Am genunchii îndoiți. Degetele mele nu sunt nici măcar aproape de piciorul tău.

Morrigan se dădu în spate ca să se uite la chipul lui, dar Aidan nu o lăsă să se îndepărteze. Morrigan își dădu seama că el zâmbea.

– Voiam să spun că zgomotul din capul tău e mai puternic decât ce se întâmplă pe strada de sub fereastra asta, dar nu ar fi prea romantic. Așa că m-am hotărât să mă plâng de degetele tale.

Chiar dacă uneori Aidan avea un simț al umorului ciudat, lui Morrigan îi plăcea felul în care o putea face să zâmbească, indiferent de situație.

– Mă gândeam că Burney o să iasă din închisoare și o să vină după tine.

– Nu o să iasă niciodată.

– Sir Rupert are bani și influență. Când o să aibă loc procesul lui, probabil o să-și ia un avocat bun.

– Nu o să iasă niciodată.

– Oamenii lui pot să-i plătească pe cei care au dat declarații împotriva lui. Prietenii lui de la Ministerul de Interne o poate convinge pe Madame Laborde să recunoască faptul că s-a întâlnit cu noi. Ea ar putea spune că am pus la cale totul, chiar dacă doar am plantat semințele.

– Nu o să iasă niciodată, spuse Aidan din nou, mângâindu-i fruntea încruntată.

Cu vârful degetelor, îi mângâie fața, coborî spre gât și ajunse la sâni.

– Pot să mute procesul înapoi în Londra. Lord Sidmouth ar putea să-l asiste și...

– Nu o să iasă niciodată.

O trase pe Morrigan pe el.

Pasiunea erupse în ea când îi simți erecția. Așa mergeau lucrurile între ei. Când se uitau unul în ochii celuilalt, ajungeau să facă dragoste. Când stăteau în pat și vorbeau despre nimicuri, ajungeau să facă dragoste. O atingere, un sărut, un zâmbet, toate îi duceau în aceeași direcție. Bărbatul era nesătul, ca și ea de altfel. Iar acum,

Scanned with CamScanner

discuția despre Sir Rupert, care putea să iasă sau nu din închisoare, îi ghida în aceeași direcție.

Morrigan se ridică să se uite la chipul lui, iar Aidan profită de mișcare, mușcând-o în joacă de sâni. Doar de asta fu nevoie. Morrigan își desfăcu puțin picioarele. Corpul ei avea o voință proprie.

– Înainte să fim distrași...

Morrigan inspiră adânc, când îl simți lipindu-se de ea.

– Asta nu e distragere a atenției...

O mângâie pe sân și îl atinse cu gura. Scântei explodară în ea și nu se putu gândi decât la el adânc în ea. Era pregătită pentru el. Mereu părea să fie pregătită pentru el. Își mișcă șoldurile, iar Aidan alunecă în ea.

Mai târziu, când erau amândoi epuizați, iar ea stătea întinsă pe el, îl întrebă din nou.

– Ce te face să crezi că nu o să iasă niciodată?

Aidan râse.

– E foarte greu să ți se distragă atenția.

– Spune-mi!

– Din același motiv pentru care Wemys se temea și voia să-l ascund. Sir Rupert știe prea multe. Și poate să vorbească oricât despre rege și țară, dar singurul lucru care contează acum pentru el e să își salveze propria piele. E capabil să încheie orice înțelegere ca să facă asta. Dacă e nevoie, o să depună mărturie și o să distrugă guvernul lui Lord Liverpool fără să se gândească de două ori. Burney ar distruge tot Ministerul de Interne ca să scape de ștreang. Din cauza asta, Lord Sidmouth nu își permite să-l lase să trăiască. Bănuiesc că într-o dimineață, destul de curând, temnicerul o să-l găsească pe prizonier spânzurat în celulă și o să jure că și-a făcut-o cu mâna lui.

Scanned with CamScanner

Capitolul 36

Aidan

Recepția și cina din casa căpitanului Kenedy fuseseră un șiretlic ca să-l prindă pe Sir Rupert în propria capcană. Întâlnirea dintre Cinaed și duce avu loc în cabina amiralului de pe vasul Maiestății Sale, *William & Mary*, care acostase în capătul de nord al portului Merkinch, aproape de gura canalului neterminat.

Aidan se urcă la bordul navei, în spatele lui Cinaed, Niall Campbell, și a o duzină de luptători Mackintosh, care rămaseră pe punte, făcând schimb de priviri cu marinarii vasului. Aidan credea că fiecare parte acționa cu bună-credință și că nimeni nu putea păți nimic. Din fericire, totul merse conform planului.

Cinaed și ducele aveau amândoi personalități puternice. Ca urmare, discuția continu la fel de multe dispute, cât și înțelegeri. Însă într-un final cei doi ajunseră într-un punct de respect și înțelegere reciprocă. Urmară promisiuni legată de comunicare și de sprijin. Fiecare plecă apoi cu credința că, dacă acest fiu al lui George al III-lea avea să devină monarhul Marii Britanii și al Irlandei, amândoi aveau să își amintească de această întâlnire și să își respecte promisiunile.

Câteva ore mai târziu, amândoi plecară cu o senzație de euforie.

Cinaed și Niall și majoritatea bărbaților aveau să se întoarcă imediat la Dalmigavie. Aidan urma să aștepte acasă la Searc, până când soția lui se întorcea din vizita la Madame Laborde.

În ziua de după arestarea lui Sir Rupert, artista se mutase înapoi la Barn Hill, având promisiunea lui Aidan că, odată ce se termina procesul lui Burney, aveau să fie făcute aranjamente financiare pentru ea. Nu putea exista nici o urmă de incorectitudine între ea și clanul Mackintosh. Avea să depună mărturie că le spusese mai

Scanned with CamScanner

multe zvonuri pe care la auzise. Avea să recunoască faptul că tot ce spusese era posibil să-l fi convins pe Sir Rupert Burney să angajeze oameni ca să încerce să-l asasineze pe duce. Dar ea nu avusese nici un rol în nici un plan. Și avea să fie clar pentru orice juriu că spionul ar fi avut anumite beneficii, indiferent de rezultat.

Stăteau pe chei și se pregăteau se încalece, când îl văzură pe Blair călărind spre ei din Inverness.

– Burney a evadat, le zise. Îl duceau la Fort George. Trăsura cu prizonieri a fost atacată înainte să iasă din oraș. A plecat.

Aidan se gândi imediat la Morrigan. Luase trăsura spre Barn Hill, împreună cu doi însoțitori Mackintosh, pe lângă birjar. Acela trebuia să fie ultimul loc unde să se ducă Sir Rupert, dar trebuia să se asigure.

Cinaed și Niall îl întrebară pe Blair ce mai știa, dar Aidan nu mai putu aștepta. Se urcă pe cal și le spuse că se ducea după soția lui.

Capitolul 37

Morrigan

Casa enormă de pe Huntley Street fusese închisă chiar a doua zi după arestarea lui Sir Rupert. Servitorii fuseseră trimiși acasă. Secretarul lui și acoliții lui dispăruseră. Morrigan o urmă pe Madame Laborde când coborî din trăsură. Pentru că un vânt rece învolbura apele înghețate ale râului Ness, îi promise birjarului că nu avea să dureze mult.

Cei doi războinici Mackintosh le conduseră la ușă.

– Cheia e aici pe undeva.

Artista căută la fundul unui săculeț.

Morrigan venise în speranța că avea să găsească scrisoarea tatălui ei. Aidan spusese că nu conta. Ea încuviință. Cu toate astea, ocazia apăruse când Madame Laborde pomenise că voia să se întoarcă în casă pentru a-și lua restul lucrurilor. Sir Rupert nu se mai întorsese la casa de pe Huntley Street după ce fusese arestat. Nu avusese ocazia să își ascundă hârtiile sau să le dea altcuiva. Asta însemna că era posibil ca scrisoarea tatălui ei să fie încă acolo.

– Am găsit-o!

Băgă cheia în broasca veche, iar bărbații Mackintosh intrară înaintea femeilor.

Înăuntru era liniște. Și rece. Nici un foc nu fusese aprins de trei zile. Ferestrele zăngăniră și un geamăt șuierător se auzi dinspre șemineul din salon.

– Mă duc sus să-mi iau lucrurile. Artista arătă spre ușa din dreapta. Acesta e biroul lui. Cred că e locul unde ar fi bine să te uiți.

Unul dintre bărbați intră în birou și se uită în jur. Ea așteptă pe hol până când el se asigură că nu era nimeni înăuntru. Bărbatul îi făcu semn că putea să intre.

Scanned with CamScanner

Biroul era mobilat cu o masă mare, un birou lângă fereastră și scaune. Doi pereți erau acoperiți cu biblioteci. Un dulap cu uși în formă de diamant, pentru hărți și suluri era gol. Morrigan împinse niște hârtii pe birou și deschise niște sertare. Nimic nu îi atrase atenția. Începu să se întrebe dacă secretarul lui fusese acolo după tot ce se întâmplase. Sau poate că avea alt birou. Niall îi spusese că, în Glasgow, Burney preluase birourile din City Chambers și în Saltmarket.

Morrigan își aminti ce îi spusese Wemys. Burney avea secrete despre toată lumea. Despre toți spionii și agenții lui. Despre toți oamenii care lucrau pentru el. Și despre orice persoană pe care o putea folosi sau manipula. Când se uită prin cameră, încercă să își dea seama cum putea păstra el această informație. Poate că avea un registru care o putea îndrepta în altă direcție.

În timp ce se gândea, o auzi pe Madame Laborde strigând de sus că avea nevoie de ajutor să care valiza jos. Se auzeau pași care coborau.

Volumele de pe rafturi aveau mărimi diferite și, după stratul de praf, multe păreau să fie acolo de ceva timp. Morrigan scoase cărțile care păreau să fi fost mutate recent. Încet, trecu prin ele și se uită în spatele lor. Nimic.

În timp ce așeza obiecte pe rafturile unui perete interior, o cutie de lemn se mișcă ușor. O trase, iar cutia căzu spre ea. Un dulap ascuns. Bineînțeles. Searc îi spusese că această casă aparținuse unui contrabandist.

Biblioteca scârțâi puțin, dar se deschise ușor. Morrigan se uită înăuntru. Rafturile erau aliniate pe peretele opus și erau pline cu cărți, registre, iar o geantă din piele plină cu jurnale și hârtii era rezemată lângă ele.

Morrigan intră înăuntru și se întinse după geantă. Nu ajunse departe. Simți lama unui cuțit lipită de gât. Încercă să se întoarcă, pentru a-l lovi pe bărbatul din spatele ei, însă felul în care acesta își înfipse mâna în părul ei și înțepătura lamei o opriră.

– Doamnă Grant, ce minunat să te găsesc aici!

Sir Rupert Burney stătea în spatele ei. Ușa se închise.

Scanned with CamScanner

Capitolul 38

Vestea dată de doamna Goddard că Morrigan o însoțise pe Madame Laborde pe Huntley Street fusese pentru Aidan ca o lamă de cuțit înfiptă în piept.

În timp ce calul lui galopa pe drum și prin piața de vite acum goală spre Castle Hill și pod, încerca să se convingă că totul era în regulă. Morrigan nu era singură. Femeile erau însoțite de doi bărbați Mackintosh. Nimic nu dădea de înțeles că Burney avea să se întoarcă într-o casă închisă de autorități.

Însă în tot acest timp o senzație stranie îi dădu târcoale.

Aidan începu să respire doar când văzu birjarul și trăsura din fața casei. Opri calul în față, descălecă și intră repede pe ușă. De la etaj se auziră voci masculine.

– Morrigan! strigă el.

Unul dintre bărbații Mackintosh apăru în capul scărilor.

– Unde e soția mea?

– Acolo, în birou. Bărbatul începu să coboare scările, însă Aidan nu-l aștepta. Nu știa cum era împărțită casa. O strigă, uitându-se în prima încăpere.

– Următoarea, domnule Grant. Era acolo acum un minut.

Amândoi intrară în birou. Fereastra era închisă, perdelele erau trase. Nu era nimeni înăuntru. Morrigan nu avea unde să se ducă.

– Știu că nu a plecat din casă.

Bărbatul Mackintosh ieși pe hol ca să se uite în jur.

Al doilea bărbat coborî și se alătură căutării. Lui Aidan i se spuse că ușa din spatele bucătăriei era în continuare sigilată. La fel ferestrele și intrarea servitorilor. Singurul loc pe unde putea să intre și să iasă cineva era pe unde venise el.

Scanned with CamScanner

– Verificați podelele pentru o ușă secretă! Aidan intră repede în birou și arătă spre rafturi. Dă jos cărțile! Pe toate! Trebuie să fie o ușă pe acolo pe undeva.

Îi lăsă și ieși valvârtej din casă.

Bineînțeles că trebuia să fie un pasaj ascuns, își spuse Morrigan. Și un tunel. Casa era pe malul râului. Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să intre în spațiul din spatele bibliotecii.

Dar cum ar fi putut să știe că Burney era liber?

Bărbatul îi ordonase să care geanta aceea grea. Cu pumnalul lui în spate, coborâră niște trepte abrupte și o luară printr-un tunel umed care mirosea ca o criptă. Sir Rupert înlocui cuțitul cu un pistol mic îndreptat spre spatele ei. Pasajul era îngust și alunecos. Trecură prin două mici deschizături prin care intrau lumina și aerul rece. La o cotitură mai strânsă, Morrigan se uită în față și văzu că tunelul era mai luminat în depărtare.

Își dădu seama după sunetul pașilor lui că era destul de aproape să o împuște, dar destul de departe de a fi în siguranță dacă încerca să-l lovească ori să se apere cumva.

După greutatea genții, bănui că bărbatul o umpluse cu saci cu monede și hârtii care i se păreau mai valoroase. Sir Rupert voia să evadeze din Inverness, dar nu avea s-o facă cu mâna goală.

Morrigan se gândi din nou la drumul acela. Pasajul ducea sub casă, spre râu. De la cotitură, tunelul mergea probabil în paralel cu râul. Era, cu siguranță, drumul unui contrabandist.

– Unde mergem? întrebă ea, încetinind puțin.

– Nu e treaba ta. Mergi!

Să țipe, în speranța că cineva avea să o salveze, nu mai era o posibilitate. Poate că trebuia s-o facă atunci când simțise prima oară lama cuțitului.

– Ce o să faci cu mine?

– O să afli în curând.

Tunelul coti ușor. În depărtare, vedea niște scări de lemn, care duceau la o ușă secretă. Își aminti că văzuse un depozit dărăpănat și un doc nu departe de casă. Cineva îl ajutase pe Burney să evadeze. Mai mult ca sigur îl așteptau niște acoliți și o barcă pentru a-l duce departe de brațul legii și de clanul Mackintosh.

Scanned with CamScanner

Orice trebuia să facă pentru a pune punct situației, Morrigan trebuia să acționeze chiar atunci.

– Am cooperat cu tine. Te-am ajutat ca să-mi dai scrisoarea tatălui meu.

– Scrisoarea tatălui tău. Bucata aia de hârtie nu a contat deloc pentru el. Crede-mă, am încercat s-o folosesc, dar Drummond n-a vrut să-mi facă jocul. Și nu încerca să mă iei de prost. Știu că nu înseamnă nimic nici pentru tine. Dacă însemna, te-ai fi agitat mai mult.

– Credeam că avem o înțelegere. Mi-am jucat rolul.

– Rolul? Mincinoaso! M-ai manipulat. I-ai otrăvit mintea lui Roisin Laborde. Ai întors-o împotriva mea.

– Nu am făcut nimic din ce nu ai făcut chiar tu.

– Nu te flata! Știu că voi doi ați fost implicați în asta. Vă meritați unul pe celălalt. Tu și avocatul tău. Păcat că mariajul vostru nu o să dureze.

Scările erau chiar în față. O rafală rece de vânt șuieră prin ușa secretă.

– Ce bucurie o să simt când o să-i spun de finalul rău patetic! Făcu o pauză, apoi continuă: Poate că o să te mai țin în viață puțin. Sau o să am ceva avantaje dacă îl las să creadă că te poate lua înapoi.

Morrigan nu mai avea să fie o victimă. Niciodată.

– Să nu faci nimic prostesc. Urcă încet pe scări și oprește-te sus! O să am pistolul țintit spre spatele tău în tot acest timp.

Morrigan urcă scările, așa cum i se spuse, iar mintea i-o luă razna. Să fugă. Să îl lase să tragă. Să sară în râu și să se înece în apa înghețată. Moartea era fără doar și poate preferabilă.

Urcă și se trezi într-un depozit mic. Ușile care dădeau spre apă erau deschise. Putea vedea docul. O barcă se legăna pe râul înghețat.

– Mergi direct la barcă! îi ordonă el.

În timp ce mergea în fața lui, își dădu seama că era o persoană întinsă pe doc. Morrigan mută geanta ca s-o țină cu ambele mâini în fața ei.

Ieși din depozit. Nu unul, ci doi oameni stăteau întinși, nemișcați pe doc. Sări într-o parte, se propti și aruncă geanta cu toată puterea spre ușă. Îl lovi pe Burney în umăr când acesta fugi afară,

Scanned with CamScanner

dar atenția lui nu era îndreptată spre ea. Altcineva aștepta de cealaltă parte a ușii.

Aidan.

Lovitura gențiI îl aruncă pe Burney spre el. Aidan se întinse după pistol, iar Morrigan privi șocată cum cei doi se rostogoliră spre marginea docului. Fugi într-o parte și îi privi îngrozită pe cei doi, care se luptau în râul rece. Aidan se scufundă primul, dar apoi și Burney fu tras în jos.

Morrigan auzi pași pe doc în spatele ei. Birjarul era acolo. Cei doi bărbați Mackintosh ieșiră în grabă din depozit.

– Aidan a căzut în râu, nu îl văd!

Morrigan se aplecă peste margine, pregătită să sară după el.

Îi sărise în ajutor. Știa că avea probleme. Aidan știuse unde să se ducă și cum s-o găsească. Era iubirea vieții ei. Viitorul ei. Aidan nu avea cum să moară. Nu avea să-i dea drumul.

– Mă duc după el!

Morrigan se pregătea să sară când o pereche de mâini o prinseră din spate. Se zbătu ca să se elibereze. Se simțea din nou ca în sala de operații din Edinburgh. Tatăl ei era mort, iar ea era târâtă din cameră. Era prea târziu pentru a mai face ceva.

– Dă-mi drumul! strigă ea. Nu o să-l las să moară!

– E acolo, doamnă Grant! La mal. Iese din râu.

Apoi îl văzu pe Aidan, însă nu era nici urmă de Burney. Bărbații se duseră să-l ajute.

Dintr-odată, genunchii i se înmuiară. Totul se întâmplase atât de repede! Pentru câteva clipe, aproape că își pierduse orice urmă de speranță.

– Ia niște pături! îi spuse birjarului, recăpătându-și forța.

Morrigan alergă de-a lungul malului și își aruncă brațele în jurul lui. O haină uscată fu aruncată pe el, iar ea își lipi fața de hainele lui ude.

– Trăiești. Slavă Domnului! Ești viu!

Aidan o ținu și o sărută, apoi se dădu în spate și o privi.

– Te-a rănit?

Morrigan clătină din cap.

– Am găsit o ușă secretă în spatele rafturilor și l-am surprins. Venise să ia ce obiecte valoroase lăsate în urmă.

– Când nu te-am găsit în casă, am știut.

Scanned with CamScanner

– Cum ai știut să vii aici?

– Mai ții minte când Searc ne-a spus că asta a fost casa unui contrabandist?

Morrigan încuviință. Știuse, dar nu fusese destul de atentă.

– De când eram mic, am auzit că multe case vechi aflate de-a lungul râului au tuneluri care duc spre apă. Când am văzut barca legată aici și pe cele două brute, am știut că pe aici o să ieși.

Morrigan arătă spre bărbații întinși pe doc.

– Tu ai făcut asta?

– Am folosit mișcările pe care le-am văzut la tine în curtea de antrenament.

Era ud până la piele. Îi clănțăneau dinții, dar tot avea simțul umorului. În timp ce se îndreptară spre trăsură, Morrigan văzu geanta pe care o cărase pentru Burney. Îi ceru unuia dintre bărbații Mackintosh să le-o aducă.

– Ce crezi că e acolo? întrebă Aidan, care o ținea strâns.

– O urmă de fragilitate și de frică. Morrigan se uită în ochii bărbatului pe care îl iubea. Bărbatul alături de care avea să stea și alături de care avea să lupte până la finalul vieții. Nimic de acolo nu poate să ne afecteze, dar hârtiile acelea e posibil să însemne speranță și libertate pentru mulți.

Scanned with CamScanner

Capitolul 39

Cinaed
Brandenburg House, Hammersmith, şase luni mai târziu

Geanta pe care Sir Rupert Burney o lăsase în urmă când se înecase în râul Ness era magică. Pe lângă scrisorile şi informaţiile cu care spionul îi controla pe cei nevinovaţi, găsiseră o mulţime de dovezi incriminatoare cu greşeli ale politicienilor din ambele partide. Unele chiar îi incriminau pe cei care lucrau în departamentele de colectare a informaţiilor de la Ministerul de Interne din Londra.

Sir Rupert preţuia informaţia la fel de mult ca Searc, dar Cinaed prefera să creadă că bărbatul care îl supraveghease din copilărie nu era atât de predispus să distrugă vieţi.

Aidan fusese ales în Parlament, reprezentând comitatul Inverness.

El şi Morrigan se stabiliseră deja în Londra. Sebastian venea din când în când, după ce hotărâseră să ţină deschise birourile de avocatură din Edinburgh. Voia să fie pregătit pentru momentul în care fratele lui avea să fie scos cu torţe şi furci din Westminster.

Datorită negocierilor discrete ale lui Aidan – care folosise registrele lui Sir Rupert în care se găseau abateri deloc neînsemnate ale unor miniştri de rang înalt din guvern – toate acuzaţiile aduse Isabellei şi lui Cinaed fuseră retrase în primăvară. Recompensa pe capetele lor fusese anulată. Erau liberi. Nimeni nu fusese mai uşurat decât Lachlan Mackintosh, care se hotărâse că era momentul să îi dea lui Cinaed titlul de lord la Dalmigavie.

Lui Cinaed îi luase mult să înţeleagă asta, dar era mai mult Mackintosh decât Stuart. Lui şi Isabellei le păsa foarte mult de aceşti oameni. Se simţeau ca acasă la Dalmigavie. Nici unul nu voia să se mute în Noua Scoţie şi să-i lase pe cei dragi în urmă. Aşa că acceptase cu modestie onorarea.

Scanned with CamScanner

Acum, când viețile lor erau așezate, Niall și Maisie acceptaseră o ofertă din partea lui James Watt. În urmă cu mai multe luni, Niall făcuse o investiție în fabrica de motoare cu abur. Iar acum hotărâse să ajute compania să se extindă în nordul industrial. Ca scoțian și fost soldat, succesul lui era garantat. Aveau să locuiască în Aberdeen, iar Fiona și familia ei urmau să li se alăture. Nu se făcuseră încă anunțuri formale, dar Cinaed simțea că John Gordon și Fiona aveau să-și anunțe logodna foarte curând.

Singura care se plângea de schimbare era bătrâna Jean. Ura faptul că toată lumea era atât de departe. Însă după multe bombăneli se hotărî să stea cu Isabella și cu Cinaed la Dalmigavie, deoarece aceștia aveau mai multă nevoie decât ceilalți de ajutorul ei.

Și aveau nevoie de ea pentru că Isabella era însărcinată.

Cinaed inspiră adânc, încercând să mențină neatinsă senzația de fericire, deoarece plecase în Londra la cererea mamei lui. Aceasta era pe moarte.

În aceeași noapte cu încoronarea regelui, un eveniment la care regina nu avusese voie să participe, aceasta se îmbolnăvise. În următoarele trei săptămâni, avusese dureri din ce în ce mai mari, iar sănătatea i se deteriorase. Mama lui avea doar 53 de ani.

Deși Cinaed și Isabella nu mai aveau probleme cu Coroana, sosiseră noaptea, la sugestia lui Brougham și a lui Aidan. Guvernul nu era de încredere. Unii doctori spuseseră că regina avea o obstrucție intestinală. Alții ziseseră că avea cancer. Dar, de când ajunseseră, Isabella petrecuse mult timp cu Caroline și bănuise că aceasta fusese otrăvită. Dar trecuse prea mult timp, iar daunele erau prea mari ca să îi mai poată salva viața.

În noaptea de 7 august, Cinaed și Isabella se așezară lângă patul ei și o ținură de mâini.

Aceasta știa de nepotul ei, care urma să se nască înainte de finalul anului.

Aflase de promisiunile făcute de ducele de Clarence legate de viitorul Scoției.

Știa că străzile de lângă Brandenburg House erau pline cu oameni care se rugau pentru regina lor îndrăgită.

La ora 10 și 25 de minute Caroline muri.

Iar pe sicriul ei, așa cum dăduse instrucțiuni, Cinaed avu grijă să scrie „Aici odihnește Caroline, regina rănită a Angliei".

Scanned with CamScanner

Epilog

William Henry, duce de Clarence, fu încoronat rege al Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei și rege al Hanovrei pe 26 iunie 1830, domnind sub numele de William al IV-lea.

În timpul domniei sale, Parlamentul britanic adoptă reforme importante, inclusiv Legea fabricilor, care prevenea abuzul copiilor la locul de muncă, Legea de abolire a sclaviei, care elibera sclavii din colonii, Amendamentul Legii celor săraci, care standardiza proviziile pentru cei nevoiași, și Legea scoțiană de reformă, care extindea dreptul de vot de la 5 000 de bărbați adulți la 65 000 de votanți. Cu toate astea, trebui să treacă aproape o sută de ani până când toate femeile cu vârsta peste 21 de ani să primească drepturi depline de vot.

Dar asta avea să fie, poate, o altă poveste.

Scanned with CamScanner

Nota autorului

Sperăm că v-a plăcut *Sabia scoțiană*.

Ca scriitori, suntem îndrăgostiți de istorie și ne place să împărtășim cu voi alegerea unor personaje interesante.

Când am început să scriem seria „Scoțieni regali" *(În numele iubirii, Giuvaierul scoțian, Sabia scoțiană)*, scopul nostru a fost să împletim viețile a trei femei extraordinare cu o serie de evenimente istorice revoluționare, dar în mare parte uitate, numite Războiul Radical din 1820.

Pornind de la această idee, personajele Isabella, medic cu studii universitare, Maisie, activistă pentru dreptul la vot al femeilor, și Morrigan, revoluționară militantă, au prins viață în imaginația noastră. Cercetările ne-au dus spre figuri istorice reale din era georgiană și cea a regenței, care au fost modele pentru eroinele noastre – femei precum Dorothea Erxleben, medic, Mary Fildes, una dintre primele activiste pentru dreptul de vot al femeilor, „William" Brown (nume de botez necunoscut), o femeie africană care a servit în Marina Regală, și María Antonia Santos Plata, o lideră rebelă a partizanilor din America de Sud.

Acele femei excepționale ne-au adus în acest moment de la finalul din *Sabia scoțiană*. Mulți dintre cititorii care ne-au urmărit de-a lungul deceniilor știu că nu ne place să ne luăm rămas-bun de la personajele noastre. De fapt, nu o s-o facem niciodată. Personajele secundare își găsesc propriile povești. Personajele principale se întorc în roluri decisive. Nici o poveste nu se termină deoarece, odată ce le-am creat, personajele noastre sunt ca o familie pentru noi. Poate că unii dintre voi au observat că nu am putut termina această carte fără să menționăm îndrăgita familie Pennington. Dacă sunteți interesați, există zece cărți care urmăresc familia de-a lungul a două generații și chiar mai departe.

Scanned with CamScanner

Înainte să punem punct acestei cărți, am vrea să-i mulțumim Pamelei Sutherland de la Inverness Botanic Gardens pentru cunoștințele și ajutorul ei.

Îi suntem recunoscători și lui Peter Mackenzie, jurnalist, publicist și avocat din Glasgow (1799–1875). Datorită publicației lui periodice *The Loyal Reformer's Gazette* am învățat atât de multe lucruri despre ideile politice ale timpului, mai ales despre campania pentru reformă parlamentară.

Mulți dintre voi știu că am fost preocupați să creăm o lume vastă, plină de povești care se întind de-a lungul multor secole, de la perioada medievală din Highland la Anglia georgiană, regentă și victoriană și Scoția. Dacă sunteți interesați să aflați mai multe, website-ul nostru este o sursă foarte bună de informație.

Ca autori, apreciem părerea voastră. Noi scriem poveștile pentru voi. Am vrea să vă aflăm părerea. Învățăm mereu, așa că vă rugăm să ne ajutați să scriem povești pe care o să le apreciați și o să le recomandați prietenilor voștri.

Vă rugăm să ne vizitați website-ul pe www.MayMcGoldrick.com pentru cele mai noi știri și scrieți-ne la May@MayMcGoldrick.com.

În încheiere, dacă v-a plăcut *Sabia scoțiană*, vă rugăm să ne lăsați o recenzie și să o recomandați prietenilor voștri. Vă apreciem foarte mult susținerea.

Vă dorim pace și sănătate!

Nikoo și Jim McGoldrick

Scanned with CamScanner

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „SCOȚIENI REGALI"

După ce soldații britanici îi ucid tatăl, Morrigan Drummond fuge din Edinburgh și ajunge în Highland, sub protecția unui clan de războinici. Aici, înflăcărata Morrigan se antrenează alături de bărbații de la castelul Dalmigavie, jurând să se răzbune pe Sir Rupert Burney, ucigașul părintelui ei. Însă o întâlnire întâmplătoare cu un avocat chipeș, aflat de aceeași parte a baricadei în lupta contra britanicilor, trezește în inima ei dorința de a simți mai mult decât satisfacția răzbunării. Iar când acesta vine să locuiască la castel, Morrigan își dă seama că destinul nu i l-a scos întâmplător în cale.

Aidan Grant este hotărât să elibereze doi bărbați nevinovați, băgați în închisoare de Sir Rupert Burney, dar pentru asta are nevoie de dovezi solide. Fascinat și atras de frumoasa tânără care luptă alături de războinicii de la castel, își dă seama și că Morrigan este singura care îl poate ajuta să câștige procesul împotriva lui Sir Rupert Burney. Dar se pare că trecutul o împiedică pe Morrigan să-și deschidă inima și chiar o determină să refuze cererea în căsătorie a lui Aidan, singurul bărbat care a reușit să-i arate ce este dragostea. Oare timpul și depărtarea pot vindeca rănile trecutului pentru a-i lăsa să-și trăiască iubirea?

May McGoldrick este pseudonimul folosit de soții Nikoo și James McGoldrick pentru cele peste 40 de romane scrise împreună. Traduse în mai mult de 15 limbi, cărțile lor au fost recompensate cu numeroase premii.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7019-9
9 786063 370199

Alma